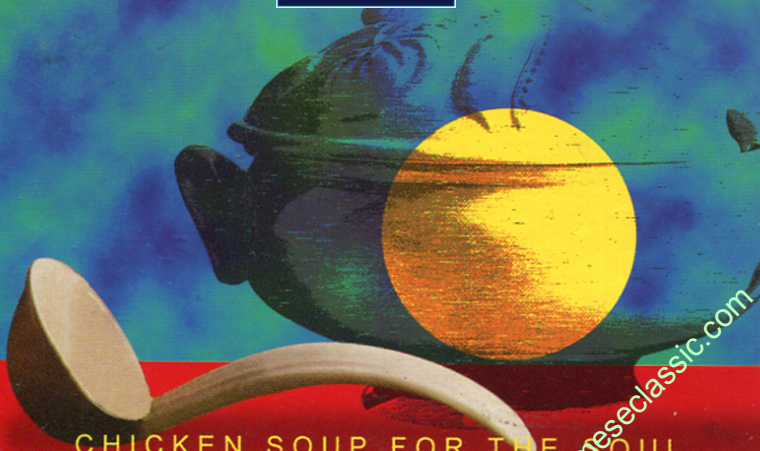

ဖေမြင့်

နုလုံးသား အာဟာရ
(ရ သ စာ များ)

BURMESE
CLASSIC
COM

CHICKEN SOUP FOR THE SOUL

BY

JACK CANFIELD & MARK V. HANSEN

ဒုတိယအကြိမ်

စာမူခွင့်ပြုအမှတ်

၄၀၀၉၃၇၀၅၀၅

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုအမှတ်

၄၀၀၆၉၃၀၅၀၆

မျက်နှာပုံး သရုပ်ဖော်

ဘဏ္ဍာကြည်

မျက်နှာပုံး ကာလာခွဲ

Prestige

အတွင်းလင်း

အေအက်

ကွန်ပျူတာစာစီ

Dream City

မျက်နှာပုံး ပုံနှိပ်သူ

မေအေ (၀၂၀၇၉)၊ သုခ ပုံနှိပ်တိုက်

၁၂၈၊ ၄၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်း ပုံနှိပ်သူ

မေအေလှ (၀၁၅၇၈)၊ စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်

၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမေမြင့် (၀၂၂၅၉)၊ မေမြင့် စာပေ

အမှတ် (N-6)၊ ရွှေမာလာရိပ်မွန်၊

ဘုရင့်နောင်လမ်း၊ ကမာရွတ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ မေလ။

အုပ်စု - ၁၀၀၀

BURMESE
CLASSIC

မာတိကာ

* အမှာစကား

၁။ ကောင်လေးနဲ့ ခွေးလေး ၁

၂။ အဲသည်လို အစ်ကိုမျိုး ၅

၃။ တစ်ကြိမ်မှာ တစ်ခု ၉

၄။ ဖြစ်အောင် လုပ်စမ်းပါ ၁၃

၅။ ဆပ်ကပ် ၁၇

၆။ မဟတ္တမနန္ဒီရဲ့ ဖိနပ်တစ်ရန် ၂၃

၇။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ၂၅

၈။ ငါ သိတယ်၊ ငါ လုပ်နိုင်ရမယ် ၂၇

၉။ ထိုအပြုံး ၃၃

၁၀။ သတ္တိဆိုတာ ၄၁

၁၁။ ဘာတွေပဲဖြစ်နေနေ၊ အဖေလာမယ် ၄၅

စိတ်ချ

၁၂။ ကမ္ဘာလောကကြီး သာယာစေချင်လျှင် ၅၁

သင့်မျက်နှာကို အရင်ဆုံး ပြုံးထားလိုက်ပါ!

၁၃။ လက်ဆောင်	၅၉
၁၄။ နှလုံးသားအတွက် တစ်သက်တာ အာဟာရ	၆၁
၁၅။ ကျွန်တော်သိသင့်သမျှ အရာအားလုံး သူငယ်တန်းကတည်းက သင်ခဲ့ပြီးပါပြီ	၇၃
၁၆။ အားတက်ဖွယ် ဈာပနအခမ်းအနားတစ်ခု	၇၉
၁၇။ တန်ခိုးရှိသော ကျောက်စရစ်ခဲများ	၉၁
၁၈။ နော်... ဖေဖေ... နော်	၉၉
၁၉။ စိုက်သောအပင်၏ အသီးကို	၁၀၉
၂၀။ အဖေ	၁၁၅
၂၁။ ကမ္ဘာလောကကြီးရေ	၁၁၇
၂၂။ နပိုလီယန်နှင့် သားမွေးဆိုင်ရှင်	၁၂၅
၂၃။ ကောင်းသို့မဟုတ်လမ်း	၁၃၁
၂၄။ အခက်အခဲဆိုတာ ဘာလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ	၁၄၃
၂၅။ သည်ဘဝ သက်တမ်းအတွင်းမှာ သင်တာတွေ လုပ်ဆောင်သွားမည်လဲ	၁၅၁
* * မူရင်းစာအုပ်နှင့် မူရင်းစာအုပ် ပြုစုသူများအကြောင်း	၁၆၃

BURMESE
CLASSIC
.com

အမှာစကား

အချို့လူများမှာ ငွေကြေးဥစ္စာ မည်မျှကြွယ်ဝသော်လည်း
ဥစ္စာနှင့် ထပ်တူ သောကတွေ ထူပြောကာ ချမ်းသာသုခ ကင်းမဲ့
နေကြရသည်။

ရာထူးရာခံ ကြီးမားသည့် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာလည်း
အများအပြားအရ အဆင့်အတန်း မည်မျှ မြင့်မားနေသော်လည်း
သူတစ်ပါးအပေါ် မေတ္တာ ကရုဏာ မထားနိုင်၊ သူတစ်ပါး၏
အဆင်ပြေမှု အောင်မြင်မှုများအပေါ် မုဒိတာမပွားနိုင်သဖြင့်
ဝန်တိုမဆွေရစိတ်တို့၏ နှိပ်စက်မှုကို ခံနေကြရသည်။

အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ် အများအပြားသည်
လည်း ထိုထိုသော အကြောင်းများကြောင့်ပင် စိတ္တသုခပြည့်ဝမှု
မရှိကြ။

စင်စစ် ...

ဓနဥစ္စာ၊ ရာထူးရာခံနှင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားခြင်းတို့
မည်သည့် လူအား စိတ်ချမ်းသာမှု ကျေနပ်အားရမှုများ ပေးစွမ်း
နိုင်သည့် အရာများသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူတို့ချည်းသက်သက်ဖြင့် မပြည့်စုံ။

ချမ်းသာသုခ ပြည့်ဝရန်အတွက် လူ၌ ကျန်းမာသန်ရှင်း
သော အခြေခံ စိတ်အဆောက်အအုံတစ်ခုလည်း ရှိထားဖို့
လိုသေးသည်။

သည်အဆောက်အအုံကို မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ စိတ်များဖြင့် အခြေတည်ရသည်။ မလိုအပ်သည့် နေရာတွင် ခံစားမှုမပွား ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်တတ်သည့် စိတ်မျိုးလည်း ရှိရသည်။ ကောင်းလွန်းသော အနေအထားများအတွက် ဣန္ဒြေမပျက်၊ ဆိုးလွန်းသော အနေအထားများအတွက်လည်း ယောက်ယက်မခတ်သည့် ကြံ့ခိုင်တည်ကြည်သော စိတ်မျိုးလည်း ဖြည့်တင်းပေးရဦးမည်။

* * *

နှလုံးသား အာဟာရ ရသစားများ ဟု အမည်ပေးထားသည့် ဤစာအုပ်တွင် စာဖတ်သူ၌ ကျန်းမာသန့်ရှင်းသော စိတ်အဆောက်အအုံတစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်သမျှ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားများ ဖြည့်တင်းပေးနိုင်မည့် ရသ စာကောင်းများကို စုစည်းဖော်ပြပေးထားပါသည်။

အာဟာရ တစ်ထုပ်စီ၊ ဗီတာမင်အားဆေးတောင့် တစ်တောင့်စီသဖွယ် သပ်ရပ်စွာ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ထားသည့် ဤ 'စာ' များကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် စာဖတ်သူအဖို့ ညချမ်းအချိန်၌ ရင်ထဲနှလုံးသားထဲတွင် ကုသိုလ်စိတ် ပြည့်ဝနွေးထွေးစွာ အိပ်စက်အနားယူနိုင်ခြင်း၊ နံနက်မိုးသောက်ချိန်၌ ကြည်လင်သော နှလုံးသား၊ ရွှင်ပျသော စိတ်ထားတို့ဖြင့် လောကကို နှုတ်ခွန်းဆက်သနိုင်ခြင်း စသောအကျိုးထူးများ ခံစားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

စာဖတ်သူအား ထာဝစဉ် လေးစားလျက်
မေမြင့်

ကောင်လေးနဲ့ ခွေးလေး

စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဆိုင်တံခါးဝမှာ ဆိုင်းဘုတ်အသစ်တစ်ခု ထပ်ချိတ်သည်။

“ခွေးပေါက်ကလေးများ ရောင်းရန်ရှိသည်” တဲ့။

သည်ကြော်ငြာမျိုးကို ကလေးတွေ အလွန်စိတ်ဝင်စားသည်။ သူတို့က ခွေးချစ်တတ်သူများ မဟုတ်လား။ ခဏအကြာမှာပင် ကလေးတစ်ယောက် ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ ရောက်လာသည်။

“ခွေးလေးတစ်ကောင် ဘယ်လောက်ရောင်းသလဲခင်ဗျ” သူက မေးသည်။

“ဒေါ်လာ ၃၀ က ၅၀ အထိ ဈေးအစားစားရှိတယ်” ဆိုင်ရှင်က ဖြေသည်။

ကောင်လေးက သူ့အိတ်ထဲမှာရှိသည့် ပိုက်ဆံအကြွေတွေ နှိုက်ထုတ်သည်။ “ကျွန်တော့်မှာ ၅ ဒေါ်လာ

နဲ့ ၃၇ ဆင့် ရှိပါတယ်။ ခွေးလေးတွေ ကျွန်တော် ကြည့်လို့ ရမလားခင်ဗျ”

ဆိုင်ရှင်က ပြုံးသည်။ ထို့နောက် ခွေးအိမ်ထဲမှာရှိနေသည့် ခွေးမကြီးကို လေချွန်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။ ခွေးမကြီး ဆိုင်ခန်းထဲ ပြေးဝင်လာတော့ သူ့နောက်က ခွေးပေါက်ကလေး ငါးကောင် တန်းစီ၍ လိုက်ပါလာသည်။ ပိစီကွေးလေးတွေ၊ အမွေးက သိပ်ရှည်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး အမွေးတွေ ဖုံးကာ လုံးနေသည်။ အဲသည်အထဲမှ တစ်ကောင်က ဟိုးနောက်မှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ သူက ထော့တီး ထော့နဲ့နှင့် လမ်းမလျှောက်တတ်သလို။

ကောင်လေးက သည်ဟာလေး မြင်တော့ ချက်ချင်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဒီခွေးလေးက ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ခွေးလေးမှာ မွေးကတည်းက တင်ပါးဆုံ အရိုးခွက်ပါမလာသဖြင့် တစ်သက်လုံး ခြေထောင့်နဲ့ဖြစ်နေမည်ဟု တိရစ္ဆာန်ဆေးကု ဆရာဝန်က ပြောဆိုသည့်အကြောင်း ဆိုင်ရှင်က ရှင်းပြသည်။

ကောင်လေး ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဒီခွေးလေး ကျွန်တော် ဝယ်ချင်တယ်ဗျာ” သူက ဆိုသည်။

“ဟာ... မဝယ်ပါနဲ့ကွ၊ မင်းတကယ်လိုချင်ရင် ငါပေးပါ့မယ်”

သည်စကားကြားတော့ ကောင်လေး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူက မကျေနပ်သည့် အမူအရာမျိုးနှင့် ဆိုင်ရှင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“အလကားပေးတာ ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး ခင်ဗျ။ ဒီခွေးလေးလဲ ကျန်တဲ့ခွေးတွေနဲ့ တန်းတူ တန်ဖိုးရှိတာပဲ၊ တစ်ပြားသားမှ မလျော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တန်ဖိုးအပြည့်ပဲပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ လောလောဆယ် ၂ ဒေါ်လာနဲ့ ၃၇ ဆင့်ပဲ ပါတယ်၊ အခု အဲဒါ ယူထားပါ၊ နောက်ကို တစ်လ ဆင့်ငါးဆယ်စီ ကျေတဲ့အထိ ကျွန်တော် ဆက်ပေးပါ့မယ်”

သို့သော် စတိုင်းဆိုင်ရှင်က အလျော့မပေး။

“မဝယ်ပါနဲ့ ကလေးရ၊ နောက်ကျတော့ မင်း စိတ်ပျက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီခွေးလေးက ပြေးနိုင်လွှားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ ခုန်ပေါက်ကစားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သည်အခါကျတော့မှ ကောင်လေးက ဆိုင်ရှင်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ သူ့ဘောင်းဘီ အောက်နားစကို လှန်၍ ပြရင်း လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လဲ ကောင်းကောင်း မပြေးနိုင်ပါဘူး”

၄

မေမြင့်

ဗျာ၊ ပါပီလေးခမျာမှာ သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာမယ့် လူတစ်ယောက်တော့ ရှိဖို့ လိုမှာပေါ့” တဲ့။

ကောင်လေး၏ ဘယ်ခြေထောက်ကလေးက အတော် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးပင် သိမ်နေ ကောက်နေကာ လမ်းလျှောက် နိုင်ရန်အတွက် သတ္တုချုပ်တံများဖြင့် အားဖြည့်ပေးထားရလေသည်။

[မူရင်း။ ။ Dan Clark ၏ Puppies for Sale]

အဲသည်လို အစ်ကိုမျိုး

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ပေါလ်မှာ ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်အဖြစ် သူ့အစ်ကိုကြီးထံမှ ကားတစ်စီးရသည်။

ခရစ္စမတ်အကြိုနေ့မှာ သူ့ရုံးခန်းက ထွက်လာတော့ လမ်းဆားမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်က တောက်ပသော သူ့ကားသစ်ကြီးကို သဘောကျစွာလည်ပတ်ကြည့်နေတာ မြင်ရသည်။ ကြည့်ရုံနှင့် အားမရသေးဟန်ဖြင့် ကောင်လေးက မေးသည်။

“ဒါ အစ်ကိုကားလား” တဲ့။

ပေါလ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး “အေးကွ၊ ငါ့အစ်ကိုက ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်ပေးတာ” ဆိုတော့ ကောင်လေး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟာ... ခင်ဗျားအစ်ကိုက ခင်ဗျားကို အလကားပေးတာ... ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မကုန်

ဘူးပေါ့၊ ဟာဗျာ... ကျွန်တော်သာ ဆုတောင်းလို့ ရမယ် ဆိုရင်..." ဆိုပြီး ကောင်လေး ရပ်နေသည်။

ဆုတောင်းလို့ရရင် ကောင်လေး ဘာဆုတောင်း မလဲဆိုတာ ပေါလ်တွေ့နေမိသည်။ သူ့မှာလည်း အဲဒီ လို အစ်ကိုမျိုးတစ်ယောက် ရပါစေလို့ ဆုတောင်းမှာပဲ ပေါ့။

သို့သော် ကောင်လေးထံမှ နောက်ထပ်ကြားလိုက် ရသော စကားကြောင့် ပေါလ် ကြက်သီးမွေးညင်း ထ သွားသည်။

"ကျွန်တော် အဲဒီလို အစ်ကိုမျိုး ဖြစ်ချင်လိုက်တာ ဗျာ" တဲ့။

ကောင်လေးကို သူ အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်နေမိ သည်။ ထို့နောက်မှ ရုတ်တရက် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည် မသိ။ "မင်း ငါ့ကား လိုက်စီးကြည့်မလား" ဟု မေးမိ သည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ စီးချင်တာပေါ့ခင်ဗျာ"

ကားစီးပြီး ခဏလေးကြာတော့ ကောင်လေးက ပေါလ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ "အစ်ကိုရေ... ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဘက် လှည့်မောင်းပေးလို့ ရမလားဗျ" ဟု မေးသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေ တောက်ပနေတာ ကြည့်ပြီး ပေါလ် ပြုံးမိသည်။ ကောင်လေးစိတ်ထဲ ဘာရှိနေသလဲ

သူတွေ့မိသည်။ သူ ကားသစ်ကြီးစီးပြီး အိမ်ပြန်လာတာ အိမ်နီးနားချင်းတွေကို ကြွားချင်ပုံပဲ။

သို့သော် သည်တစ်ခါလည်း ပေါလ် မှားပြန်ပါ သည်။

"ဟို လှေကားနှစ်ဆင့်နဲ့ အိမ်ရှေ့ ရပ်ပေးပါဗျာ" ကောင်လေးက ဆိုသည်။

လှေကားထစ်တွေ သူ ပြေးတက်သွားသည်။ ခဏ လေး ကြာတော့ ပြန်လာနေသံ ကြားရသည်။ တက်သွား တုန်းကလို မမြန်။ သူက ကလေးတစ်ယောက်ကို ချီယူ လာခြင်းဖြစ်သည်။ ခြေမသန်သော သူ့ညီလေး။ သူက ညီလေးကို အောက်ဆုံးလှေကားထစ်မှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်က ညီလေးကို တင်းတင်းဖက်ထားပြီး ကားကို ပြသည်။

"ဟောဒီမှာတွေ့လား ညီလေး၊ အပေါ်ထပ်မှာတုန်း က အစ်ကိုကြီး ပြောတာလေ၊ ဒါ သူ့အစ်ကိုကြီးက ခရစ္စ မတ် လက်ဆောင်ပေးတာတဲ့၊ သူ့ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမကုန် ဘူး၊ နောက်ကျရင် အစ်ကိုကြီးလဲ ညီလေးကို ဒါမျိုးကား တစ်စီး ဝယ်ပေးမယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ ညီလေးကို အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့ ခရစ္စမတ်အရောင်းဆိုင်တွေမှာ ပြထား တဲ့ အလှအပ ပစ္စည်းမျိုးစုံတွေ ညီလေး လိုက်ကြည့်နိုင် မှာပေါ့ကွ" တဲ့၊ သူက အားပါးတရ ပြောနေသည်။

ပေါလ် ကားထဲက ထွက်လာပြီး ခြေမသန်သော
ကလေးငယ်လေးကို ချီ၍ ကားရှေ့ခန်းထဲ ထည့်သည်။
အစ်ကိုလုပ်သည့် ကောင်လေးက ဝမ်းသာအားရ သူ့
ညီလေး ဘေးမှ ဝင်ထိုင်သည်။

အဲသည်နေ့က သူတို့သုံးယောက် လျှောက်လည်
ကြသည့် အတွေ့အကြုံမှာ သုံးယောက်လုံးအတွက်
တစ်သက် မမေ့နိုင်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ပေါလ်အဖို့ သင်ခန်းစာတစ်ခု မှတ်
မှတ်သားသား ရခဲ့သည်။ ယူရခြင်းအရသာထက် ပေးရ
ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပီတိက ပို၍ နှစ်သက်ဖွယ် ချိုမြိန်
လှ၏ ... ဟူသော အသိတရား။

[မူရင်း။ ။ Dan Clark ၏ A Brother Like That]

တစ်ကြိမ်မှာ တစ်ခု

ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လူသူရှင်း
သော မက္ကဆီကို ကမ်းခြေတစ်နေရာမှာ သူတွေ့ကြုံခဲ့ရ
သင့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောပြသည်။

နေဝင်ဆည်းဆာအချိန် ကမ်းခြေမှာသူတစ်ယောက်
တည်း လျှောက်သွားရင်းက ဟိုအဝေးဆီမှာ လူတစ်
ယောက် လှမ်းမြင်ရသည်။ နည်းနည်းနီးလာတော့ဒေသခံ
တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ သည်လူက
ကမ်းခြေသောင်စပ်မှာ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် သွားနေ
ရာက တစ်စုံတစ်ရာကို ငဲ့ကောက်ကာ ပင်လယ်ရေထဲ
လွှင့်ပစ်သည်။ သည့်နောက် အဲသည်လိုပဲ နည်းနည်း
လျှောက်သွားလိုက် တစ်ခုခုတွေ့လျှင် ကောက်ယူလိုက်
လွှင့်ပစ်လိုက် လုပ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ သူ့အနား ရောက်သွားပြီး

သေသေချာချာ ကြည့်တော့ လှိုင်းနှင့်ပါလာပြီး သဲသောင် ပြင်ပေါ် တင်ကျန်နေသည့် ကြယ်ငါးတွေကို ရေထဲ ပြန် ပစ်ထည့်ပေးနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သည်လူ ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် လုပ်နေသလဲ ကျွန် တော်တို့ မိတ်ဆွေ စဉ်းစားမရ ဖြစ်သွားသည်။ သို့နှင့် သူ့ ကို နှုတ်ဆက်ပြီး တည့်တည့်ပင် မေးကြည့်သည်။ “မသိ လို့မေးပါရစေဗျာ၊ မိတ်ဆွေ ဘာလုပ်နေတာပါလိမ့်”

“ကြယ်ငါးတွေ သမုဒ္ဒရာထဲ ပြန်ပို့ပေးနေတာလေ၊ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အခု ဒီရေကျချိန် သောင်ပြင် ပေါ်မှာ တင်ကျန်ခဲ့တဲ့ ကောင်တွေဟာ ရေတက်တဲ့အချိန် ရောက်အောင် ဒီမှာ အကြာကြီး စောင့်နေရမှာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက်ကြာရင် အောက်ဆီဂျင်ပြတ်ပြီး သေမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လဲ သဘောပေါက် ပါတယ်” ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေက ဆိုသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာ ကြယ်ငါးတွေ ထောင်ချီပြီး ရှိနေမှာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီကောင်တွေ အားလုံး ခင်ဗျား ဘယ် လို လိုက်ကောက်မလဲ၊ တစ်ယောက်တည်း မနိုင်နိုင်ဘူး လေဗျာ၊ ပြီးတော့ စဉ်းစားကြည့်၊ ဒီကမ်းရိုးတန်း တစ် လျှောက်လုံးဆိုရင် ခုလို သဲသောင်ပြင်ပေါင်း ရာချီရှိမှာ ပေါ့၊ ဒီသောင်စပ်တိုင်းမှာ ရှိပေမယ့် ကြယ်ငါးတွေ ဘယ် လိုလုပ်မလဲ၊ သူ့သဘာဝနဲ့သူ ဖြစ်နေတာ ခင်ဗျား တစ်

ယောက်ကြောင့် ဘာတွေ ထူးခြား ပြောင်းလဲသွားနိုင် မလဲ”

ဒေသခံပုဂ္ဂိုလ်က ပြုံးသည်။ နောက်ထပ် ကြယ်ငါး တစ်ကောင် ကောက်တယ်။ ထို့နောက် “တခြားကောင် တွေအတွက် မထူးခြားပေမယ့် ဟောဒီ ကြယ်ငါးတစ် ကောင်အတွက်တော့ ထူးခြားသွားတာပေါ့ဗျာ” ဟု ဆို ကာ ပင်လယ်ရေထဲ လှမ်းပစ်ထည့်လိုက်လေသည်။

[မူရင်း:။ Jack Canfield နှင့် Mark V. Hansen တို့၏
One At A Time]

ဖြစ်အောင်လုပ်စမ်းပါ

၁၉၅၇ ခုနှစ်က ကယ်လီဖိုးနီးယားတွင် ဆယ်နှစ်
ရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက် ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်
တစ်ခု ချသည်။

အဲသည်အချိန်က အမေရိကန် ကြေးစား ဘောလုံး
(ရပ်ဂဘီဘော) လောကတွင် ဂျင်(မ)ဘရောင်းသည်
အကျော်ကြားဆုံး နောက်တန်းအလယ်လူဖြစ်သည်။ ပိန်
တာရိုးကောင်လေးက သူ့အော်တိုလက်မှတ်လိုချင်သည်။
သည်ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရေးအတွက် ကောင်လေး
မှာ ကျော်လွှားရမည့် အခက်အခဲတချို့ ရှိနေသည်။

သူသည် လူမည်းဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တွင်ကြီးပြင်း
ရသူဖြစ်သည်။ သူ့ခမျာ ဘယ်တုန်းကမှ ၀၀လင်လင်
မစားရ။ အာဟာရချို့တဲ့မှုကြောင့် အရိုးပျော့နော့ပါ ရ

နေသည်။ အရိုးပေါ် အရေတင်သည့် သူ့ခြေထောက် ခွင်ခွင်လေးကို သံမဏိထိန်းတံများဖြင့် ကျားကန်ပေးထား ရသည်။ လောလောဆယ်လည်း ပိုက်ဆံ မရှိသဖြင့် ဘော ပွဲ ဝင်ကြည့်ရန် လက်မှတ် မဝယ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဂျင်(မ) ဘရောင်း ကစားပြီး၍ ပြန်တက်လာသည်အချိန် တွေ့ ဆုံရန် အဝတ်လဲခန်းနားက စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့် မျှော်နေရသည်။

ဂျင်(မ)ဘရောင်းနှင့် တွေ့တော့ အော်တိုရေးပေး ရန် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး တောင်းခံသည်။ ဘရောင်း လက်မှတ်ထိုးနေသည့်အချိန် ကောင်လေးက ပြောပြ သည်။

“မစ္စတာဘရောင်း...ခင်ဗျားပုံကို ကျွန်တော်အခန်း နံရံမှာ ချိတ်ထားတယ်ဗျ။ စံချိန်တွေအားလုံး ခင်ဗျား ချိုးထားတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ကြည်ညိုလေးစားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဗျ”

ဘရောင်း ပြုံး၍ နားထောင်ပြီး သွားရန် ပြင်သည်။ သို့သော် ကောင်လေးက မပြီးသေး။ “ကျွန်တော် တစ် နေ့ကျရင် မစ္စတာဘရောင်း တင်ထားတဲ့ စံချိန်တွေ အား လုံးကို ချိုးမယ်ဗျ” သူက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကြေညာသည်။

ဘရောင်း ဖြုံသွားသည်။ “သားနာမည် ဘယ်လို ခေါ်လဲကွ” သူ မေးလိုက်မိသည်။

“အိုရင်သယ်ဂျိမ်း(စ)ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ အိုဂျေလို အတိုကောက် ခေါ်ကြပါတယ်” ကောင်လေးက ပြန်ဖြေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ အိုဂျေဆင်မဆင်ဆိုသော ထို အရိုးပျော့နှင့် ကောင်လေးသည် ထူးချွန်ထင်ရှားသော ဘောလုံးသမားတစ်ဦး တကယ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိခိုက် ဒဏ်ရာကြောင့် ဘောလုံးလောကမှ စောစီးစွာ နုတ်ထွက် ခဲ့ရသည့် အချိန်၌ ဂျင်(မ)ဘရောင်း တင်ခဲ့သည့် စံချိန် များအနက် သုံးခုမှအပ ကျန်အားလုံးကို သူ ချိုးနိုင်ခဲ့ သည်။

လူတစ်ယောက်ကို ထက်သန်တက်ကြွအောင် နှိုးဆွ ပေးသည့်နေရာ၌ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် ချမှတ်ခြင်း လောက်အင်အားပြင်းထန်သောအရာမရှိပါ။ ထို့ကြောင့်..

ပန်းတိုင် ခိုင်ခိုင်ချပါ။ ပြီးလျှင် အဲသည်အတိုင်း တကယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်ပါ။

[မူရင်း:။ ။ Dan Clark ၏ Make It Come True]

ဆပ်တပ်

လူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ
အကောင်းဆုံး အစိတ်အပိုင်းဆိုတာ
မကြီးကျယ်တဲ့၊ အမည်မဖော်တဲ့၊ အမှတ်တရပြုမနေတဲ့
အကြင်နာ၊ မေတ္တာ အပြုအမူလေးများပါ။
ဝီလျံဝါဒ်စဝပ်

ကျွန်တော် လူပျိုပေါက် အရွယ်လောက်က ဖြစ်
သည်။ အဖေနှင့် ကျွန်တော် ဆပ်ကပ်ပွဲအတွက် လက်
မှတ် တန်းစီနေကြသည်။ အတော်ကြာ စောင့်ဆိုင်းပြီး
သည့်နောက်တွင် လက်မှတ်ပေါက်နှင့် ကျွန်တော်တို့
ကြားမှာ မိသားစုတစ်ခုသာ ကျန်လေသည်။

သည်မိသားစုကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သဘောကျ
နေမိသည်။ ကလေးချည်း ရှစ်ယောက် ပါသည်။ တစ်

ယောက်ျား ၁၂ နှစ် ပြည်သေးပုံမရ။ သူတို့အသွင်အပြင်
တွေ ကြည့်ရုံဖြင့်ပင် ငွေကြေး ပြည်ပြည်စုံစုံထဲက မဟုတ်
ကြောင်း သိနိုင်သည်။ အဝတ်အစားတွေက အဖိုးတန်
ထဲက မဟုတ်။ သို့သော် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ ကလေး
တွေက အမူအရာ ယဉ်ကျေးသည်။ မိဘများနောက်မှာ
နှစ်ယောက်တစ်တွဲ လက်ချင်းချိတ်ပြီး တန်းစီနေကြသည်။
သို့သော် နှုတ်ကမူ ညဘက်တွင် သူတို့ကြည့်ရမည့် ဆပ်
ကပ် လူပြကများ၊ ဆင်လိမ္မာများနှင့် အခြားပြကွက်များ
အကြောင်းကို အားတက်သရော ပြောဆိုနေကြသည်။
သူတို့လေးတွေခုမှာ ဆပ်ကပ်ပွဲ တစ်ခါမျှ ကြည့်ဖူးကြ
ဟန် မတူ။ သည်ညကတော့ သူတို့ဘဝမှာ တကယ့်
အမှတ်တရည ဖြစ်တော့မည့် ပုံမျိုး။

အဖေနှင့်အမေက အုပ်စုထိပ်မှာ ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်
ယူသည့် အသွင်အပြင်များဖြင့် ရပ်နေကြသည်။ ကလေး
တွေ၏ မိခင်က ခင်ပွန်းသည်၏ လက်ကို ကိုင်လျက် သူ
မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေပုံမှာ ‘မေ့ချစ်သူ
လူစွမ်းကောင်းကြီး’ ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်နေဘိသည့်အလား
အထင်ကြီးမှု၊ လေးစားမှု လက္ခဏာတွေအပြည့်ပါသည်။
ခင်ပွန်းသည်ကလည်း ‘အားကိုးစမ်းပါ အချစ်ရယ်’ ဟု
ခွန်းတုံ့ပြန်နေသည်နှင့် ဂုဏ်ယူသော အပြုံးနှင့် ချစ်ကြည်
နူးစွာ ကြည့်သည်။

သည်အခိုက် လက်မှတ်ရောင်းသော အမျိုးသမီး
က အဖေလုပ်သူအား လက်မှတ် ဘယ်နှစ်စောင်ယူမလဲ
လှမ်းမေးသည်။

“ကျွန်တော် ကလေးလက်မှတ် ရှစ်စောင်နဲ့ လူကြီး
လက်မှတ် နှစ်စောင် လိုချင်ပါတယ်။ အဲဒါမှ ကျွန်တော်
တို့ တစ်မိသားစုလုံး လာလို့ရမှာ” သူက တက်တက်
ကြွကြွပင် ဖြေသည်။

အမျိုးသမီးက လက်မှတ်ခ နှုန်းထားများ လှမ်း
ပြောသည်။

ဇနီးသည်က သူ့ခင်ပွန်း၏ လက်ကို လွှတ်ချလိုက်
ပြီး ခေါင်းလည်း ငဲ့သွားသည်။ အမျိုးသား၏ နှုတ်ခမ်း
တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ သူ ရှေ့သို့ အနည်း
ငယ် တိုးကာ “ဘယ်လောက်များ” ဟု၍ မေးသည်။

လက်မှတ်ရောင်းသော အမျိုးသမီးက ဈေးနှုန်းတွေ
ထပ်ပြောသည်။

အဖေလုပ်သူမှာ ပိုက်ဆံ အလုံအလောက် မပါ။

သို့သော် သည်အချိန်ကျမှ သူ နောက်ဘက် လှည့်
ကာ ကလေးတွေကို အဖေမှာ ပိုက်ဆံ အလုံအလောက်
မပါလို့ သည်ည ဆပ်ကပ်ကြည့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဟု သူ
ဘယ်သို့ ပြောထွက်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို မြင်ကာ ကျွန်တော့်အဖေ

အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်သည်။ ဒေါ်လာ ၂၀ တန် တစ်
ရွက် ထုတ်လာပြီးနောက် မြေကြီးပေါ် အသာပစ်ချသည်။
(ကျွန်တော်တို့လည်း ချမ်းသာသူများ မဟုတ်ကြောင်း
ကြားဖြတ် ပြောလိုပါသည်။) ထို့နောက် အဖေပဲ သည်
ပိုက်ဆံကို ပြန်ကောက်ကာ ကလေးများ ဖခင် ပခုံးကို
သွားပုတ်ပြီး ပြောသည်။ “ဒီမှာခင်ဗျ၊ စောစောက
ခင်ဗျားအိတ်ထဲက ထွက်ကျသွားတယ်”

အဖေ ဘာလုပ်သည်ဆိုတာ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကောင်းစွာ
နားလည်လိုက်ပါသည်။ ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ သူ လက်ဖြန့်
တောင်းခံခဲ့သည်တော့မဟုတ်။ သို့သော်သည်လိုအသည်း
အသန် အရေးတကြီးအချိန်၊ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနှင့်
အရှက်ကြီး ရှက်ရမည့် အဖြစ်မျိုး ကြုံရအံ့ဆဲဆဲ အချိန်
တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာသည့် သည်အကူအညီ
အတွက် သူတကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်သွားခဲ့သည်။ အဖေ
မျက်လုံးအစုံကို သူ စူးစိုက်၍ကြည့်သည်။ ဒေါ်လာ ၂၀
တန် ကိုင်ထားသော အဖေလက်ကို သူ လက်နှစ်ဖက်နှင့်
ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ တုန်ယင်သော နှုတ်ခမ်းများဖြင့်
ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ့်ကို ကျေးဇူးပါ
ပဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက်ရော ကျွန်တော့်မိသားစုအတွက်

ပါ အဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ” သည်လိုပြောရင်း သူ
ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တစ်ပေါက် လိမ့်ဆင်းကျလာသည်။

အဖေနှင့်ကျွန်တော် ကားဆီသို့ လှည့်ပြန်ကာအိမ်
သို့ပဲ မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ အဲသည်ည ဆပ်ကပ်ပွဲသို့
ကျွန်တော်တို့ မသွားကြပါ။ သို့သော် သည်ညသည်
အချည်းနှီးညတော့ လုံးဝ မဟုတ်ခဲ့။

[မှရင်း။ ။ Dan Clark ၏ The Circus]

မဟတ္တမဂန္ဓိရဲ့ ဖိနပ်တစ်ရပ်

တစ်နေ့ မဟတ္တမဂန္ဓိကြီး ခရီးသွားရန် ရထားပေါ် အတက်မှာ သူ၏ဖိနပ်တစ်ဖက် ကျွတ်ပြီး အောက်ဘက် သံလမ်းပေါ်ကျသည်။ ရထားက ထွက်စပြုနေပြီဖြစ်ရာ သူ ကောက်မယူနိုင်တော့။

ဆေးလူတွေ ငေးကြည့်နေကြဆဲ ဂန္ဓိက အေးအေး ဆေးဆေးပင် သူ့မှာ ကျန်နေသေးသည့် ဖိနပ်တစ်ဖက် ကို ချွတ်ကာ စောစောက ကျွတ်ကျခဲ့သည့် နေရာဘက် ဆီသို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဘာလုပ်တာလဲ” ခရီးသည်တစ်ယောက် က မေးသည့်အခါ ဂန္ဓိကြီးကပြုံးပြီး “စောစောက တစ်ဖက် တည်း ကောက်ရမယ့်လူ အခုတော့ တစ်ရန်ရသွားမှာပေါ့ ဗျာ၊ အဲဒါဆို သူ စီးလို့ရသွားပြီ” ဟုဖြေလေသည်။

[မူရင်း။ ။ The Little, Brown Book of Anecdotes

အမည်မသိစာရေးသူ၏ Shoes]

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်

မိသားစုပိုင် ယာမြေတစ်ခုကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူတကွ လုပ်ကိုင်ကြသည်။ တစ်ယောက်က အိမ်ထောင်သည်။ သူ့မိသားစုက ကြီးသည်။ နောက် တစ်ယောက်က လူပျိုလူလွတ်။

တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်ပြီးလျှင် လယ်ယာထွက် သီးနှံများနှင့် ရောင်းချရသည့် အမြတ်အစွန်းများကို ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ညီတူမျှတူ ခွဲဝေယူကြသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ တစ်ကိုယ်တည်းသမား စဉ်းစားသည်။ “လယ်ယာထွက် သီးနှံတွေ အကျိုးအမြတ်တွေကို ညီတူညီမျှ ခွဲဝေနေတာ မသင့်ဘူး၊ ငါကတစ်ယောက်တည်းသမား၊ ငါ့လိုအပ်ချက်က နည်းနည်းလေး” သည် လိုတွေးကာ ညစဉ်ညတိုင်း သူ့စပါးကျိမှ စပါးတစ်အိတ်စီ ထမ်းကာ ကွင်းပြင်ကို တိတ်တဆိတ် ဖြတ်သန်းပြီး သူ့အစ်ကိုအိမ်က စပါးကျိထဲ သွားထည့်သည်။

သည်အတွင်း အိမ်ထောင်ရှင် အစ်ကိုကြီးကလည်း
စဉ်းစားသည်။ “သီးနှံတွေ ဝင်ငွေတွေကို ညီတူညီမျှ
ဝေယူနေကြတာမမှန်ဘူး၊ ငါက အိမ်ထောင်သည်၊ ငါ့မှာ
အသက်ကြီးတဲ့အချိန် ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ မိန်းမရှိတယ်၊
သားထောက်သမီးခံ ရှိတယ်၊ ငါ့ညီမှာက တစ်ယောက်
တည်း၊ မမာရေး မကျန်းရေးဆိုရင် စောင့်ရှောက်မယ့်
သူ မရှိဘူး” ဟူ၍ တွေးကာ ညတိုင်း စပါးတစ်အိတ်စီ
ထမ်းပြီး သူ့ညီ စပါးကျီထဲ သွားထည့်သည်။

သည်လိုနှင့် နှစ်ချီ၍ ကြာလာသည်။ ကိုယ့်ကျီထဲ
က စပါးတွေ ညစဉ်ထုတ်ယူနေပါလျက် လျော့နည်းသွား
ခြင်းမရှိသည်ကို နှစ်ယောက်လုံးပင် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေ
ကြသည်။

သို့သော် မှောင်မည်းမည်း ညတစ်ည၌ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက် ဝင်တိုက်မိကြသည်။ သည်တော့မှပင် တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ဖြစ်ပျက်နေပုံ အလုံး
စုံကို နှစ်ဦးသား သိမြင်သွားကြသည်။

စပါးအိတ်တွေ ပစ်ချကာ ညီအစ်ကိုတွေ တစ်ဦး
ကို တစ်ဦး တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်မိကြလေသည်။

[မှရင်း။ ။ More Sower's Seeds စာအုပ်မှ အမည်မသိ
စာရေးသူ၏ Two Brothers]

ငါ့သိတယ်၊ ငါလုပ်နိုင်ရမယ်

သင် တတ်နိုင်မည် ထင်သလား

မတတ်နိုင်ဘူး ထင်သလား

မည်သို့ထင်သည်ဖြစ်စေ

သင့်အထင် မှန်ပါလိမ့်မည်

ဟင်နရီဖို့ဒ်

အဲသည်တုန်းက ရှေးကီး အသက်ငါးနှစ်။

သူ့မိခင် ကယ်လီက ပစ်ကပ် ထရပ်ကားလေးကို
မောင်းကာ သားအမိနှစ်ယောက် အယ်လဗားမား တော
ကျေးလက်ပိုင်းကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသည်။ ရှေးကီး
က သူ့အမေပေါင်ပေါ် ခြေတင်လျက် အိပ်ရင်း လိုက်ပါ
လာသည်။

လမ်းက ယာဉ်ကြောနှစ်ခုစာလောက်သာ ကျယ်

သည့် တောလမ်း။ အကွေ့အဝိုက်တွေလည်း များသည်။ ကယ်လီက ကားကို ဂရုစိုက် မောင်းနှင်လာသည်။ သို့သော် တစ်နေရာတွင် လမ်းက ကွေ့သွားပြီး တံတားကျဉ်းကျဉ်းတစ်ခုထဲ ဆက်တိုက်ဝင်ရသည်။ သည်အချိန်ကားက ချိုင့်တစ်ခုထဲ ဆောင့်ကျပြီး လမ်းဘေးဘက် ချောထွက်ကာ ညာဘက်ရှေ့ဘီးက မြောင်းလိုဖြစ်နေသည့် ဘီးလမ်းကြောင်းရာ တစ်ခုထဲ ကျသည်။ ကားမှောက်မှာ စိုးသဖြင့် ကယ်လီက လီဇာကို ဖိနင်း၊ စတီယာရင်ကို ဘယ်ဘက် တအားလှည့်ပြီး ကားကို လမ်းပေါ် ကမန်းကတန်း ဆွဲတင်သည်။ သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ ရှေးကီး၏ ခြေထောက်က စတီယာရင်ဘီးနှင့် သူမ၏ ခြေထောက်ကြားမှာ ကန့်လန့်ခံနေသည်။ ပစ်ကပ်ကို သူ မထိန်းနိုင်တော့။

ကားက တစ်ပြန်နှစ်ပြန် လိမ့်က ပေနစ်ဆယ်ခန့် နက်သည့် ချောက်ထဲ ကျသွားသည်။ ချောက်ထဲ ကားရောက်တော့မှ ရှေးကီး နိုးလာသည်။

“မေမေ... မေမေ၊ သားတို့ ကားဘီးတွေ မိုးပေါ် ထောင်နေပါလား” အမေအား သူ မေးသည်။

ကယ်လီမျက်စိနှစ်ဖက်လုံး သွေးတွေ ဖုံးနေသဖြင့် ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ ဂီယာတံနှင့် ဆောင့်ထိုးမိသော ဒဏ်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းက ပါးအထိ ဟက်တက်ကွဲကာ မျက်

နှာ တစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်ကြွေမှုနေသည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်လုံး ကျိုးကြွေသွားပြီး ချိုင်းကြားတစ်ဖက်၌ အရိုးတစ်ချောင်း ဖောက်ထွက်နေသည်။ ပြီး ပိန်ချိုင့်သွားသည့် တံခါးက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ဖိညှပ်ထားသလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။

“မေမေကို သား ဆွဲထုတ်ပေးမယ်” ရှေးကီးက ဆိုသည်။ အံ့ဩဖွယ်ပင် သူက ဒဏ်ရာလုံးဝမရခဲ့။ သူ့အမေအောက်မှ တိုးရှေ့ထွက်ကာ ပွင့်နေသော တံခါးပေါက်မှ သူလျှောဆင်းသည်။ ပြီးလျှင် မိခင်အား ဆွဲထုတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ မည်မျှ အားစိုက်ဆွဲသော်လည်း ကယ်လီက နည်းနည်းမျှ မရွေ့။

“မေမေ ခဏ အိပ်ပါရစေ သားရယ်” ကယ်လီက ဆိုသည်။ သူက သတိလစ်တစ်ချက် မလစ်တစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။

“ဟင့်အင်း မေမေ... မေမေ မအိပ်ရဘူး” ရှေးကီးက လုံးဝငြင်းသည်။

ရှေးကီးက ကားထဲ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းပြန်ဝင်ပြီး သူ့အမေကို သည်အထဲက မရမက တွန်းထုတ်သည်။ ပြီးနောက် အမေသည်နား ခဏနေခဲ့၊ သားလမ်းပေါ် တက်ပြီး တွေ့တဲ့ကားကို အကူအညီတောင်းမယ် ဟုဆိုသည်။ မိခင်က စိတ်မချ။ မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ သူ့သား

လေးကို ကားမောင်းလာသူတွေ မြင်ချင်မှမြင်မှာဟု တွေးကာ သားတစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့ ဟုဆိုသည်။

အဲသည်နောက် သားအမိနှစ်ယောက် လမ်းဘေးကမ်းပါးယံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တွားတက်ကြသည်။ ရှေးကီးက အလေးချိန် ပေါင် ၄၀ မျှရှိသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် ၁၀၄ ပေါင်လေးသော သူ့မိခင်ကို တွန်းတင်သည်။ ခရီးက မတွင်နိုင်။ တစ်ကြိမ်မှာ တစ်လက်မ နှစ်လက်မ လောက်စီပဲ ရွေ့သည်။ ဝေဒနာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ကယ်လီ လက်လျှော့ချင်လာသည်။ သို့သော် ရှေးကီးက မလျှော့ရ။

သူ့အမေ အားမလျှော့စေရန် ရှေးကီးက “မေမေ၊ မီးရထားလေးအကြောင်း သတိရ” ဟုဆိုသည်။ သူတို့ကလေးတွေ အလွန်နှစ်သက်သည့် ‘စွမ်းဆောင်နိုင်သော စက်ခေါင်းလေး’ ပုံပြင်ကို သူဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ စက်ခေါင်းလေးသည် မတ်စောက်သော တောင်ကြီးကို မရရအောင် တက်သွားသည်။ စက်ခေါင်းလေးအကြောင်း မိခင်အား သတိဖော်ပေးနိုင်ရန်အတွက် ပုံပြင်ထဲမှာပါသည့် ‘ငါသိတယ်၊ မင်း တက်နိုင်တယ်၊ ငါသိတယ်၊ မင်းတက်နိုင်တယ်’ ဆိုသည့်လှုံ့ဆော်စကားလေးကို သူ့နှုတ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်သည်။

နောက်ဆုံး လမ်းမပေါ်ရောက်ကြပြီး သူ့မိခင်၏ မျက်နှာပေါ်မှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဒဏ်ရာများကို သေသေချာချာ မြင်ရတော့မှ ရှေးကီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုလေသည်။ ထို့နောက် ထရပ်ကားတစ်စီး လာတာ မြင်တော့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဂေ့ယမ်းကာ “ရပ်ပါ ခင်ဗျာ၊ ရပ်ပါ ခင်ဗျာ” ဟုအော်သည်။

“မေမေ့ကို ဆေးရုံပို့ပေးပါ” ထရပ်ကား မောင်းသူအား သူ မေတ္တာရပ်ခံသည်။

ကယ်လီ၏ မျက်နှာကို ခွဲစိတ်ခန်းမှာ ရှစ်နာရီမျှ ကြာအောင် ပြန်လည်ပြုပြင်ယူရသည်။ စုစုပေါင်း ၃၄၄ ချက်တိတိ ချုပ်ခဲ့ရသည်။ သို့တိုင်အောင် ယနေ့သူ့မျက်နှာက ယခင်နှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေသည်။ “အရင်တုန်းက ဆိုရင် ကျွန်မ နှာတံလေးက သွယ်တန်းနေတာပဲ၊ နှုတ်ခမ်းက ပါးပါး၊ ပါးရိုးပေါ်ပေါ်နဲ့ပေါ့၊ အခုတော့ နှာခေါင်းပွပွ၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ ပါးရိုးချပ်ချပ် ဖြစ်နေပြီ”

သို့သော် ဘာပဲပြောပြော အမာရွတ်တော့ သိပ်မပေါ့ပေ။ ထိခိုက် ဒဏ်ရာတွေ အားလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြန်ကောင်းသွားခဲ့သည်။

ရောကီး၏ စွမ်းဆောင်ပုံအကြောင်းသည် ဧရာမ သတင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် သတ္တိခံ ချာတိတ်ကတော့ သူ လုပ်ခဲ့တာ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မပါပါ ဟုဆိုသည်။ “ဒီကိစ္စကြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကို ကျွန်တော် သဘောကျတယ်လို့မထင် ကြပါနဲ့နော်၊ မတော်တဆ ဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော်လဲ လုပ်ရတာပေါ့၊ ဘယ်သူမဆို ဒီလိုကြုံရင် ဒီအတိုင်း လုပ် ကြမှာပဲမဟုတ်လား”

သူ့မိခင်ကတော့ ဆိုသည်။

“ရောကီးလေး ကယ်လိုသာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်မ သွေးလွန်ပြီး သေမှာ” ဟူ၍။

[မူရင်း။ ။ Michele Borba ၏ I Think I Can!]

ထိုအပြု

ပြင်သစ်စာရေးဆရာ အန်တိုင်း ဆန်တက်ဇူပေရီ ၏ ‘မင်းသားလေး’ (The Little Prince) ဝတ္ထုကို စာ သမား တော်တော်များများ သိကြပါသည်။ ကလေးများ အတွက် နှစ်ခြိုက်ဖွယ် ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဖြစ်သကဲ့သို့ လူကြီး များအတွက် အတွေးပွားစေသော စာတစ်အုပ်လည်း ဖြစ်ကြောင်း ဖတ်မိသူတို့ လေးစားသိမှတ်ခဲ့ကြပါသည်။

‘မင်းသားလေး’ ကို သိသော်လည်း ဆန်တက်ဇူပေရီ ၏ အခြားဝတ္ထုတို-ရှည်များကိုကား သိသူ နည်းလှပါ သည်။

ဆန်တက်ဇူပေရီသည် တိုက်လေယာဉ်မှူး တစ် ယောက် ဖြစ်၍ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း နာဇီတို့နှင့် တိုက်ခိုက်စဉ် ကျဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် မတိုင်မီကလည်း သူသည် စပိန်ပြည်တွင်းစစ်တွင် ဖက်

ဆစ်များအား ဆန့်ကျင်သည့်ဘက်က ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး ယင်းစစ်ပွဲကာလ သူ့အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်ကို မူတည်၍ ‘ထိုအပြုံး’ (The Smile) အမည်ရှိ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့သည်။ ၎င်းဝတ္ထုလေးအကြောင်း ကျွန်တော် ယခု ပြောလိုပါသည်။ ‘ထိုအပြုံး’ ကို သူသည် ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုအနေဖြင့် ရေးသည်လား၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းလား ကျွန်တော် မခွဲခြားတတ်ပါ။ သို့သော် ဖြစ်ရပ်မှန် ဟူ၍ပဲ ကျွန်တော် ယူခဲ့ပါသည်။

၎င်းစာ၌ ဆန်တက်ဇူပေရီက...

သူ့အား ရန်သူတို့ ဖမ်းမိသွားပြီး အချုပ်ခန်းတစ်ခုထဲ ထည့်ထားလိုက်ကြောင်း၊ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်သူတို့၏ စက်ဆုပ်မုန်းတီးပုံရသော အကြည့်နှင့် ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း ဆက်ဆံပုံများအရ နောက်နေ့မှာတော့ သူ့အား သတ်မှာ မုချဟု သူ ယူဆခဲ့ကြောင်း ရေးပါသည်။

သည့်နောက် သူဆက်လက်ရေးသားပုံကို ကျွန်တော် မှတ်မိသလို ပြန်ပြောပြပါမည်။

“ငါ့ကို သတ်ကြတော့မှာ မုချဟု ကျွန်တော် သိနေပြီ။ လူက အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်လာသည်။ အိမ်ထဲတွင်

လျှောက်နှိုက်ကာ စီးကရက် တစ်လိပ်တလေများ သူတို့ ရှာတုန်းက မတွေ့ဘဲ ကျန်ရစ်လေမည်လားဟု စမ်းကြည့်မိသည်။ ကံအားလျော်စွာ တစ်လိပ်ရသည်။ သို့သော် လက်တွေ့ အကြီးအကျယ် တုန်နေသဖြင့် စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာပင် ကောင်းစွာ တပ်၍ မရချင်။ ဆေးလိပ်ရပြန်တော့ မီးခြစ်ကာ လိုလာပြန်သည်။ မီးခြစ်လည်း သူတို့ ယူသွားသဖြင့် မရှိတော့။

“ကျွန်တော့်အား စောင့်ကြပ်နေသူကို သံတိုင်ကြားမှနေ၍ ကြည့်မိသည်။ သူက ကျွန်တော်နှင့် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်။ သေလူတစ်ယောက်နှင့် ဘယ်သူ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်ချင်မည်လဲ။ ‘မီးခြစ်ရှိရင် တစ်ဆိတ်လောက်ဗျာ’ ကျွန်တော် လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပခုံး တစ်ချက်တွန့်ကာ စီးကရက်မီးညှိပေးရန် လျှောက်လာသည်။

“သူ အနားကပ်ပြီး မီးညှိပေးနေစဉ် အမှတ်မထင် သူနှင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိသည်။ အဲသည်အခိုက် ကျွန်တော် ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဘာကြောင့် ပြုံးပြမိသလဲ ကျွန်တော့်ဘာသာ မသိ။ ကျွန်တော် စိတ်ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် လူတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဲသည်လောက် နီးကပ်နေသည့်အခါမျိုးမှာ ပြုံးမပြဘဲ မနေနိုင်တာလား မပြော

တတ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ အဲသည်အခိုက်အတန့်မှာ သူ့နှလုံးသားနှင့် ကျွန်တော့် နှလုံးသားကြား တစ်နည်းပြောရသော် ကျွန်တော့်တို့ လူသားဝိညာဉ်နှစ်ခုအကြား လျှပ်စစ်ဝါယာနှစ်ခု ပူးမိသည့်အခါမှာ ဖြစ်သလို မီးပွားတစ်ခု ခုန်ကူးသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ သူ့မှာ နဂိုမူလက ကျွန်တော့်အား ပြန်လည်ပြုံးပြရန် ဆန္ဒမရှိဆိုတာ ကျွန်တော် သိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်အပြုံးက သံတိုင်များ ကြားမှနေ၍ သူ့ထံ ခုန်ကူးသွားပြီး သည့်နောက်တွင် သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်၌လည်း အပြုံးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ သူက ကျွန်တော့်စီးကရက်ကို မီးညှိပေးပြီးနောက် အံ့နားမှ ခွာမသွားသေးဘဲ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို စူးစိုက်စွာပင် ကြည့်ကာ ပြုံး၍နေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ဆက်၍ ပြုံးကြည့်နေသည်။ သူသည် အချုပ်ထောင်စောင့်တစ်ယောက်မဟုတ်တော့၊ သူ့ကို လူတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော်မြင်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ သူ ကြည့်ရှုပုံ၌လည်း အဓိပ္ပာယ်သစ်တွေ ပါလာပြီ။ ‘ခင်ဗျားမှာ သားသမီးရှိလား’ သူက မေးသည်။

“‘ရှိပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဟောဒီမှာ ဟောဒီမှာ’ ကျွန်တော် ပျာပျာသလဲ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကာ ကျွန်တော့်

မိသားစု ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ယူပြီး သူ့အား ပြသည်။ သူလည်း သူ့ကလေးများ ဓာတ်ပုံတွေ ထုတ်လာကာ သည်ကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်သည့် သူ့အစီအစဉ်များ၊ စိတ်ကူးများ၊ သူတို့အတွက် မျှော်မှန်းထားသည်များကို ပြောပြနေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ အိုင်လာသည်။ ကျွန်တော့်မိသားစုကို ကျွန်တော် မတွေ့ရတော့မှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လှကြောင်း၊ သည်ကလေးတွေ ကြီးပြင်းအောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ခွင့် မရှိတော့မှာ ပူပန်နေသည့် အကြောင်းများ ကျွန်တော် ပြောမိသည်။ ကျွန်တော့်စကားတွေ နားထောင်ရင်း သူ့မျက်လုံးများမှာလည်း မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲလာသည်။

“သည့်နောက်မှ ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ သူက ရုတ်တရက် ကျွန်တော့် အချုပ်ခန်းတံခါးသော့ကို ဖွင့်ကာ ကျွန်တော့်ကို အပြင်ထုတ်သည်။ အချုပ်ထောင်ပြင်ဘက် ရောက်လာပြီးနောက် လမ်းကြိုလမ်းကြားများအကြား တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဖြတ်သန်းခေါ်ဆောင်လာပြီး မြို့စွန်နား ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှုတ်ဆက်စကားတွေ ဘာတွေလည်း ပြောမနေတော့ဘဲ မြို့ဘက်ဆီ သူ လှည့်ဖြန်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်အသက်ကို အပြုံးတစ်ခုက ကယ်ဆယ်
လိုက်ခြင်းပေတည်း”

မှန်သည်။ ဟန်ဆောင်မှု ကင်းသော ကြိုတင် ကြံ
ရွယ်ချက် မပါသော ပင်ကိုသဘာဝ အပြုံး သို့မဟုတ် လူ
နှစ်ဦးအကြား အရိုးသား အပွင့်လင်းဆုံး ပေါင်းကူး ဆက်
သွယ်မှု။

ဆန်တက်ဇူပေရီ၏ သည်ဝတ္ထုလေးကို အလုပ်ခွင်
မှာ ကျွန်တော် ပြောပြလေ့ရှိသည်။ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်
ကတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ ဘွဲ့၊
ထူး၊ ဂုဏ်ထူး ရာထူးအဆင့်အတန်းတွေ၊ ကိုယ့်ကို အများ
က ဘယ်လို မြင်စေချင်သည်ဟူသော ကိုယ်ပိုင်သတ်မှတ်
ချက်တွေ အလွှာအလွှာ အထပ်ထပ် ဖုံးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ကွယ်ကာထားကြသည်။ သို့သော် ဘာတွေ ဘယ်လို
ဖုံးဖုံး အောက်ဆုံးမှာတော့ တကယ် လူပုဂ္ဂိုလ်အစစ်အမှန်
က ရှိနေသည်ဆိုတာ သိကြမြင်ကြစေလို၍ပဲ ဖြစ်သည်။

အဲသည် အတွင်းပိုင်း အနက်အရှိုင်းထဲက အရာကို
ဝိညာဉ်ဟုပဲ ကျွန်တော် ဆိုလိုက်ပါမည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်
တွင်းက အဲသည်ဝိညာဉ်ဟု ကျွန်တော် အမည်ပေးလိုက်
သော အစိတ်အပိုင်းနှင့် သင့်ကိုယ်တွင်းက အလားတူ

အစိတ်အပိုင်းတို့ အပြန်အလှန် သိကျွမ်းသွားကြပြီ ဆို
လျှင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရန်သူတွေ မဖြစ်နိုင်
ကြတော့။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမှန်းတီးနိုင်၊
မနာလိုဝန်တို့ မဖြစ်နိုင်၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းလည်း
မရှိနိုင်တော့။

ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်ပတ်လုံး ကြိုး
စား တည်ဆောက်ထားကြသည့် အလွှာအထပ်တွေ ရစ်
ပတ် ဖုံးကွယ်နေသည့်အတွက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်
ယောက် အစစ်အမှန် မတွေ့ဆုံနိုင်ကြဘဲ ရှိနေသည်။ ဆန်
တက်ဇူပေရီ၏ ဝတ္ထုက ဝိညာဉ်နှစ်ခု အပြန်အလှန် တွေ့
ထိ သိမြင်သွားကြသည့် ထူးခြားသော အခိုက်အတန့်
လေးအကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း အဲသည်လို အခိုက်
အတန့်လေးတချို့တော့ ကြုံဖူးပါသည်။ ဥပမာ တစ်ခု
ပြောရလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် ချစ်
ကျွမ်းဝင်သွားမိခြင်းမျိုး ဆိုပါစို့။

နီစိုအရွယ် ကလေးငယ်များနှင့် တွေ့ရသည့်အခါ
မျိုးမှာလည်း အလားတူ ဖြစ်မိတတ်သည်။ သည်လို
ကလေးငယ်မျိုးကို တွေ့ရသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ ဘာ
ကြောင့် ပြုံးမိတတ်ကြသလဲ။

အပေါ်ယံလွှာ တစ်ခုမျှ ကွယ်ကာထားခြင်း မရှိသူ

တစ်ဦးကို ကွေ့လိုက်မြင်လိုက်ရ၍လား။ သူ၏ အပြုံး
 မှာ ဟန်ဆောင်မှုအကင်းဆုံး အပြုံး၊ အစစ်မှန်ဆုံး အပြုံး
 ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိနေကြ၍လား။ ဒါမှမဟုတ်
 ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲရှိ ငယ်ဝိညာဉ်က ရွယ်တူအချင်းချင်း
 သိကျွမ်းခင်မင်ကာ နှစ်လိုအားရစွာ ပြုံးလိုက်မိခြင်းလား။

[မူရင်း။ ။ Hanoch McCarty ၏ The Smile]

သတ္တိဆိုတာ

.....
 “အဲဒီတော့ ရှင်က ကျွန်မကို သတ္တိရှိတယ်လို့
 ယူဆတယ်ပေါ့!” သူမက မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“အင်းလေ... ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့
 သတ္တိရှိတယ်ဆိုရင်လဲ အဲဒီလို ရှိလာအောင် နှိုးဆွပေး
 ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့ကြောင့်လို့ ဆိုရမှာပါ။ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်
 ယောက်အကြောင်း ကျွန်မ ပြောပြပါ့မယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းက ကျွန်မ စတင်
 ဖို့ဒ် ဆေးရုံမှာ စေတနာ့ဝန်ထမ်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊
 အဲဒီမှာ လီဇာဆိုတဲ့ လူနာမိန်းကလေးတစ်ယောက် ကျွန်မ

တွေ့ရတယ်။ သူကလေးက အင်မတန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရောဂါဝေဒနာဆိုးတစ်မျိုးကို ခံစားနေရတာ။ သူ နာလန်ပြန်ထူလာဖို့အတွက်က အသက်ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့သူမောင်လေးဆီက သွေးကို သွင်းပေးတဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီမောင်လေးက သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့အစ်မရဲ့ ရောဂါမျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီး ထူးခြားအံ့ဩဖွယ် ပြန်ကျန်းမာရှင်သန်လာခဲ့သူလေးပဲ။ အဲဒီရောဂါကို ခုခံတွန်းလှန်နိုင်တဲ့ ပဋိပစ္စည်းတွေလဲသူ့ရဲ့သွေးထဲမှာဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ ဆရာဝန်က ဒီကလေးကို သူ့အစ်မရဲ့ ရောဂါအခြေအနေအကြောင်း ရှင်းပြပြီး အစ်မအတွက် သူ့သွေးကို ပေးလိုတဲ့ ဆန္ဒရှိသလားလို့ မေးတယ်။ ကောင်လေးဟာ ခဏတော့ တွေ့သွားတာ ကျွန်မ သတိထားမိတယ်။ အဲဒီနောက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိက်ပြီး သူပြန်ဖြေတယ်။ ‘မမ အသက်ကို ကယ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ပေးပါမယ်’ တဲ့။

“အဲဒါနဲ့ သူ့ဆီက သွေးကို သွင်းတဲ့အခါ အစ်မခုတင်ဘေးမှာ သူလည်း ခုတင်တစ်လုံးနဲ့လှဲရင်းကြည့်နေတယ်။ ကောင်မလေးပါးပြင်မှာ သွေးရောင်သန်းလာတော့ ကျွန်မတို့ ကြည့်နေသူတွေ အားလုံးနည်းတူ သူလဲ ပြုံးနေတာပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ သူ့မျက်နှာလေးက ဖြူရော်ရော်ဖြစ်လာပြီး အပြုံးလေးလဲ ပြယ်သွားတယ်။

ပြီးတော့ ဆရာဝန်ကို မော့ကြည့်ပြီး တုန်တုန်ယင်ယင် အသံလေးနဲ့ သူ မေးရှာတယ်။ ‘ကျွန်တော် အခုတစ်ခါတည်း သေသွားတော့မှာလား’ တဲ့။

“ကလေးက ငယ်တော့ ဆရာဝန်ရှင်းပြတာကို ကောင်းကောင်း သဘောမပေါက်ဘူး။ သူက သူ့အစ်မအတွက် သွေးပေးရမယ်ဆိုတာ သူ့သွေးအားလုံး ဖောက်ပေးလိုက်ရမယ်လို့ ထင်ထားတာကိုး”

“အဲဒါပါပဲ။ သတ္တိစိတ် မွေးပေးတဲ့ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ တွေ့ခဲ့ရဖူးလို့ ကျွန်မမှာလဲ သတ္တိဆိုတာ ရှိတတ်လာခဲ့တာပါ”

[မှရင်း။ ■ Dan Millman ၏ On Courage]

ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေနေ၊ အလေ့လာမယ် စိတ်ချ

၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် အာမေးနီးယားပြည်၌ ရစ်ချတာ စကေး ၈.၂ ရှိသည့် အင်အားပြင်းထန်သော မြေငလျင် ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သည်။ တိုက်တာအိမ်ရာတွေ မြေကြီး မှာ ပြားပြားဝပ်သွားပြီး ၄ မိနစ်ပင် မပြည့်သည့်အချိန် အတောအတွင်း လူပေါင်း ၃၀,၀၀၀ ကျော် သေဆုံးခဲ့ရ သည်။

အပျက်အစီးတွေ ဖရိုဖရဲ ကစဉ့်ကလျားကြားမှာ ဖခင်တစ်ယောက် ဇနီးသည်ကို အိမ်မှာ ဘေးမသိရန်မခ ထားခဲ့ကာ သူ့သားရှိနေမည့် စာသင်ကျောင်းဆီသို့ ပြေး လာသည်။ သို့သော် ကျောင်းဆီရောက်တော့ ကျောင်း က မြေမှာ ပြားချပ်နေပြီ။

ရုတ်တရက် သူ့ရင်ထဲ ဆို့နှင့်ကာ ကယောင် ချောက်ချား ဖြစ်သွားသည်။ သည်နောက်မှာ သားကို

သူပေးထားသည့် ကတိစကားကို ပြန်၍ သတိရသည်။
 “ဘယ်ကိစ္စမျိုးကြုံကြုံ သားဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့၊ အဖေရောက်
 လာမယ် စိတ်ချ” ဆိုသော စကား။ သူ့မျက်လုံးအစုံထဲ
 မှာ မျက်ရည်တွေ အိုင်လာသည်။ သူ့ရှေ့တွင် တစ်ချိန်
 က စာသင်ကျောင်း ရှိခဲ့သော နေရာ၌ အုတ်ပုံ အစုအဝေး
 တစ်ခု ရှိနေသည်။ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်နိုင်စရာ မရှိအောင်
 ပိုပြားနေသည့် အုတ်ပုံကြီး တစ်ခု။ သို့သော် သားထံ ပေး
 ခဲ့သည့် ကတိစကားကို သူ ထပ်တလဲလဲ ပြန်ကြားနေ
 သည်။

စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားထိန်းကာ သူ နေ့
 စဉ် နံနက်တိုင်း လိုက်ပို့နေကျဖြစ်သည့် သူ့သားငယ်၏
 စာသင်ခန်းရှိရာ နေရာကို မှန်းဆ ရှာဖွေသည်။ သားတို့
 အခန်းသည် အဆောက်အဦ၏ လက်ယာဘက်အပိုင်း
 နောက်ဘက်ခြမ်းမှာ။

သည်နေရာသို့ သူ ပြေးသွားသည်။ ပြီး အုတ်ကျိုး
 အုတ်ပုံတွေကို စတင်တူးဆွ ဖယ်ရှားခြင်း ပြုလေသည်။

သူ ဖယ်ရှားနေဆဲ တခြားမိဘတွေပါ ရောက်လာ
 ကြသည်။ “ငါ့သားလေး သေပါပြီ”။ “အမယ်လေး...
 ငါ့သမီးလေး မရှိတော့ပါဘူး” စသဖြင့် သောကမီး၊ ပရိ
 ဒေဝမီးတွေ တောက်လောင်ကာ ငိုကြွေးကြ မြည်တမ်း
 ကြသည်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိသည့် တချို့မိဘများက

တော့ (သွေးရူးသွေးတမ်း လုပ်ကိုင်နေဟန်ရှိသော) သူ့
 အား ကရုဏာသက်ကာ ကျောက်ပျက် အုတ်ကျိုးပုံမှ
 ဖောင်းဖျဉ်းယူကြသည်။

“မရတော့ပါဘူးဗျာ”

“ဘယ်သူမှ အသက်မရှိတော့ပါဘူးဗျာ”

“အဲဒီလို လုပ်နေလို့ အကျိုးမထူးတော့ပါဘူး၊ အိမ်
 သာ ပြန်ပါဗျာ”

“စိတ်ထိန်းမှာပေါ့၊ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဘာ
 လုပ်လို့ ရဦးမှာလဲ” စသဖြင့် ပြောကြသည်။

တချို့ကဆိုလျှင် “ဟေ့လူ... တော်ပါတော့ဗျာ၊
 ခင်ဗျားလုပ်တဲ့အတွက် ပိုတောင် ဆိုးနေဦးမယ်” ဟု
 ပြစ်တင်ကြသည်။

သည်လို လာပြောသည့် မိဘတိုင်းကို သူက စကား
 တစ်ခွန်းပဲ ပြန်ပြောသည်။ “ဒီမှာ...ခင်ဗျား အခု ကျွန်
 တော်လုပ်နေတာကို ဝင်ကူမလား၊ မကူဘူးလား၊ ဒါပဲ
 ပြောဗျာ” ဟူ၍။ သည်နောက် အဲသည်လူတွေကို လျစ်
 လျူရှုကာ သူ့သားကို ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ပဲ သူ ဆက်လုပ်
 သည်။ အုတ် အင်္ဂါတွေ အစိုင်အခဲတွေ တစ်တုံးချင်း တစ်
 ဖဲ့ချင်း ကောက်ယူဖယ်ရှားသည်။

သည်အချိန် မီးသတ်အရာရှိ ရောက်လာပြီး သူ့ကို
 ဆွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ “မီးတွေ လောင်နေပြီ၊ ဘယ်

နေရာကမဆို အချိန်မရွေး ထပေါက်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျား အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပါ့မယ်။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်ပါ” ဟုဆိုသည်။ သားကို ချစ်သော အဖေကတော့ သူ့စကားကို အရေးမထား။ “ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကူညီမလား၊ မကူညီဘူးလား၊ ဒါပဲ ပြောပါ” ဟုပဲ ပြန်ပြောသည်။

ရဲကလည်း ရောက်လာသည်။

“ခင်ဗျား သွေးရူးသွေးတန်းတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားကြောင့် တခြားလူတွေမှာ အန္တရာယ်ဖြစ်မယ်၊ အိမ်ပြန်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပါ့မယ်”

ရဲကိုလည်း ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကူညီမှာလားပဲ သူပြန်မေးသည်။

မည်သူကမျှ မကူညီ။

သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ သူ့ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း ဖွဲ့နုပုံကြီးစွာ သူတူးဖော်သည်။ သူ့မှာ အရေးကြီးနေတာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ “ငါ့သားလေး သေပြီလား၊ အသက်ရှင် နေသေးလား” ဒါ သေချာဖို့ လိုသည်။ မျက်မြင်ဒီဋ္ဌ သူ တွေ့ရဖို့ လိုသည်။

သူတစ်ယောက်တည်း အုတ်ကျိုး အုတ်ပျက်ပုံကို ဖယ်ရှားသည်။ ၈ နာရီကြာပြီ၊ ...၁၂ နာရီ၊ ...၂၄ နာရီ၊ ...၃၆ နာရီ၊ အဲသည်နောက် ၃၈ နာရီမြောက်၌ အုတ်

အင်္ဂတေတုံးကြီး တစ်တုံး သူ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးသည့် နောက်တွင် သား၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ချက်ချင်းပင် သားနာမည်ကို သူ သံကုန် အော်ခေါ် လိုက်သည်။

“အာမန်း...”

ပြန်အော်သံ ကြားရသည်။ “ဖေဖေ... ဖေဖေလား၊ သားပါ ဖေဖေရ၊ သူငယ်ချင်းတွေလဲ သားပြောထားတယ်၊ ‘ဘာမှ မကြောက်ကြနဲ့၊ ငါ့အဖေ မသေသေးရင် ငါ့ကို သေချာပေါက် လာကယ်မှာ၊ ငါလွတ်ရင် မင်းတို့လဲလွတ် မယ်’ လို့၊ ဖေဖေ သားကို ကတိပေးထားတယ် မဟုတ် လား၊ ‘ဘယ်ကိစ္စမျိုးကြုံကြုံ သား မစိုးရိမ်နဲ့၊ အဖေ ရောက် လာမယ် စိတ်ချ’ ဆိုတာလေ၊ အခု အဖေ ပြောထားတဲ့ အတိုင်းပဲ ရောက်လာပြီပေါ့”

“အဲဒီအောက်ထဲမှာ ဘယ်လို အခြေအနေရှိလဲ သား” အဖေက မေးသည်။

“သားတို့ ၃၃ ယောက်ထဲမှာ ၁၄ ယောက်ပဲ ကျန် တယ် အဖေ၊ သားတို့ ကြောက်လဲ ကြောက်တယ်၊ ဆာ လဲ ဆာတယ်၊ ရေလဲ ငတ်တယ်၊ အဖေ ရောက်လာတာ အရမ်း ဝမ်းသာတာပဲ၊ ကျောင်းကြီးပြိုကျတော့ သားတို့ နေရာလေး ကွက်ပြီး တြိဂံပုံ အမြှောင့်လေး တစ်မြှောင့် မပိဘဲ ကျန်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သားတို့ မသေတာ”

“ကဲ... ထွက်ခဲ့တော့ သားရေ”

“နေဦး ဖေဖေရ၊ တခြားလူတွေ အရင်ထွက်ပါစေ၊ သားမှာက ဖေဖေ ရှိနေတာပဲ၊ ဘယ်လို ကိစ္စမျိုး ကြုံကြုံ သားက မစိုးရိမ်ဘူး၊ အဖေ လာကယ်မယ်ဆိုတာ သိနေ တယ်”

[မူရင်း။ ■ Mark V. Hansen ၏ Are You Going To Help Me?]

ကမ္ဘာလောကကြီး သာယာစေချင်လျှင် သင့်မျက်နှာကို အရင်ဆုံး ပြုံးထားလိုက်ပါ

တစ်နေ့က ကျွန်တော် နယူးယောက်မှာ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နှင့်အတူ တက္ကစီ စီးသည်။ ကားထဲက ထွက် တော့ မိတ်ဆွေက ဒရိုင်ဘာကို ပြောသည်။ “ကျေးဇူး ပါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ကားမောင်းပုံ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

တက္ကစီဒရိုင်ဘာက ရုတ်တရက်တွေသွားသည်။ ပြီး တော့မှ “ဘာလဲဗျ၊ နောက်တာလား” ဟုပြန်ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မနောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တကယ် ပြောတာပါ၊ ကားတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်တဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျား တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အလုပ်လုပ်တာ သဘောကျလို့ပါ”

“အင်းလေ” ဆိုပြီး ဒရိုင်ဘာ မောင်းထွက်သွား သည်။

“နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားဟာက ဘာလုပ်တာလဲ” ကိုယ့်ချည်းရှိတော့မှ ကျွန်တော် မေးမိသည်။

“နယူးယောက်မြို့ကြီးထဲမှာ မေတ္တာတရားတွေပြန့်ပွားလာအောင် ဖြန့်ဝေပေးနေတာဗျ။ ဒီမြို့ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်” မိတ်ဆွေက ဆိုသည်။

“ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဒီမြို့ကြီးတစ်ခုလုံး ဘယ်မှာ ကယ်နိုင်ပါ့မလဲဗျ”

“တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ အခုကြည့် ဒီဒီရိုင်ဘာ သူ့ဘာသာ တစ်မိမိမိမိတွေပြီး ကျေနပ်သွားမယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ အကယ်၍ ဒီနေ့မှာ သူ နောက်ထပ် ခရီးသည် ၂၀ မောင်းပို့ပေးရမယ် ဆိုပါတော့၊ သူ့အပေါ် ကျွန်တော်တစ်ယောက် ကောင်းထားလို့ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ကျေနပ်မှုလေးကြောင့် သူ ဒီလူ ၂၀ အပေါ် သဘောကောင်းကောင်းနဲ့ ဆက်ဆံတော့မယ်ဗျ။ အဲဒီလူတွေက တစ်ခါ ဆင့်ပွားပြီး သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံရတဲ့ အလုပ်ရှင်တွေ၊ အလုပ်သမားတွေ၊ ဆိုင်ရှင်တွေ၊ စားပွဲထိုးတွေကို ပျူပျူငှာငှာ ဆက်ဆံမယ်၊ ကိုယ့်မိသားစုတွေ အပေါ်မှာလဲ ပိုကြင်နာသွားမယ် ဆိုရင် ဒီတစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုဟာ အနည်းဆုံး လူ ၁၀၀၀ လောက်ဆီအထိ ပြန့်သွားလိမ့်မယ်ဗျ။ အဲဒါဆို ဘယ်ဆိုးမလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ချစ်ကြည်ရေး စိတ်ဓာတ်ကြီး

ပြန့်ပွားဖို့အတွက်က အဲဒီ တက္ကစီဒီရိုင်ဘာ အပေါ်မှာ လုံးလုံးလျားလျား မူတည်မနေပေဘူးလားဗျာ”

“ဟာ ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သူတစ်ဦးတည်းအပေါ် တော့လဲ ကျွန်တော် ဘယ်လုံးလုံးလျားလျား ပုံအပ်ထားပါ့မလဲ၊ သေချာအောင် လုပ်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ လူဆယ်ယောက်နဲ့ အဲဒီလို မေတ္တာဖြန့်ကြက် ဆက်ဆံဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်၊ ဆယ်ယောက်ထဲက သုံးယောက် ဆီကို ပြန့်ပွားသွားရင် သူတို့ကနေ ဆင့်ပွားပြီး လူ ၃၀၀၀ မှာ စိတ်သဘောကောင်းတွေ ဝင်သွားမယ်”

“စာရင်းအရတော့ အိုကေနေတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာ ခင်ဗျားတွက်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး”

“မဖြစ်တော့လဲ ဘာနစ်နာသွားတာ မှတ်လို့ဗျာ၊ လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား လုပ်ပုံကိုင်ပုံ တော်ပါပေတယ်ဗျာလို့ ချီးမွမ်းစကားဆိုရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မှာလဲ ဘာအချိန်မှ ကုန်မသွားပါဘူး၊ ဒီလိုပြောပြီး ဘောက်ဆူးပိုပေးစရာလဲ မလို၊ လျှော့ပေးစရာလဲမလို၊ ကိုယ့်စကား သူ့ရင်ထဲ ဝင်မသွားတော့လဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ နောက်နေ့ နောက်ထပ် တက္ကစီသမားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တော့ သူ ဝမ်းသာသွားအောင်၊ စိတ်ချမ်းသာ ကြည်နူးသွားအောင် ကျွန်တော် ထပ်ပြောရုံပေါ့”

“အင်း ... ခင်ဗျားလဲ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကြောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲကိုး” ကျွန်တော် မှတ်ချက်ချမိသည်။

“ဟာ အဲဒါပဲ၊ ခင်ဗျားနုလုံးသားတွေ ဘယ်လောက် မာကျောနေပြီဆိုတာ ဒီမှာ ပေါ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စ အတော် လေ့လာထားပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်တို့စာပို့ဌာန ဝန်ထမ်းတွေပဲ ဆိုပါစို့၊ သူတို့မှာ ဘာလိုနေသလဲ ကြည့်လိုက်ရင် အသိအမှတ်ပြုစကားဗျ၊ ငွေတော့ ထည့်မပြောနဲ့တော့ပေါ့ဗျာ...ဟုတ်လား၊ သူတို့ အသိအမှတ်ပြုမခံရဘူးဗျ၊ ဘယ်သူကမှ ခင်ဗျားတို့ လုပ်နေတဲ့ စာပို့တိုက် အလုပ်ကြီးဟာ ကောင်းပါတယ်အကျိုးပြုပါတယ်မပြောကြဘူး”

“ဟ၊ ခင်ဗျား လူတွေကလဲကောင်းကောင်းမှမလုပ်ကြဘဲဗျ”

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ငါတို့ ကောင်းကောင်း လုပ်လုပ် မလုပ်လုပ် အကြောင်း မထူးဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ အရေးမစိုက်ဘူး၊ အသိအမှတ်မပြုဘူး ဆိုတာကြီးက စွဲနေတာကိုး၊ အဲဒီတော့ တစ်ယောက်ယောက်က သူတို့အပေါ် ကြင်နာတဲ့စကား၊ အသိအမှတ်ပြုတဲ့စကား ပြောမပေးသင့်ဘူးလားဗျ”

စကားပြောရင်း လျှောက်လာကြရာ ဆောက်လက်စ အဆောက်အဦတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ အဲ

သည်မှာ အလုပ်သမား ၅ ယောက်နေလယ်စာစားနေကြတာ တွေ့တော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ရပ်ပြီး စကားပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အဆောက်အဦ ကြည့်ရတာ အရမ်းသားနားတယ်ဗျာ၊ အတော် ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ရမှာပဲ၊ အန္တရာယ်လဲ များမယ့်ပုံ”

အလုပ်သမားများ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကို သင်္ကာမကင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်ကြသည်။

“ဘယ်တော့ ပြီးမလဲဗျ” မိတ်ဆွေက ဆက်မေးသည်။

“ဇွန်လ” တစ်ယောက်က တိုတိုပြတ်ပြတ် ဖြေသည်။

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ အဖို့တော့ ကိုယ့်လုပ်ရပ်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာပါ”

ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ “အင်း ... ခင်ဗျား လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကတော့ ရှာ မရှားပဲဗျို့” ကျွန်တော် ဩဘာပေးမိသည်။

သူက အေးအေးဆေးဆေး။

“ရုတ်တရက်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စကားတွေ တဖြည်းဖြည်း စိမ့်ဝင်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ ဝမ်းသာကြ စိတ်ကြည်နူးကြမှာပေါ့၊

သူတို့ စိတ်ချမ်းသာရင် အဲဒီရဲ့ အကျိုးဆက်ကို ဒီမြို့ကြီး
ထဲက တခြားလူတွေ ခံစားရလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရုံနဲ့
တော့ ထင်သလောက် ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူးဗျာ” ကျွန်တော်
က ငြင်းနေသည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ၊ ဒီကိစ္စမှာ အရေးကြီးဆုံး
အချက်က အားမလျော့ဖို့ပဲ၊ မြို့ကြီးတစ်မြို့လုံးက လူတွေ
သဘောကောင်းလာအောင် လုပ်တဲ့ ကိစ္စဗျာ၊ အလွယ်
တကူတော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်
စစ်ဆင်ရေးထဲမှာ တခြားလူတွေလဲ ပါဝင်လာအောင်
စည်းရုံးနိုင်မယ်ဆိုရင် ... ”

“ကြည့်စမ်း ဟေ့လူ့အင်ဗျား ခုနက အရပ်ဆိုး
ဆိုး မိန်းမကို မျက်စပစ်ပြလိုက်တယ် မဟုတ်လား”
ကျွန်တော် ကြားဖြတ်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ ဒါလောက် အရပ်ဆိုးတဲ့
မိန်းမ ကျွန်တော်က မျက်စပစ်ပြလိုက်တော့ သူ့ကိုလဲ
သဘောကျတဲ့လူ ရှိသေးတာပဲ တွေးပြီး ကြည့်နူးသွား
မယ်၊ အကယ်၍ သူသာ ကျောင်းဆရာမ တစ်ယောက်
ဖြစ်မယ် ဆိုပါတော့၊ အတန်းထဲက ကလေးတွေအဖို့
တော့ ဒီနေ့ဟာ ပျော်စရာ နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီးပေါ့” တဲ့။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကတော့ ပျော်ပျော်ကြီး ပြော
ဆိုနေလေသည်။

[မူရင်း: ■ Art Buchwald ၏ Love And The Cabbie]

လက်ဆောင်

ဘတ်စကားတစ်စီးပေါ်မှာ ...

အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ပန်းလှလှတစ်စည်း ကိုင်လျက် လိုက်ပါလာသည်။ သူနှင့် လူသွားလမ်း ခြားလျက် တစ်ဖက်ထိုင်ခဲ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

ကောင်မလေးမျက်လုံးတွေက ပန်းတွေဆီပဲ တရုတ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေသည်။

ခဏနေတော့ မှတ်တိုင်တစ်တိုင်မှာ ဘတ်စကားရပ်သည်။

အဘိုးကြီးက အလျင်စလို ထကာ ပန်းစည်းကို ကောင်မလေးလက်ထဲ ထိုးထည့်သည်။ “ယူပါကွာ၊ မင်းကြည့်ရတာ ပန်းသိပ်ချစ်ပုံရတယ်၊ မင်းကို ပေးခဲ့တဲ့

အကြောင်း သိရရင် အဘဇနီးကလဲ ဝမ်းသာမှာပါ။ အဘသူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

ကောင်မလေး ပန်းစည်းကို ယူလိုက်ပြီး အဘိုးကြီးကားပေါ်က ဆင်းသည်ကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘတ်စကား ရပ်သည့်နေရာက သုသာန်တံခါးဝအနီးမှာ ဖြစ်သည်။ သုသာန်ထဲသို့ အဘိုးကြီး ဝင်သွားတာသူမြင်လိုက်ရသည်။

[မူရင်း။ ။ Bennet Cerf ၏ The Gift]

နုလုံးသားအတွက် တစ်သက်တာ အဟာရ

အတန်းထဲက
အမှတ်မထင်လေ့ကျင့်ခန်းလေးသည်
တစ်သက်တာ မမေ့နိုင်စရာ
သင်ခန်းစာတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သူ့နာမည် မာ့ခ် အက္ကလွန်း။ သူက တကယ့်ကို
ရှားရှားပါးပါး လူစားမျိုး။

မင်နီဆိုတာ ပြည်နယ်၊ မောရစ်မြို့ကလေးရှိ စိန်
မေရီကျောင်းမှာ တတိယတန်းကလေးတွေ စာသင်ပေး
ရစဉ် သူ့ကို ကျွန်မ စတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အတန်းသား
၃၄ ယောက်လုံးပင် အလွန် ချစ်စရာကောင်းလှသည်။
သည်အထဲမှာမှ မော့ခ်က ပို၍ထူးထူးခြားခြား။

လူက အလွန်သပ်ရပ်သန့်ပြန့်သည်။ အမြဲ ရွှင်ရွှင်
ပျူပျူ တက်တက်ကြွကြွ ရှိသည်။ တစ်ခါတလေ သူ့ ဆို

တတ်သည်။ သို့သော် ဆိုးတာလေးသည်ပင် ရယ်ရွှင်ချင်စရာ။

သူက စကားလည်း အလွန်များသည်။ ဘယ်တော့မှ ပါးစပ်ပိတ်မနေနိုင်။ အတန်းထဲမှာ ဆရာမ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ စကားပြောလျှင် အပြစ်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ခဏခဏ သတိပေးရသည်။ သို့သော် သူနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ အထင်ကြီးမိရတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အဲဒါက သူ့ကို အပြစ်ဒဏ်ပေးသည့်အခါတိုင်း “ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ” ဟူ၍ တကယ်အရိုးခံနှင့် ပြန်လည်ပြောဆိုတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အစတွင်တော့ သူ့စကားက နားထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။ နောက်တော့လည်း နေ့စဉ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြားရကာ တဖြည်းဖြည်း ရိုး၍သွားသည်။

တစ်နေ့ နံနက်မှာတော့ မှာခံကို စကားမပြောဖို့ ပြောရတာ အကြိမ်ပေါင်း များလွန်းသဖြင့် ကျွန်မ စိတ်မရှည်ဖြစ်ကာ ဆရာမပေါက်စများ ထုံးစံအတိုင်း အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိသည်။ မှာခံကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ “နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်း ပြောရင် မင်းပါးစပ်ကို ပလတ်စတာနဲ့ ကပ်ထားမယ်” ဟူ၍ ပြောလိုက်မိခြင်းပင်။

ဆယ်စက္ကန့်မျှပင် မကြာပါ။ “မှာခံ စကားပြောနေ

ပြန်ပြီ” ဟူ၍ ချပ်က လှမ်းတိုင်သည်။ အတန်းသားများအား မှာခံကို စောင့်ကြည့်ပေးရန် ကျွန်မ အကူအညီတောင်းထားသည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် မှာခံ နောက်ထပ် စကားပြောလျှင် ဘယ်လို အပြစ်ပေးမည်ဆိုတာ အားလုံးရှေ့မှာ ကျွန်မ ကြေညာမိခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ယခုဖြစ်မှု ကျူးလွန်ပြီဆိုတော့ ကျွန်မ အပြစ်မပေးဘဲ နေ၍မဖြစ်တော့။

အဲသည်တုန်းက အကြောင်းကို သည်ကနေ့ မနက်မှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလို ကျွန်မ အာရုံထဲတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ စားပွဲဆီသို့ ကျွန်မ လျှောက်သွားသည်။ အံ့ဆွဲကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်သည်။ အထဲက ပလတ်စတာခွေကို ယူသည်။ အစ နှစ်စ ညှပ်သည်။ ပြီးနောက် မှာခံပါးစပ်မှာ ကြက်ခြေခတ် ကပ်ထားလိုက်ပြီး အတန်းရှေ့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

သူ ဘယ်လိုနေသလဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူက မျက်စိမှိတ်ပြသည်။

‘မှတ်ကရော ... အခုတော့ စကားမပြောနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား’ ဟုတွေးကာ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ရယ်နေမိသည်။ ကျွန်မ သူ့ဆီပြန်သွားကာ ပလတ်စတာတွေ ပြန်ခွာပေးလိုက်တော့ တစ်ခန်းလုံး ဩဘာသံတွေ ညံ့သွားသည်။ ပါးစပ်လည်း ဟူ၍ရရော သူပြောလိုက်

သည့် စကားက ထုံးစံအတိုင်း “ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ” ဟူ၍ပင်။

နောက်နှစ်မှာ ကျွန်မ အလယ်တန်း (Junior High) အဆင့် တက်ကာ သင်္ချာဘာသာ သင်ရသည်။ နှစ်တွေက အလျင်အမြန် ကုန်လွန်ခဲ့ရာ ဘာမျှပင် ကြာသည် မထင်လိုက်ရဘဲ မှာခံတစ်ယောက် ကျွန်မအတန်း သို့ ရောက်လာပြန်သည်။ လူက အရင်ကထက် ပိုချော လာသည်။ အပြောအဆိုက ယခင်အတိုင်း ယဉ်ကျေး ဆဲပင်။ သို့သော် ကိုးတန်းမှာ ကျွန်မ သင်သည့် သင်္ချာ သစ်က အတော်ကြိုးစားပြီး လိုက်ရသည်ဖြစ်ရာ မှာခံ တစ်ယောက် အရင်ကလို စကားများများ မပြောနိုင်ခဲ့။

တစ်ခုသော သောကြာနေ့တွင်မူ အခြေအနေက နည်းနည်း ပိုဆိုးနေခဲ့သည်။ အဲသည် ရက်သတ္တပတ်တစ် ခုလုံး သင်္ချာသစ် သင်ခန်းစာတစ်ခုကို အတန်းသားများ အကြိတ်အနယ် ကြိုးပမ်းတွက်ချက်ခဲ့ကြရသည်။ သင် ခန်းစာက ခက်တော့ ကလေးတွေ စိတ်ပင်ပန်းကာ တစ် ဦးအပေါ် တစ်ဦးလည်း ခါတိုင်းလို သည်းညည်းမခံနိုင် ဘဲ အလွယ်တကူ စိတ်တိုနေကြသည်။ သို့နှင့် အခြေ အနေတွေ သည့်ထက် ဆိုးရွားမသွားမီ ထိန်းသိမ်းရန် အစီအစဉ်တစ်ခု ကျွန်မ ပြုလုပ်သည်။

ကျွန်မ အစီအစဉ်က အတန်းသားတစ်ဦးချင်းအား

မိမိ အတန်းဖော်များ အမည်ကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု နည်း နည်းစီ ချဲ့၍ တန်းစီလျက် ဗလာစာရွက်တွင် ရေးချစေ သည်။ ထို့နောက် အမည်တစ်ခုစီ၏ အနီးတွင် ချန်ထား သည့် ကွက်လပ် အသီးသီး၌ ၎င်းအတန်းဖော် သူငယ် ချင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိမြင်သည့် အကောင်းဆုံးအချက် တစ်ခုစီကို စဉ်းစားရေးသားကြစေသည်။ ထိုနေ့က ကျန် ရှိသည့် စာသင်ချိန်လေးမှာ ၎င်းထင်မြင်ချက်များ ရေး သားကြရင်းပင် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ အတန်းပြီးသည့် အခါ ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံး သူတို့ စာရွက် ကလေးတွေ ကိုယ်စီ ကျွန်မဆီ အပ်ပြီး ပြန်ကြသည်။ ချပ် က ကျွန်မကို ပြုံးပြသွားသည်။ မှာခံကတော့ ထုံးစံ အတိုင်း “ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်၊ အားလပ်ရက်မှာ ဆရာမ ပျော်ရွှင်ပါစေ” ဟူ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

အဲသည် စနေနေ့မှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူ တစ် ဦးစီ၏ အမည်ကို စာရွက်လွတ် တစ်ရွက်စီ ထိပ်တွင် ကျွန်မ ရေးထိုးပြီးနောက် ၎င်းတစ်ဦးစီနှင့် ပတ်သက် သည့် အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းအသီးသီးတို့၏ မှတ်ချက် များကို စီတန်း၍ ရေးချသည်။ တချို့အတွက် တစ်ရွက် ရေးရသည်။ တချို့အတွက် နှစ်ရွက်။

တနင်္လာနေ့ ရောက်သောအခါ အဲသည်စာရွက်များ

ကို သက်ဆိုင်သူ အသီးသီးတို့ ကျွန်မ ဖြန့်ဝေပေးလိုက်သည်။ သည်စာရွက်တွေ ဖတ်ကာ မကြာမီပင် တစ်တန်းလုံး ပြုံးလာကြတာ တွေ့ရသည်။

“ဟယ် ... တကယ်လား၊ ငါက သူများတွေ ဒီကိစ္စ သတိထားမိမယ်တောင် မထင်ဘူး”

“ငါ့ကို သူများတွေ ဒီလောက် သဘောကျလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ ထင်မထားဘူး”

စသည့် တီးတိုးမှတ်ချက်ချသံများ ကျွန်မ ကြားရသည်။

သို့သော် နောက်ပိုင်းမှာတော့ သည်စာရွက်များနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သူ့ထံကမျှ စကား တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ် မကြားရတော့ပါ။ စာသင်ချိန်အပြီးမှာ သူတို့အချင်းချင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုကြတာ၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှာ မိဘများကို ပြကြ ပြောကြတာတွေတော့ ရှိလေမလား မပြောတတ်ပါ။

သို့သော် အဲသည် ဝေဖန်ဆွေးနွေးမှုတွေ ရှိမရှိဆိုတာက အရေးမကြီးပါ။ အရေးကြီးသည်က သည်စာရွက်တွေ ပေးလိုက်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း သူတို့တစ်တွေ ပြောင်းလဲသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အတန်းသူ အတန်းသားတွေ အားလုံး ရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်လာကြပြီး တစ်ဦးကို

တစ်ဦးလည်း ယခင်ကနည်းတူ ခင်ခင်မင်မင် ပြန်လည် ဆက်ဆံလာကြပါသည်။

သည်လိုဖြင့် အချိန်တန်တော့လည်း မာန်တို့ အုပ်စု ကျွန်မ လက်က ထွက်ကာ အတန်းသစ် အဆင့်ဆင့်တွေ တက်သွားကြပါသည်။

ကြားမှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့သည်။ တစ်နေ့ ကျွန်မ အပန်းဖြေခရီးမှ ပြန်လာတော့ မိဘများက ကျွန်မ ကို လေဆိပ်မှာ လာကြိုကြသည်။ အိမ်သို့အသွား ကားပေါ်တွင် ရာသီဥတုအကြောင်း၊ ကျွန်မ ခရီးစဉ် အတွေ့အကြုံများ အကြောင်းတွေ မေးမြန်းပြောဆိုလာကြရင်း စကားစ နည်းနည်းပြတ်သွားချိန်တွင် အမေက အဖေဘက် လှည့်ကာ အချက်ပေးသည့် လေသံဖြင့် “အဖေကြီး” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ အဖေက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်ကာ စကားစသည်။

“အက္ကလွန်းမိသားစု ညတုန်းက ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ သူတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ တောင် နှစ်ပေါင်းကို မနည်းဘူး ကြာပြီနော်၊ မာန် တစ်ယောက်လဲ ဘယ်လိုနေသလဲ မသိဘူး” ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

အဖေက တည်ငြိမ်စွာပင် ဆက်ပြောသည်။

“မာန် ဗီယက်နမ်မှာ ကျသွားတယ် ... ! နက်ဖြန်

သင်္ကြိုဟ်မှာ၊ သူတို့မိသားစုက သမီးကို အသုဘ လိုက်ပို့စေချင်ကြတယ်”

သည်ကနေတိုင်အောင်ပင် အဖေ ကျွန်မအား မှာခံကွယ်လွန်သည့်သတင်းကို လမ်းမကြီးပေါ်က ဘယ်နေရာနားမှ ပြောပြခဲ့သည်ဆိုတာ ကျွန်မ တိတိကျကျ အမှတ်ရနေဆဲ ဖြစ်သည်။

စစ်သည်တော်တစ်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းအား စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားများနှင့် ပြင်ဆင်နေရာချထားပုံကို ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မကြည့်မမြင်ဘူးပါ။ မှာခံ၏ ရုပ်သွင်က တကယ်ပင် ရင့်ကျက်ခဲ့သား၍နေသည်။ ကျွန်မ ရင်ထဲတွင်ကား မှာခံရယ် ... မင်းသာ စကားပြောနိုင်မယ်ဆိုရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိတဲ့ ပလတ်စတာတွေအားလုံး ငါ ပေးပစ်လိုက်မှာပါ ဟူ၍သာ ပြောဆိုနေမိခဲ့သည်။

အဲသည်နေ့က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ မှာခံ၏ သူငယ်ချင်းတွေ အပြည့်ရောက်ရှိနေသည်။ ချာလီ၏ ညီမက တေးသီချင်း သီဆိုသည်။ သချိုင်းနေရာဘေးမှာ အနေရ ခက်လှသည့်အထဲ မိုးက ရွာချပြန်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက ထုံးစံအတိုင်း ဆုတောင်းပတ္တနာပြုပြီးနောက် စစ်သည်တစ်ဦးက ခရာမှုတ်သည်။

ထို့နောက် မှာခံကို ချစ်ခင်ကြသူများ သူ့ခေါင်းတလား အနီးသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ချဉ်းကပ်ဖြတ်သန်းကြကာ သန့်ရှင်းသော ရေစင်တော် ဖျန်းပက်ကြသည်။

အားလုံးနောက်တွင်မှ ကျွန်မ မှာခံရုပ်ကလာပ်ကို ကောင်းချီးမင်္ဂလာပေးသည်။ ခေါင်းတလားအနီး ကျွန်မရပ်နေဆဲ စောစောက ခေါင်းထမ်းရာတွင် ပါဝင်သည့် စစ်သားလေးတစ်ယောက် အနားကပ်လာကာ “မှာခံရဲ့ သင်္ချာဆရာမလား ခင်ဗျာ...” ဟုမေးသည်။ ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ခေါင်းတလားကိုပင် မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေမိသည်။ “ဆရာမအကြောင်း သူ အမြဲပြောတယ်” သူက ဆက်ပြောနေသည်။

ဈာပန အခမ်းအနား ပြီးသည့်နောက် မှာခံနှင့် တစ်တန်းတည်း တက်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ချာလီ၏ လယ်တောအိမ်သို့ နေ့လယ်စာစားရန် သွားရောက်ကြသည်။ အဲသည်မှာ မှာခံ၏ အဖေနှင့် အမေလည်း ရောက်နေကြသည်။ ကျွန်မအားတွေ့ရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းပင်။

“ဆရာမကို ပြစ်ရာတစ်ခုရှိတယ်” မှာခံ၏ အဖေက ဆိုကာ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်သည်။

“မှာခံ ကွယ်လွန်တဲ့အချိန် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဟော

ဒီဟာလေးတွေ့ရတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဆရာမ မှတ်မိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

သူက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကာ နွမ်းကြေစုတ်ပြတ် နေပြီဖြစ်သည့် ဗလာစာရွက်စ နှစ်ခုကို ဂရုတစိုက် ထုတ်ယူသည်။ စက္ကူစများက ဖြန့်လိုက် ခေါက်လိုက် လုပ်ဖန်များသဖြင့် ခေါက်ရိုးနေရာမှ ပြတ်တောက်ကာ တိပ်စများနှင့်ပင် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ကပ်ထားခဲ့ရပုံ ပေါ်နေသည်။ ကျွန်မ သေသေချာချာပင် ကြည့်စရာမလိုပါ။ အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းများရေးသည့် မှာခံအကြောင်း အကောင်းဆုံး မှတ်ချက်တွေကို စုစည်းပေးထားသည့် မှတ်တမ်းစာရွက်များဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိပါသည်။

“ဒီအတွက် ဆရာမကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာမ မြင်တဲ့အတိုင်း သူက ဒီဟာလေးကို သိပ်တန်ဖိုးထားတာ” မှာခံ၏မိခင်က ဆိုရှာပါသည်။

မှာခံ၏ အတန်းဖော်တွေ ကျွန်မတို့ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ ချပ်က ရှက်ပြီးကလေးပြီးကာ “ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့်စာရွက်လေးကို သိမ်းထားပါတယ်။ အိမ်က ကျွန်တော့်စားပွဲ အပေါ်ဆုံး အဆွဲထဲမှာ အမြဲရှိတယ်”

“ချာလီကလဲ သူ့စာရွက်ကလေးကို ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပွဲ အယ်လ်ဘမ်ထဲမှာ ထည့်ထားခိုင်းတာ”

ချာလီ၏ ဇနီးက ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်မမှာလဲ ရှိတယ်။ ဒိုင်ယာရီထဲ ညှပ်သိမ်းထားတယ်” မာရီလင်က ဆိုသည်။

ထို့နောက် နောက်ထပ် အတန်းဖော်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဗစ်ကီက လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်ဖွင့်ပြီး သူ့စာရွက် ကြေကြေမွမွလေးကို ထုတ်ပြသည်။ “ကျွန်မကတော့ ဒါလေးကို အမြဲ ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားတယ်။ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးလဲ သူတို့စာရွက်တွေ ရိုဂျီသေသေသိမ်းထားကြမှာပါ” ဟူ၍ သူကဆိုသည်။

သည်ဟာတွေ ကြားရပြီးသည့် နောက်တွင်တော့ ကျွန်မ လုံးဝ ထိန်းထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ အဲသည်နေရာမှာပင် ထိုင်ကာ ကျွန်မ ငိုချလိုက်မိပါသည်။ မှာခံအတွက်ရော မှာခံကို နောက်ထပ် ဘယ်သောအခါမျှ တွေ့နိုင်ကြမှာ မဟုတ်တော့သည့် သူ့သူငယ်ချင်းများ အတွက်ပါ ကျွန်မ ငိုလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

[မူရင်း: ■ Helen P. Mrosla ၏ All The Good Things]

ကျွန်တော် သိသင့်သမျှ အရာအားလုံး သူငယ်တန်းကတည်းက သင်ခဲ့ပြီးပါပြီ

ဘဝမှာ ဘယ်လိုနေမည်၊ ဘာတွေလုပ်မည်၊ ဘယ်ပုံ
ဖြစ်ရမည် ဆိုတာတွေနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သိသင့်
သိထိုက်သည့် အရာအများစုကို သူငယ်တန်းမှာကတည်း
ကပင် ကျွန်တော် သင်ယူခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

အသိဉာဏ် အမြှောက်အမြင် ဟူသည် တက္ကသိုလ်၊
ကောလိပ်ဆိုသည့် တောင်ထိပ်ပေါ်မှာရှိသည် မဟုတ်၊
မူကြိုကျောင်းက ကလေးကစားသည့် သဲကျင်းလေးထဲ
မှာပင် ရှိနေပါသည်။

အဲသည်မှာ ကျွန်တော် သင်ခဲ့ သိနားလည်ခဲ့ရတာ
တွေက အများကြီး။

ဘယ်အရာမဆို အများနှင့် ဝေမျှယူရမည်။

မတရား မလုပ်ရ။
 သူတစ်ပါးကို မရိုက်ရ။
 ပစ္စည်းတစ်ခု ယူကိုင်ပြီးလျှင် မူလနေရာမှာ ပြန်
 ထားရမည်။
 ကိုယ်ရှုပ်ထားသည့် အမှိုက် ကိုယ့်ဘာသာ ရှင်းရ
 မည်။
 ကိုယ့်ဥစ္စာ မဟုတ်ဘဲ မယူရ။
 ကိုယ့်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက် ထိခိုက်နာကျင်
 သွားလျှင် တောင်းပန်ရမည်။
 အစာမစားမီ လက်ဆေးရမည်။
 အိမ်သာသွားပြီးလျှင် ရေဆွဲခဲ့ရမည်။
 ကွတ်ကီ(ဘီစကစ်)နှင့် နွားနို့သည် ပူပူနွေးနွေး စား
 သုံးမှ ကောင်းသည်။
 ဘဝကို မျှတစုံလင်စွာ နေထိုင်ရမည်။
 စာနည်းနည်း ဖတ်ရမည်။
 ဦးနှောက်က နည်းနည်း စဉ်းစားရမည်။
 ပုံဆွဲရမည်၊ ဆေးခြယ်ရမည်၊ သီချင်းဆိုရမည်၊
 ကရမည်၊ ကစားရမည်၊ အလုပ်လုပ်ရမည်၊ အားလုံး
 နည်း နည်းစီ နေ့စဉ် လုပ်ရမည်။
 ပြီးတော့...
 နေ့လယ်ခင်းမှာ တစ်ရေးအိပ်ရမည်။

အပြင်ထွက်လျှင် ယာဉ်အသွားအလာကို ကြည့်၊
 သူငယ်ချင်းနှင့်လက်တွဲ မခွဲမခွာဘဲ ကူးရမည်။
 လောကကြီးထဲက အံ့သြစရာတွေကို ကြည့်တတ်
 မြင်တတ်ရမည်။ ပလတ်စတစ်ခွက်ထဲက သစ်စေ့လေး
 ကို သတိရ၊ အမြစ်က အောက်ဘက်ထိုးဆင်းသွားပြီး ပင်
 စည်က အပေါ်ထောင်တက်လာခြင်းသည် ဘာကြောင့်
 လဲ၊ သည်ကိစ္စ ဘယ်သူမျှ အဖြေမပေးနိုင်။ ကျွန်တော်တို့
 ကိုယ်တိုင်လည်း သည်သစ်စေ့လေးအတိုင်း အံ့သြစရာ။
 ပြီး ရွှေငါးလေးတွေ၊ ဟမ္မစတာ ကြွက်ကြီးတွေ၊
 ကြွက်ဖြူလေးတွေအပြင် စောစောကပြောခဲ့သည့် ပလတ်
 စတစ်ခွက်ထဲက သစ်စေ့လေးသည်ပင် တစ်နေ့မှာ ဆေး
 ဆုံးရမည်။ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ထိုနည်းလည်း
 ကောင်း။

အဲသည်နောက် ဒစ်(ခ) (ကောင်လေး) နှင့် ဂျိန်း
 (ကောင်မလေး) ပါသည့် ဖတ်စာအုပ်အကြောင်း ပြန်
 ပြောင်း တွေးကြည့်စမ်းပါ။ သင် ပထမဆုံး သင်ရသည့်
 သင်အတွက် အကြီးမားဆုံး ဝေါဟာရက ဘာလဲ။

Look ကြည့်ပါတဲ့။ မှန်သည်။ လိုက်ရှာကြည့်ပါ။
 သင်သိချင်သည့် အရာမှန်သမျှ အဲသည်စာအုပ်ထဲ
 တစ်နေရာရာမှာ ပါသည်။ ကိုယ်ချင်းစာတရား ပါသည်။
 ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ပါသည်။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု ပါသည်။

လူ၊ တိရစ္ဆာန်၊ သစ်ပင်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့ ဆက်စပ် ရပ် တည်နေပုံကို ပြသည့် ecology သဘောတရားကိုလည်း သူ့အထဲမှာ တွေ့ရမည်။ နိုင်ငံရေး၏ သဘောကိုလည်း တစ်စွန်းတစ်စ ရိပ်စားမိရသည်။ အသိဉာဏ်ရှိစွာ အသက်ရှင် နေထိုင်ရန် နည်းလမ်းများလည်း သူ ဖူးထားသည်။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသည့် ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေ အားလုံးသာ နေ့လယ် ၃ နာရီမှာ ကွတ်ကီ ပူပူစား၊ နွားနို့ ပူပူလေးသောက်ကာ စောင်လေး ကိုယ်စီခြုံပြီး တစ်ရေး အိပ်ကြမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာကြီး ယခုထက် မည်မျှပို၍ အေးချမ်းသွားပါမည်နည်း။

သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်အသီး သီးမှာ 'ကိုယ် ကိုင်မိသည့် ပစ္စည်းကို မူလတွေ့ခဲ့သည့် နေရာမှာ ကိုယ်ပြန်ထားမည်၊ ကိုယ်ရှုပ်သည့် အမှိုက်ကို ကိုယ်ပြန်ရှင်းမည်' ဟူသော မူဝါဒကိုယ်စီ တိတိကျကျ ချထားကြမည်ဆိုလျှင်ကော သည်ကမ္ဘာကြီး ဘယ်လောက် သာယာလှပသွားပါမည်နည်း။

ပြီး... စဉ်းစားကြည့်ပါ။ သင်တို့ ကျွန်ုပ်တို့အသက် အရွယ် ဘယ်မျှရှိသည်ဆိုစေ အပြင်လောက ကမ္ဘာထဲ ထွက်သည့်အခါ လက်ချင်းမြီမြီတွဲ၍ မခွဲမခွာ သွားကြ

မည်ဆိုလျှင် အားလုံးအတွက် မည်မျှ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ စရာ ဖြစ်သွားပါမည်နည်း။

[မူရင်း။ ။ Robert Fulghum ၏ All I Really Needed To Know I Learned In Kindergarten]

အားတတ်စွယ် ဈာပန အခမ်းအနားတစ်ခု

ဆရာမ ဒွန်နာ၏ စတုတ္ထတန်းစာသင်ခန်းလေးမှာ မြင်နေကျ အခြားစာသင်ခန်းများနှင့် မခြားလှ။ ကလေးတွေ စာရေးစားပွဲကိုယ်စီနှင့် ထိုင်နေကြသည်။ ခုံတန်းငါးတန်း။ တစ်တန်းမှာ ခြောက်ခု။ ဆရာမ စားပွဲက အတန်းရှေ့မှာ။ ကျောင်းသားတွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်။ မှတ်တမ်းဘုတ်မှာ ကလေးတွေ ဆောင်ရွက်နေသည့် ကျောင်းသင်ခန်းစာ အမည်ကို ဖော်ပြထားသည်။

ခြုံကြည့်လိုက်လျှင်တော့ သမားရိုးကျ မူလတန်းစာသင်ခန်းတစ်ခန်းလိုပင် ထင်ရသည်။ သို့သော် သည်အခန်းထဲ ဝင်သည်နှင့်ပင် တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားသည်ဆိုတာ ကျွန်တော် ခံစားမိလိုက်သည်။ အပေါ်ယံက ငြိမ်သက်နေသော်လည်း ကလေးတွေအားလုံး စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွနေကြသည်ပဲ။

ဒွန်နာက လုပ်သက်ရင့် ဆရာမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အငြိမ်းစားယူရန် နှစ်နှစ်မျှသာ လိုတော့သည်။ သူက ပုံမှန်သင်ကြားရေးအလုပ်အပြင် ကျွန်တော် စီစဉ် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည့် ဖွံ့ဖြိုးရေးမွမ်းမံသင်တန်းသို့ လည်း ဆန္ဒအလျောက် တက်ရောက်နေသူ ဖြစ်သည်။ သည်သင်တန်း၏ အဓိက ဦးတည်ချက်က ကျောင်းသား ကျောင်းသူလေးများအား ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစိတ် အပါအဝင် စိတ်ထားကောင်းများ ကိန်းအောင်းလာအောင် ပျိုးထောင်လေ့ကျင့်ပေးရေး ဖြစ်သည်။ ဒွန်နာအလုပ်က သင်တန်းတက်ရန်နှင့် သင်တန်းက ပို့ချပေးလိုက်သည့် သဘောတရားများကို စာသင်ခန်းတွင်းမှာ လက်တွေ့ အသုံးပြုကြည့်ရန်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က စာသင်ခန်းတွေ လှည့်လည်ကြည့်ရှုကာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ သင်ခန်းစာများ လက်တွေ့အသုံးပြုမှု ထိရောက်အောင်မြင်အောင် အားပေး ကူညီရန် ဖြစ်သည်။

စာသင်ခန်း နောက်ပိုင်းရှိ ထိုင်ခုံလွတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ အတန်းကို ကျွန်တော် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ကျောင်းသားအားလုံးပင် ဆရာမ ပေးထားသော အလုပ်တွင် အာရုံစူးစိုက်နေကြသည်။

သူတို့စိတ်ကူး၍ ရသမျှကို ဗလာစာရွက်တစ်ခုတွင် ချရေးနေကြခြင်းပင်။ ဘာစိတ်ကူးတွေလဲ။

ကျွန်တော်အနီးရှိ ဆယ်နှစ်အရွယ် ကျောင်းသူလေးက သူမ၏ စာရွက်တွင် ‘ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သော အရာများ’ ဟူသည်ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရေးချနေသည်။

“ဘောလုံးကို အလယ်တန်း ကစားသူများထက် ကျော်အောင် ကျွန်မ မကန်နိုင်”

“ဒက်ဘီ ကျွန်မကို ခင်လာအောင် ကျွန်မ မလုပ်နိုင်”

သူမ၏ စာရွက်မှာ တစ်ဝက်ခန့် ပြည့်နေပြီ။ သို့သော် ရပ်မည့် အရိပ်လက္ခဏာ လုံးဝမပြ။ ဆက်ပြီးသာ စဉ်းစားလိုက် ချရေးလိုက်နှင့် စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ကိုင်နေသည်။

ကျွန်တော် ခုံတန်းတွေကြား လျှောက်သွားကာ ဟိုသည် ဝဲစောင်းကြည့်သည်။ အားလုံးပင် သူတို့မလုပ်နိုင်သော အရာတွေချည်း တစ်ကြောင်းပြီး တစ်ကြောင်း ရေးချနေကြသည်။

“ကျွန်တော် ဆယ်ကြိမ်ပြည့်အောင် ဒိုက်(ဗ)ထိုး၍ မရ”

“ဘောစကောကို ဘယ်ဘက်ကွင်းစည်း ကျော်အောင် ကျွန်တော် မရိုက်နိုင်”

“ကျွန်တော် ကွတ်ကီစားရလျှင် တစ်ခုတည်းနှင့် ဘယ်တော့မှ မတင်းတိမ်နိုင်”

သည်ဟာတွေ လိုက်ဖတ်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သိချင်လာသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ဘာအတွက် ဒါတွေ ရေးနေကြသလဲ။ သည်ကိစ္စ ဆရာမကို မေးကြည့်ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဆရာမအနီး ရောက်လာတော့ သူလည်း ဒါတွေပဲ သဲသဲမဲမဲ ရေးနေတာ တွေ့ရသည်။

အနှောင့်အယှက် မပေးတာ ကောင်းပါတယ်ဟု တွေးမိပြီး တစ်စေ့တစ်စောင်းသာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဌာန်၏မိခင်ကို ဆရာမနှင့် လာတွေ့ရန် ကျွန်မ ခေါ်၍မရ”

“သမီးအား ကားဓာတ်ဆီဖြည့်ရန် ကျွန်မ ခိုင်း၍မရ”

“အလန်အား လက်သီးအစား စကားကို အသုံးပြုရန် ကျွန်မ ပြော၍မရ”

ဘာကြောင့် ကလေးတွေရော ဆရာမပါ အပြုသဘောဆောင်သည့် ‘ကျွန်တော်/ကျွန်မ လုပ်နိုင်သော အရာများ’ ကို မရေးဘဲ အပျက်သဘောဖြစ်သည့် ‘မလုပ်နိုင်သော အရာများ’ ဆိုသည်ကို ရေးနေရသနည်းဆိုတာ မေးချင်လှသည်။ သို့သော် လတ်တလော အခြေအနေ မပေးသည်နှင့် နောက်ဘက်ပိုင်းရှိ စောစောက ခုံမှာပင် အသာပြန်ထိုင်ကာ ဆက်၍ အကဲခတ်နေမိသည်။

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ခန့် သူတို့ရေးနေကြသည်။ အတော်များများပင် စာတစ်မျက်နှာ ပြည့်သွားကြသည်။ အချို့က နောက်တစ်မျက်နှာ ဆက်ရေးနေသည်။

“အခုရေးနေတဲ့ တစ်ခုပြီးရင် တော်ပြီ၊ နောက်ထပ် ဆက်မရေးနဲ့တော့” ဒွန်နာက ကလေးတွေကို ရပ်နား ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မိမိတို့ ရေးပြီးသား စာရွက် များကို ခေါက်ပြီး ယူလာကြရန် ညွှန်ကြားသည်။ အဲသည် နောက် ကလေးများအားလုံး ‘ကျွန်တော်/ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သည့် အရာများ’ ရေးမှတ်ထားသည့် စာရွက်ခေါက် အသီးသီးကို ဆရာမ အနီးရှိ ဖိနပ်ဘူးခွံထဲသို့ ထည့်ကြသည်။

ကလေးများ၏ စာရွက်တွေ စုံပြီးသည့်နောက် ဒွန်နာက သူမ၏ မှတ်တမ်းစာရွက်ကို ထည့်သည်။ ထို့နောက် ဘူးခွံကို အဖုံးပိတ်လိုက်ပြီး ချိုင်းကြားမှာ ညှပ်ကာ အခန်းပြင်ဘက် ထွက်လာသည်။ အပြင်ခန်းမအဝိုင်း လျှောက်ထွက်သွားရာ တပည့်တွေ သူ့နောက်က တန်းစီ၍ လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နောက်က။

ခန်းမကြီး အလယ်ပိုင်းနားလောက်တွင် စတုရန်းရှိသည်။ ဒွန်နာက စတုရန်းထဲ ဝင်ရောက်ရှာဖွေပြီး ဂေါ်ပြားတစ်လက်နှင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ ဂေါ်ပြားကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်၊ ဖိနပ်ဘူးကို နောက်တစ်ဖက်က ကိုင်

ကာ တပည့်များကို ဦးဆောင်လျက် ကျောင်းကစားကွင်း၏ ဟိုအဝေးဆုံး ထောင့်ဘက်ဆီသို့ ဒွန်နာ ချီတက်သွားသည်။

အဲသည်နားမှာ သူတို့ တွင်းတူးကြသည်။

လက်စသတ်တော့ သူတို့ ‘မလုပ်နိုင်သော အရာများ’ ကို မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရန် စီမံနေကြခြင်းပဲကိုး။

ကလေးတိုင်းလိုလိုက တစ်ချက်လောက်တော့ ဝင်တူးချင်ကြသဖြင့် သူတို့ကို အလှည့်ပေးနေရသည်ဖြစ်ရာ တွင်းတူးချိန် ဆယ်မိနစ်ကျော်လောက် ကြာသွားသည်။ သုံးပေအနက်လောက်မှာ တွင်းတူးရပ်သည်။ ‘ကျွန်တော်/ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သော အရာများ’ ကို တွင်းအောက်ခြေမှာ နေရာချပြီးနောက်တွင် အလျင်အမြန် မြေပြန်ဖို့ကြသည်။

၁၀ နှစ်၊ ၁၁ နှစ်အရွယ် ကျောင်းသား ကျောင်းသူ သုံးဆယ့်တစ်ဦး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သင်္ချိုင်းမြေပုံနံဘေးမှာ ရပ်ကြသည်။ သူတို့အသီးသီး၏ စာတစ်မျက်နှာ အပြည့်မျှစီရှိသည့် ‘မလုပ်နိုင်သောအရာ’ တွေသည် မြေကြီးအောက်ရှိ ဖိနပ်ဘူးထဲတွင် ရောက်ရှိနေပြီ။ သူတို့သာမဟုတ်၊ ဆရာမ၏ မလုပ်နိုင်သော အရာများလည်း အဲသည်အထဲမှာ ပါသည်။

သည်အချိန် ဆရာမက ကြေညာသည်။

“သားတို့ သမီးတို့... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ကြ၊ အားလုံး ဦးညွှတ်ကြ”

ချက်ချင်းပင် ကလေးများအားလုံး သင်္ချိုင်းမြေပုံကို ပတ်ဝိုင်းကာ လက်ချင်းချိတ်တွဲလိုက်ကြသည်။ သည်နောက် ခေါင်းတွေငဲ့ကာ ဆရာမအသံကို နားစွင့်နေကြသည်။ ဆရာမ ဒွန်နာက သေဆုံးသူအတွက် နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားသည်။

“မိတ်ဆွေများ... ဒီကနေ့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ‘ကျွန်တော်/ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သော အရာများ’ အတွက် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်စကားဆိုဖို့ စုဝေးရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ သူဟာ ဒီကမ္ဘာမြေမှာ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့အတူ အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘဝများအပေါ် ရိုက်ခတ်လွှမ်းမိုးမှု ရှိခဲ့ပါတယ်၊ တချို့လူများအပေါ်မှာဆိုရင် ပိုလိုတောင် လွှမ်းမိုးခဲ့ပါတယ်၊ သူ့ရဲ့အမည်နာမကို စာသင် ကျောင်းတွေ၊ မြို့တော်ခန်းမတွေ၊ ပြည်နယ်လွှတ်တော်ရုံးတွေသာမက သမ္မတအိမ်တော်အထိ အပါအဝင် ဖြစ်တဲ့ အများပြည်သူဆိုင်ရာ နေရာဌာနတိုင်းမှာ ပြောဆိုနေခဲ့ကြရကြောင်း ဝမ်းနည်းစွာ ပြောကြားလိုပါတယ်။

“...ယခု သည်ကနေ့မှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ‘ကျွန်တော်/ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သော အရာများ’ အတွက် နောက်ဆုံး လဲလျောင်းရာ နေရာကို သတ်မှတ်ပေးလိုက်ပါပြီ၊

သူ့အတွက် ကမ္ဗည်းကျောက်စာတိုင် တစ်တိုင်လဲ အဆင်သင့် ရှိနေပါပြီ။ သူ ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ရဲ့ မောင်၊ ညီ၊ ညီမ များဖြစ်တဲ့ ‘ကျွန်တော်/ကျွန်မ လုပ်နိုင်ပါတယ်’၊ ‘ကျွန်တော်/ကျွန်မ လုပ်ပါ့မယ်’၊ ‘အခု ချက်ချင်း ကျွန်တော်/ကျွန်မ ထလုပ်မယ်’ တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကတော့ ကွယ်လွန်သူလောက် လူသိမများ မထင်ရှားကြပါဘူး။ သူ့လောက်လဲ တန်ခိုး စွမ်းအား မကြီးမားကြပါဘူး။ သို့သော် တစ်နေ့မှာတော့ သူတို့ဟာ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ အကူအညီနဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအား ထက်လာပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ရဲ့ ကွယ်လွန်သူ သားချင်း ထက်တောင် ပိုကြီးကျယ် ထင်ရှားတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ ဒီကမ္ဘာမှာ ထင်ရှားပြသလာပါလိမ့်မယ်။

“...ကျွန်တော်/ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သော အရာများသည် ထာဝရငြိမ်းချမ်းစွာ နားနေအိပ်စက်နိုင်ပါစေသတည်း။ သူ မရှိသည့်နောက်၌ လူအားလုံးတို့ပင် မိမိတို့ဘဝကို မိမိတို့ ထူထောင်ကာ ရှေ့သို့ တက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေသတည်း။”

ထိုနေ့က ဈာပန အခမ်းအနားတွင် ဆရာမ ဒွန်နာ ပြောကြားခဲ့သည့် စကားများကို နားထောင်ရင်း သူမ၏ တပည့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားလေးများအဖို့ သည်ကနေ့ အတွေ့အကြုံကို ဘယ်သောအခါမျှ မေ့ပျောက်

နိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် သဘောပေါက်နေမိခဲ့သည်။ ထိုနေ့က သူတို့လုပ်ရပ်သည် ဘဝအတွက် အလွန်တန်ဖိုးရှိသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးပါသော ‘သင်္ကေတ’ လုပ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ အဲသည်နေ့အတွေ့အကြုံသည် သူတို့၏ သိစိတ်ထဲမှာရော မသိစိတ်ထဲမှာပါ ထာဝရ စွဲကပ်ကိန်းအောင်းသွားမည့် လက်ယာဦးနောက်ခြမ်း အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

‘မလုပ်နိုင်သော အရာများ’ ကို ရေးသားခြင်း၊ ၎င်းတို့ကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း၊ ကွယ်လွန်သူအတွက် နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားခြင်း စသည့်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မဟုတ်သော အလုပ်များကို တမင်တကာ စီစဉ်လုပ်ကိုင်ရသည်မှာ ဆရာမတစ်ဦးအဖို့ လွယ်ကူမည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဒွန်နာကတော့ ထိုမျှနှင့်ပင် မကျေနပ်သေး။ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားပြီးသည့်နောက်တွင် တပည့်များကို စာသင်ခန်းဘက်သို့ ပြန်လည်ချီတက်စေပြီး ဈာပနအထိမ်းအမှတ် စားသောက်ပွဲ တစ်ရပ် ကျင်းပသည်။

‘မလုပ်နိုင်သော အရာများ’ ကွယ်လွန်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကွတ်ကီ၊ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်နှင့် သစ်သီး ဖျော်ရည်များ သူတို့ စားသောက်ကြသည်။ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ၏ အစီအစဉ်တစ်ရပ်အဖြစ် ဒွန်နာက ကတ်ထူစက္ကူချပ်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်တောက်ကာကမ္ဗည်းကျောက်

စာတိုင် တစ်ခု ပြုလုပ်သည်။ ‘ကျွန်တော်/ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သော အရာများ’ ဟူသော နာမည်စာလုံးကို စာချပ်အထက်ပိုင်းတွင် ရေးပြီး ကွယ်လွန်သော နေ့ရက်ကို အောက်၌ ရေးထိုးသည်။

စက္ကူကမ္ဘည်းကျောက်စာတိုင်ကို ဒွန်နာ၏ စာသင်ခန်း၌ ထိုနှစ် တစ်နှစ်လုံး ဆက်လက်ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ရှားရှားပါးပါး တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းသားတစ်ယောက်တလေက ကျွန်တော်/ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ပါဟူသောစကားကို ယောင်မှားပြောဆိုမိပါက ဒွန်နာက အဆိုပါ သင်္ချိုင်းကျောက်စာကို လှမ်း၍ညွှန်ပြလေ့ရှိသည်။ သည်အခါ တပည့်ဖြစ်သူလည်း ‘မလုပ်နိုင်သော အရာများ’ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဟူသည်ကို ချက်ချင်းပြန်လည် အမှတ်ရကာမိမိ၏ စကားကို ပြန်ပြင်မိရမိ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကား ဒွန်နာ၏ တပည့်တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ သူမသာလျှင် ကျွန်တော်၏ တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ထိုနေ့ကမူ တစ်သက်မမေ့နိုင်သည့် သင်ခန်းစာ တစ်ခု သူမထံမှ ကျွန်တော် ရရှိခဲ့ပါသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးသည့် သည်ကနေ့ကာလတိုင်အောင်ပင် ‘မလုပ်နိုင်ပါ’ ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းကြားမိတိုင်း စတုတ္ထတန်း ကျောင်းသားကျောင်းသူလေးများ၏ ဈာပနအခမ်းအနားကို ကျွန်တော် ပြန်လည်မြင်

ယောင်မိရမိ ဖြစ်သည်။ ထိုကလေးများနည်းတူပင် ‘မလုပ်နိုင်သောအရာများ’ သေဆုံးခဲ့ပြီးပြီဆိုသည်ကို ကျွန်တော် အမှတ်ရနေမိပါသည်။

[မှရင်း။ ■ Chick Moorman ၏ Rest In Peace:

The "I Can't" Funeral]

တန်ခိုးရှိသော ကျောက်စရစ်ခဲများ

“ဒီဟာတွေက ဘာအသုံးဝင်မှာမို့လို့ ကျွန်တော်တို့ သင်နေရမှာလဲ”

တပည့်တွေထံမှ ကျွန်တော် ကြားရသမျှ မကျေနပ် ချက်တွေ၊ စောဒကတက်မှုတွေထဲမှာ သည်စကားက အကြိမ် အရေအတွက် အများဆုံး ဖြစ်၏။

အဲသည်စကား ကြားရတိုင်း ကျွန်တော် ဟောသည် ပုံပြင်လေးကို ပြန်ပြောပြလေ့ရှိသည်။

တစ်ခါက ခြေသလုံးအိမ်တိုင် နေထိုင်သူ လူမျိုး တစ်စုဟာ ညဘက် စခန်းချရပ်နားဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း ရုတ်တရက် သူတို့နေရာကို အလင်းတန်းကြီးတစ်ခု ထိုးကျလာတယ်။ ဒါဟာတော့ ထက်ကောင်းကင်က တန်ခိုး

ရှင် တစ်ဦးပဲလို့ သူတို့ သဘောပေါက်လိုက်ပြီး ဘယ်လို အရေးကြီးတဲ့ ဗျာဒိတ်တော်များ သူတို့အတွက် အထူး မြွက်ကြားတော်မူလေမလဲလို့ မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်စား နားထောင်ကြတယ်။

အတန်ကြာပြီးတဲ့နောက်မှာ အသံတော် ထွက်ပေါ် လာတယ်။

“ကျောက်စရစ်ခဲတွေ ရနိုင်သမျှ ကောက်ကြ၊ ပြီး တော့ ကုန်းနှီးအိတ်တွေထဲမှာ ထည့်၊ တစ်နေ့ခရီးသွား ပြီး နောက်နေ့ညမှာ သင်တို့ ပျော်ရွှင်ရလိမ့်မယ်၊ စိတ် မချမ်းမသာ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

သည်လို ပြောပြီးတဲ့နောက် ပျောက်သွားတယ်။

ဒီလူတွေအားလုံး စိတ်ပျက် ဒေါသထွက်ကြတယ်။ အချင်းချင်း ပွစိပွစိ ပြောဆိုကျန်ရစ်တယ်။ သူတို့တစ်တွေ ချမ်းသာသုခ ခံစားရဖို့၊ ကမ္ဘာလောကရဲ့ အကျိုးကိုလည်း သယ်ပိုးနိုင်စေဖို့ ကြိုးကျယ်တဲ့ ဉာဏ်အမြင်တွေ ဖွင့်ဟ မြွက်ကြားမသွားဘဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အသေးအမွှားအလုပ် ကိုသာ ခိုင်းသွားတယ်ဆိုပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အရောင်အဝါ ထိန်လင်းစွာနဲ့လာတဲ့ ထူးခြား သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တာကြောင့် သူ့ မိန့်မှာချက်ကို လုံးလုံး လျားလျားတော့ လျစ်လျူမရှုဘူး။ ဗျစ်တောက် ဗျစ် တောက် ပြောဆိုရင်းနဲ့ပဲ ကျောက်စရစ်ခဲတွေ တစ်လုံး

နှစ်လုံးလောက်တော့ ကောက်ပြီး ကုန်းနှီးအိတ်တွေထဲ ထည့်ကြတယ်။

နောက်နေ့ တစ်နေ့လုံး ခရီးနှင့်ကြပြီး ညဘက်စခန်း ချ ရပ်နားကြတော့ ကုန်းနှီးအိတ်တွေထဲ နှိုက်မိတဲ့အခါ သူတို့ကောက်ခဲ့တဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲတစ်လုံးစီဟာ စိန် တစ်လုံးစီ ဖြစ်နေတာ သွားတွေ့ရတယ်။

စိန်တွေရလာတော့ သူတို့ ဝမ်းသာကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ များများမကောက်မိလေခြင်းလို့လည်း အကြီး အကျယ် ဝမ်းနည်းမိကြရပြန်သည်။

သည်ပုံပြင်၏ အဆို မှန်ကန်လှပုံ အကြောင်းကို စောစောပိုင်းကာလ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသည့် တပည့် တစ်ယောက်၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်က သာဓက ဆောင် ခဲ့သည်။

တပည့်အမည်က အလန်။

ရှစ်တန်း ကျောင်းသားဘဝ၌ အလန်၏ အမိက ဘာသာရပ်မှာ ‘ပြဿနာ’ဖြစ်ပြီး တွဲဖက်အဖြစ် ‘ပြစ်ဒဏ် စုံ’ ဘာသာကို သူ ယူခဲ့၏။ ကျောင်းသား အချင်းချင်း အနိုင်ကျင့်ခြင်း၊ ဗိုလ်ကျခြင်း ပညာကို သူ စွမ်းစွမ်းတမံ လေ့လာခဲ့ပြီး ‘အတိုအရှည်’ ဘာသာ၌ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရခဲ့၏။

သည်တုန်းက ကျောင်းမှာ ကျွန်တော် လုပ်သည့် အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိသည်။

နေ့စဉ် တပည့်များအား တွေးခေါ်ရှင်ကြီးများ၏ အဆိုအမိန့် စကားတစ်ခွန်းစီကို ကျက်မှတ်စေခြင်း ဖြစ်သည်။ အတန်းထဲတွင် နာမည်ခေါ်သည့်အချိန်ကျွန်တော်က နာမည်နှင့်အတူ အဆိုအမိန့် စကားတစ်ခု၏ အစပိုင်းကို တိုင်ပေးလိုက်လျှင် ကျောင်းသားက အဆုံးပိုင်းကို ဆက်ဆိုပြီးမှ ‘ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ’ ဟု ထူးရသည်။

“အဲလစ် အာဒမ်(စ)၊ ‘ကြီးစားအားထုတိနေသရွေ့ သင်မရှုံး’...”

“လက်မြှောက်နောက်ဆုတ်သွားပြီ ဆိုလျှင်ကား သင် လုံးဝ ရှုံးပေပြီ’၊ ရှိပါတယ်ဆရာ”

အဲသည်လို။

တစ်နေ့ တစ်ပုဒ်ဆိုတော့ တစ်နှစ်ကုန်သည့်အခါ အဆိုအမိန့် ၁၅၀ မျှ သူတို့ ကျက်ဖူးသွားကြသည်။

“သင်တတ်နိုင်မည် ထင်မလား၊ မတတ်နိုင်ဘူး ထင်သလား၊ မည်သို့ ထင်သည်ဖြစ်စေ သင့်အထင်မှန်ပါလိမ့်မည်”

“အတားအဆီးတွေ မြင်နေသည်ဆိုက ပန်းတိုင်ကို သင် မြင်မည် မဟုတ်တော့”

“အဆိုးအပြစ် ဝါဒီ (cynic) ဟူသည် ဈေးနှုန်းတွေ

အားလုံး သိပြီး မည်သည့်ပစ္စည်း၏ တန်ဖိုးကိုမျှ မသိသော သူကို ဆိုသည်” စသည်များ။

နပိုလီယန်ဟေးလ်၏ “သင့်အာရုံထဲတွင် မြင်ယောင်မှန်းဆ၍ ရမည်၊ ဖြစ်ရမည်ဟူ၍လည်း ယုံကြည်မည် ဆိုလျှင် ထမြောက်အောင်မြင်မှာ မချဖြစ်သည်” ဟူသော စကားလည်း ပါသည်ပေါ့။

အဲသည်လို အဆိုအမိန့်တွေ နေ့စဉ် ရွတ်ဆိုရသည့် ကိစ္စကို မကျေမနပ် အဖြစ်ဆုံးက အလန် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းထုတ်ခံရ၍ ထွက်သွားသည့်နေ့အထိ အမြဲ ပူညံ့ပူညံ့။

ပြင်ပရောက်သွားပြီးသည့်နောက် ငါးနှစ်မျှ ကျွန်တော်နှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည်။ တစ်နေ့မှာတော့ သူ ဆက်သွယ်သည်။ လောလောဆယ် သူက ကျွန်တော်တို့ အနီးအနားရှိ ကောလိပ်ကျောင်းတစ်ကျောင်း၏ အထူးအစီအစဉ်တစ်ခုတွင် ပါဝင်တက်ရောက်လျက်ရှိသည်။ ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် နေရသည့်ကာလ ပြီးဆုံးသွားသည်မှာ ဘာမျှ မကြာသေး။

ကျောင်းမှ ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် သူ၏ ဆိုးသွမ်းမှုများအတွက် သက်ငယ်တရားရုံးသို့ ရောက်သည်။ ထို့နောက် ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် လူငယ်ပြုပြင်ရေးစခန်းသို့ အပို့ခံရသည်။ တစ်နေ့၌မူ သူ့ဘဝကိုသူ အလွန်

အမင်း စက်ဆုပ်သလို ခံစားမိလာကာ လက်ကောက်
ဝတ် နှစ်ဖက်လုံးရှိ သွေးကြောများကို ဘာလိတ်စားနှင့်
လှီးပြီး သေကြောင်းကြံစည်သည်။

အဲသည်တုန်းက အဖြစ်ကို သူပြန်ပြောပြသည်။

“လက်က စီးကျတဲ့ သွေးတွေနဲ့အတူ ခန္ဓာကိုယ်
က ကျွန်တော့်အသက်ဝိညာဉ် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်
ခွာနေတဲ့အချိန် ကျွန်တော် ဘာသွားသတိရသလဲသိလား၊
တစ်နေ့ အတန်းထဲမှာ ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ဒဏ်ပေးပြီး
အကြိမ်နှစ်ဆယ် ရေးခိုင်းတဲ့၊ ကျွန်တော် သိပ်အမြင်ကတ်
တဲ့ အဆိုအမိန့်တစ်ခုဆရာ၊ ကြိုးစားအားထုတ်နေသရွေ့
သင် မရှုံး၊ လက်မြှောက်နောက်ဆုတ်သွားပြီဆိုလျှင်ကား
သင် လုံးဝရှုံးပေပြီ” ဆိုတဲ့စကား၊ ဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က
လည်း အဲဒီတော့မှ ချက်ချင်း ခေါင်းထဲလင်းသွားတယ်၊
အသက်ရှင်နေသရွေ့ ငါ မရှုံးသေးဘူး၊ အခုနေ့ သေလိုက်
ရင် ငါ အရှုံးသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သေခဲ့ရတာဖြစ်
မယ်၊ ဒီလိုတွေမိပြီး ရှိစုမဲ့စု အားကလေးနဲ့ အကူအညီ
လှမ်းခေါ်တယ်၊ အဲဒီကနေပြီး ကျွန်တော့်ဘဝ အသစ်စ
ခဲ့တာပဲ ဆရာ”

အလန်၏ ကိုယ်တွေ့က ပုံပြင်ထဲမှ လူစု၏ အဖြစ်
အပျက်နှင့် ဆင်တူပင် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းတွင် သူ စတင်ကြားသိရစဉ်က ထိုအဆို
အမိန့်သည် ကျောက်စရစ်ခဲ ဖြစ်သည်။ တကယ် ဘေး
ဒုက္ခကြုံချိန် သူ့အား လမ်းပြကယ်တင်လိုက်နိုင်သည့်
အချိန်တွင်ကား ကျောက်စရစ်ခဲသည် စိန်တုံးဖြစ်သွားခဲ့
သည်။

ထို့ကြောင့် ...

သည်ကနေ့ချိန်ခါမှာ ကျောက်စရစ်ခဲတွေ ရနိုင်
သမျှ ကောက်ယူစုဆောင်းပါ။ နောက်တစ်နေ့ သင့်ဘဝ
ခရီးလမ်းမှာ စိန်တွေ ပြည့်လျှမ်းနေတာ တွေ့ရပါလိမ့်
မည်ဟူ၍ပဲ တိုက်တွန်းချင်ပါသည်။

[မှရင်း: ■ John Wayne Schlatter ၏ The Magic
Pebbles]

နော် ... ဝေဖေ ... နော်

ဆန်းတော့ဆန်းသည်။ ကိုယ့်ဘဝမှာတန်ဖိုးအထား
ရဆုံး အရာတွေ ပျက်သုဉ်းပျောက်ကွယ်ပြီး တစ်ကိုယ်
တည်း ကြေကွဲကျန်ရစ်သည့်အခါမျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့
မြင်ယောင် တမ်းတမိသော အရာတွေသည် ထူးခြားလှပါ
သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ စီမံကိန်းချ ဆောင်ရွက်လာခဲ့
သည့် အရာများ၊ မေတ္တာတွေ မျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့် အား
ထုတ် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်များ စသည့် ကြိုးကျယ်သော ကိစ္စ
ကြီးတွေ ကျွန်တော်တို့ အမှတ်မရ။ သေးသေးမွှားမွှားဟု
ထင်ရသော အရာတွေ၊ တစ်ချိန်က ဂရုမထားမိခဲ့သည့်
ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေက ရုတ်တရက် အမှတ်တရဖြစ်လာ
သည်။ မိမိလက်ကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်သွားတာလေး
အဲသည်တုန်းက အလုပ်များနေသဖြင့် အမှတ်မဲ့ နေလိုက်
မိတာ။ မိမိအား မျှော်လင့်အားထားသံနှင့် ပြောသွားသော

စကားတစ်ခွန်း အဲသည်တုန်းက ဂရုတစိုက် နားမထောင် လိုက်မိတာ စတာလေးတွေ။

သည်သဘောကို လောလောဆယ် ဂျွန်ကာမိုဒီ တွေ့ရှိနေရသည်။ အင်္ဂါနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်။ သူ့အိမ် ဧည့်ခန်း ပြတင်းမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် အပြင်မှာ လူတွေ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတာ မြင်နေရသည် အချိန်။ သူက ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည့် အလွန် အရေး ကြီးသော အရာတွေအကြောင်း ခေါင်းထဲထည့်ရန် ကြိုး စားနေသည်။ မျှော်မှန်းချက်တွေ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ချမှတ်လာခဲ့သည့် စီမံကိန်းများ။ သို့သော် ဘယ်လောက်ကြိုးစားသော်လည်း အဲသည်အရာ တွေက ခေါင်းထဲတွင် ပိပ်ပြင်ပြင် ထင်မလာ။ သူတို့ဆီ မှာ အာရုံစူးစိုက်၍ မရ။

သူ့အာရုံထဲ၌ အဲသည် အရာတွေသည် ကြီးမား ကျယ်ဝန်းသလောက် ပီသခြင်း မရှိသည့် နောက်ခံကား တစ်ချပ်သဖွယ်သာ ရှိနေသည်။ လောလောဆယ် သူ ထူးထူးခြားခြား အမှတ်ရနေသည်က သေးသေးမွှားမွှား အရာတစ်ခု။ သူ ထားရှိခဲ့သည့် ကြီးမားသော မေတ္တာ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ ရည်စူးလာခဲ့သည့် သူ့အစီအစဉ် များ၊ သူ ပြင်ဆင်ထားရှိခဲ့မှုများနှင့် နှိုင်းစာက ဘာမှ ပြောပလောက်စရာ မရှိသည့် အရေးကိစ္စလေးတစ်ခု။

အဲဒါက စကားလေးတစ်ခွန်း ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့ သော ရက်သတ္တ နှစ်ပတ် သို့မဟုတ် သုံးပတ်လောက်က တစ်ခုသော ညချမ်းမှာ သမီးငယ်လေး သူ့အား ပြောခဲ့ သည့်စကား။

ဒါသည်လည်း စဉ်းစားကြည့်မည်ဆိုလျှင်တော့ ထူး ခြားလွန်းလှသည် မဟုတ်။ ကလေးတွေ ပြောတတ်သည့် စကားလေး တစ်ခွန်းသာပဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုတော့ အဲသည်စကားလေးသည် သူ့ နားထဲက မထွက်နိုင်။

အဲသည်ညကျမှ သူက အစုရှယ်ယာရှင်များသို့ တင် ပြရန် နှစ်ပတ်လည် အစီရင်ခံစာမူကြမ်းကို ရုံးမှအိမ်သို့ ယူ လာခဲ့မိသည်။ သည်အစီရင်ခံစာက အလွန်အရေးကြီး သည်။ သူ၏ အနာဂတ်သည်လည်းကောင်း၊ ဇနီးသည် နှင့် သမီးငယ်လေးတို့၏ အနာဂတ်သည်လည်းကောင်း သည်ကုမ္ပဏီပေါ်တွင် အများကြီး မူတည်နေရာ သည် ကိစ္စကို သူ အထူးဂရုစိုက်ဖို့ လိုနေသည်။ ထို့ကြောင့်ညစာ မစားမီ အစီရင်ခံစာကို တစ်ကြိမ်ပြန်ဖတ်ရန် သူ ထိုင် သည်။ သည်စာ၌ အမှားအယွင်းအပြစ်အနာတစ်ခုမျှ ပါ၍မဖြစ်။

စာ တစ်မျက်နှာ လှန်ရုံရှိသေး၊ သမီးလေး မာချီ ရောက်လာသည်။ ချိုင်းကြားမှာ စာတစ်အုပ် ညှပ်လျက်။

အဖုံးက အစိမ်းရောင်။ သည်အပေါ်မှာ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်း သရုပ်ဖော်ပုံလေးတစ်ခု ကပ်ထားသည်။

“ဖေဖေ၊ ဟောဒီမှာ” သမီးက ဆိုသည်။

သူ လှည့်ကြည့်သည်။ “ဪ...စာအုပ်အသစ် ကလေးလား၊ လှတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ၊ ဖေဖေ သမီးကို ဒီအထဲက ပုံ ပြင်တစ်ပုဒ် ဖတ်ပြမလားဟင်”

“ခဏနေဦး သမီးရယ်၊ ဖေဖေ မအားသေးဘူး”

သည်လိုပြောပြီး အစီရင်ခံစာကို သူဆက်ဖတ်နေ သည်။ မာချီက အနားမှာ ဆက်၍ ရပ်နေသည်။ အလုပ် ရုံ၌ အစားထိုး တပ်ဆင်သည့် စက်ယန္တရားသစ် အချို့ နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အစုရှယ်ယာရှင်များအား ရှင်းလင်း တင် ပြသည့် အပိုဒ်ကို ဖတ်နေဆဲ မာချီအသံလေး မဝံ့တဝံ့ ထွက်လာပြန်သည်။ “မေမေက ပြောတော့ ဖေဖေ ဖတ် ချင် ဖတ်ပြမှာတဲ့” အဖေအား မျှော်လင့်အားထားသံလေး ဖြင့် သူ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသည့် စက္ကူထပ်ပေါ် မှ ကျော်၍ ကြည့်သည်။ “အဖေ မအားလို့နော် သမီး၊ မေမေကို ပြောပါလား၊ မေမေ ဖတ်ပြလိမ့်မပေါ့၊ ဖေဖေ အလုပ်များနေလို့နော်... ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ဖေဖေ” မာချီက လေသံပျော့ပျော့နှင့်

ပင် ငြင်းဆန်နေသည်။ “မေမေက အပေါ်ထပ်မှာပိုလို့ တောင် အလုပ်များနေသေးတယ်၊ ဖေဖေ သမီးကို ဒီတစ် ပုဒ်တည်းလေးပဲ ဖတ်ပြနော်၊ ဟောဒီမှာကြည့်... ပုံလေး နဲ့၊ ကြည့်စမ်း... ပုံလေးက လှတယ်နော် ဖေဖေ”

“ဟာ...ဟုတ်တယ်၊ သိပ်လှတာပဲ၊ ပုံလေးက အပျံ့ စားပဲနော် သမီး၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ဒီညအလုပ်လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ နောက်တော့မှ...”

အဲသည်နောက် အတော်ကြီး ကြာအောင် တိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ မာချီ ဘာမှမပြော။ စာအုပ်ကို သာ အဲသည် ပုံလှလှလေး ပါသည့် စာမျက်နှာမှာ ဖွင့် လျက်သား ကိုင်၍ ရပ်နေသည်။

ကာမီဒီ နောက်ထပ် စာနှစ်မျက်နှာလောက် ဆက် လှန်ဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ၁၂ လအတွင်း ဈေးကွက်တွေ ရွှေ့ပြောင်း ဖြစ်ပေါ်ပုံများ၊ ယင်းကြောင့်ဖြစ်သည့်ပြဿနာ များကို ဖြေရှင်းရန် အရောင်းဌာနက ချမှတ်ခဲ့သည့် လုပ် ငန်းအစီအစဉ်၊ မိမိတို့ ကုန်ပစ္စည်းများ ဈေးကွက်တွင် ထိန်းထားနိုင်ရေး ပို၍ အရောင်းတက်လာရေးအတွက် ရက်သတ္တပတ် များစွာ မျက်နှာစုံညီ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပြီး ချမှတ်ခဲ့သည့် ကြော်ငြာအစီအစဉ် စသည်တို့အကြောင်း သူ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အသေးစိတ် ရှင်းလင်းတင်ပြ ထားသည်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ကြည့်နေသည်။

“ဖေဖေ... ပုံကလေးကလဲ လှတယ်၊ ပုံပြင်ကလဲ သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းမှာ ဖေဖေရဲ့” မာချီက ဆိုပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အင်း... နောက်တော့မှ သမီးရယ်၊ အခု သွားတော့နော်”

“ဖေဖေ ဖတ်ကြည့်ရင် ကြိုက်မှာ ဖေဖေရဲ့”

“အင်း... ကြိုက်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်မှနော်”

“ဟင်... ဒါဆိုလဲ နောက်ဖတ်ပြနော်၊ နော် ဖေဖေ နော်၊ နောက်ကျတော့ ဖတ်ပြနော်”

“ဖတ်မှာပေါ့၊ ဖတ်မှာ... စိတ်ချ သမီး”

သို့သော် မာချီ ထွက်မသွားပါ။ အဲသည်နားမှာငြိမ် ငြိမ်လေးပဲ ရပ်နေသည်။ အတော်ကြီး ကြာတော့မှ စာအုပ်ကို သူ့အဖေ ခြေထောက်နားက ခွေးခြေလေးပေါ် တင်ပေးပြီး သူက ဆိုသည်။

“ဖေဖေ အလုပ်အားတဲ့အခါကျတော့ ဖေဖေ ဘာသာ ဖတ်ကြည့်နော်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ ဖတ်နော်၊ ဖေဖေ ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါသာ သမီးလဲ ကြားရအောင် ကျယ်ကျယ်လေး ဖတ်ပေးနော်”

“စိတ်ချသမီး... စိတ်ချ၊ နောက်တော့မှ...”

ယခု ဂျွန်ကာမိုဒီ အမှတ်ရနေတာအဲဒါလေးပဲဖြစ်သည်။ လာမည့်နှစ်များမှာ ချစ်သမီးလေးအတွက် ဘာတွေ လုပ်ကိုင်ပေးမည်ဟု ကြံစည်စိတ်ကူးထားသည့် အစီအစဉ်များ မဟုတ်။ သူ့ အမှတ်ရနေတာ လိမ္မာရေးခြား ရှိလှသော သမီးငယ်လေး၏ အဲသည်နေ့ညက အပြုအမူလေးများပဲ ဖြစ်သည်။ အဖေလက်ကို သူ့လက်ချောင်းလေးတွေနှင့် မရဲတရဲ ကိုင်ကာ တိုးတိုးလျှိုးလျှိုးလေး ပြောသွားသည်။ “...ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ ဖတ်နော်၊ ဖေဖေ ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါသာ သမီးလဲ ကြားရအောင် ကျယ်ကျယ်လေး ဖတ်ပေးနော်” တဲ့။

ဒါကြောင့်လည်း ယခုတော့ အခန်းထောင့် စားပွဲလေးပေါ်က စာအုပ်ကို သူ သွားကိုင်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သမီးလေး ဆော့ကစားပြီး ဟိုဟိုသည်သည် ချထားခဲ့သော ကစားစရာ ပစ္စည်းတချို့ကို သူတို့ ကောက်စုကာ သည်းစားပွဲပေါ် တင်ထားခဲ့ကြသည်။

စာအုပ်က အရင်ကလို အသစ်မဟုတ်တော့။ အစိမ်းရောင် ကတ်ထုဖုံးက ပဲ့ချင်ရွဲ့ချင်နေပြီ။ အတွင်းစက္ကူတွေလည်း လှန်ထားသဖြင့် တွန့်နေပြီ။

သူက ရုပ်ပုံလှလှလေးရှိသည့် စာမျက်နှာကို လှန်သည်။

ပုံပြင်ကို သူ ဖတ်သည်။ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲဆိုနဲ့

နေသဖြင့် စကားလုံးတွေ ပီသအောင် ဖတ်၍မရ။ နှုတ်ခမ်းတွေက မလှုပ်ရှားချင်။ အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတွေ၊ စဉ်းစားရမည့် အကြောင်းအရာတွေ သူ မစဉ်းစားတော့၊ အလေးမထားတော့၊ လာမည့်နှစ်များစွာအတွက် သူ ကြိုတင် မျှော်မှန်းခဲ့တာ အသေးစိတ် စဉ်းစားပြင်ဆင်ခဲ့တာတွေလည်း သူ မတွေ့တော့။ သည်အခိုက်အတန့်အဖို့မူလမ်းထဲ တရကြမ်း မောင်းဝင်ခဲ့သည့် အရက်မူးသမားကားမောင်းသူ လူရမ်းကားကြောင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် အဖြစ်ဆိုးကိုပင် သူ အမှတ်မရတော့။ လူသေမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးခံရကာ အကျဉ်းထောင်ထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ၎င်းလူဆိုးအပေါ် ထွက်မိသည့် သူ၏ ဒေါသများ၊ ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးမှုများလည်း ဘယ်ဆီ ရောက်လေသည် မသိ။

စင်စစ် တံခါးဝမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည့် ဇနီးသည်ကိုပင် သူ မမြင်မိ။ အမျိုးသမီးက မာချ်ကလေးနှင့် နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံရန်အတွက် အဝတ်အစား လဲထားပြီး ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးမျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရောင်။ သို့သော် အသံမတုန်အောင် ကြိုးစားထိန်းပြီး ခင်ပွန်းသည်အား လှမ်းပြောသည်။ “မောင်... ကျွန်မ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ၊ သွားကြစို့။”

ခင်ပွန်းသည်က စာဖတ်နေသည်။

“တစ်ခါတုန်းက တောနက်ကြီးတစ်ခုထဲက သစ်ခုတ် တဲကလေး တစ်လုံးမှာ မိန်းမချောကလေး တစ်ယောက် နေတယ်၊ သူကလေးရဲ့ ရုပ်သွင်က ချောမောလွန်းလို့ ငှက်ကလေးတွေတောင် တေးဆိုဖို့မေ့ပြီး သူ့ကိုပဲ သစ်ကိုင်းတွေပေါ်က ငေးကြည့်နေမိတတ်တယ်၊ တစ်နေ့မှာတော့...”

သူက သူ့ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း ဖတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် မာချ်ကလေးလည်း ကြားရအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖတ်ပေးနေသည်။ သူ တကယ် ကြားရှုလေမည်လား မသိ။

[မူရင်း။ ■ Michael Foster ၏ Will You, Daddy?]

စိုက်သော အပင်၏အသီးကို ...

ကျွန်တော် အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက ရှစ်တန်းမှာ ဗိုလ်ကျနေသည့် ကောင်တစ်ကောင်က ဗိုက်ကို လက်သီးနှင့် ထိုးသည်။ အထိုးခံရသဖြင့် နာသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်သည်။ သည့်ထက် အခံရခက်သည်။ ကသူတစ်ပါး စော်ကားတာ ခံရလေခြင်းဟု တန့်န့်တွေးကာ အရှက်ကြီး ရှက်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်ကောင့်ကို ကလဲ့စားချေလိုစိတ်တွေ အလွန်အမင်း ပြင်းထန်ထကြွနေသည်။ မနက်ဖြန် စက်ဘီးတွေထားသည့် နေရာနားမှာ သည်ကောင့်ကို စောင့်မည်။ ပြီးလျှင် အကြောင်းသိစေမည်ဟု ကျွန်တော် ကြံစည်သည်။

သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သည်အကြံအစည်ကို အဘွား ‘နာနာ’ အား ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောမိသည်။ ရောမ အမှားပင်။ ထုံးစံအတိုင်း တစ်နာရီလောက် ကြာ

အောင် သြဝါဒစကား မြွက်ကြားတော့သည်။ အဘွားက တကယ်ပင် စကားကြော ရှည်လှသည့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့သြဝါဒမှာ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ရှည်လျားသည်။ သူပြောသည့် အထဲမှာ သည်ကောင်ကိစ္စကို စိတ်ထဲ သည်လောက်ထည့်ထားစရာ မလိုဘူး ဟူသော အချက်တစ်ခု ပါတာတော့ ကျွန်တော် အမှတ်ရသည်။ “ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတဲ့အကျိုး ခံစားရမယ်” ဟူ၍ သူကဆိုသည်။ အဘွားမှာ အမြဲ သည်စကားပဲ ပြောသည့်အကြောင်း ကျွန်တော် ပြန်ပြောမိသည်။ သို့သော် တတ်နိုင်သမျှ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ကျွန်တော် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ကောင်းတာတွေချည်း လုပ်သည့်အကြောင်း။ သို့သော် ဖြစ်လာတာတွေက ‘အလကား ဖွတ်ကျား’ တွေချည်း ဖြစ်သည့်အကြောင်းလည်း ပြောလိုက်သည်။ (ကျွန်တော် တကယ်ပြောစဉ်က ‘အလကား ဖွတ်ကျား’ ဆိုသော စကားကိုတော့ မသုံးပါ။)

ကျွန်တော် ဘာပြောပြော အဘွားသဘောထားက ပြောင်းလဲ မသွား။ “မင်း လုပ်တဲ့ ကောင်းမှုတိုင်းဟာ တစ်နေ့ကျရင် မင်းဆီကို ကောင်းတဲ့အကျိုး သယ်ဆောင်လာလိမ့်မယ်၊ လုပ်သမျှ မကောင်းမှုဟာလဲ မကောင်းတဲ့အကျိုး မင်းဆီ ပြန်သယ်လာမှာပဲ” ဟူ၍ပဲ သူကဆိုသည်။

သည်စကားလုံးတွေ၏ အဓိပ္ပာယ် အနှစ်သာရကို ကျွန်တော် ပီပီပြင်ပြင် သိမြင်ဖို့ နှစ်ပေါင်း ၃၀ မျှ အချိန်ယူခဲ့ရသည်။ သည်အချိန် နာနာက ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် လာဇူးနာဟေးလ်(စ)ရှိ သက်ကြီး ရွယ်အိုစောင့်ရှောက်ရေး ဂေဟာမှာ ရောက်နေသည်။ အင်္ဂါနေ့တိုင်း ကျွန်တော် သူ့ဆီသွားကာ အပြင်ခေါ်ပြီး ညစာကျွေးသည်။ ကျွန်တော်သွားလျှင် နာနာ့ကို ရှေ့ဘက်တံခါးဝက ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားပြီး အသင့်ထိုင်နေတာ တွေ့ရမြဲဖြစ်သည်။

အဘွားကို လူအိုဆေးရုံသို့ မပို့ရသေးမီ နောက်ဆုံးအခေါက် ညစာစားထွက်စဉ်က အတွေ့အကြုံကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ အမှတ်ရနေသည်။ အဲသည်နေ့က ကျွန်တော်တို့ သွားကြသည်မှာ ဂေဟာနှင့် မဝေးလှသည့် မိသားစု စားသောက်ဆိုင်ကလေး တစ်ခုဖြစ်၏။ နာနာအတွက် အသားပြုတ်ကြော်နှင့် ကျွန်တော့်အတွက် ဟမ်ဘာဂါတစ်ခု မှာလိုက်သည်။ ဟင်းပွဲတွေ ရောက်လာ၍ ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးစားပြီး နာနာ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူဘာမှ မစားသေးတာ သတိပြုမိသည်။

ပန်းကန်ထဲမှ စားစရာတွေကို သူငေး၍ ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ပန်းကန်ကို ဘေးရွှေ့လိုက်ပြီး နာနာ့ပန်းကန်ကို လှမ်းယူသည်။ အသားတုံးကို သေး

သေးလေးတွေ ဖဲ့ပေးလိုက်ပြီးနောက် ပန်းကန်ကို သူ့ရှေ့ ပြန်ချပေးသည်။ အသားတုံးလေးတွေကို ခက်ရင်းနှင့် တုန်တုန်ရီရီ ထိုးပြီး ပါးစပ်ထဲ ခက်ခက်ခဲခဲ ထည့်နေရှာသော အဘွားကိုကြည့်ရင်း ဟိုးအတိတ်က ဖြစ်ရပ် တစ်ခုကို ကျွန်တော် ပြေးသတိရကာ မျက်ရည်လည်လာသည်။

• လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်။

အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော် စားပွဲမှာ ထိုင်တတ်စရာတိတ်ကလေး။ ထမင်းစားတိုင်း အဘွားက ကျွန်တော် ပန်းကန်ကိုယူကာ အသားကို ကျွန်တော် စားနိုင်လောက်သည့် အတုံးသေးသေးလေးတွေ ဖြစ်အောင် ဖျင်ပေး ဖဲ့ပေးသည်။

အဲသည်တုန်းက လုပ်ခဲ့သည့် အဘွား၏ သူတစ်ပါးအပေါ် ကောင်းခဲ့သောအမှုက နှစ်ပေါင်း ၄၀ အကြာမှာ တူညီစွာ တုံ့ပြန်လာခဲ့ပါပြီ။ နာနာ ပြောတာ အမှန်ပင်။ ဖိုက်သောအပင်၏ အသီးကိုသာ ကျွန်တော်တို့ ရိတ်သိမ်း ခူးဆွတ်ရစမြဲ ဖြစ်သည်။

သင်ပြသည့် ကောင်းသောအမှုတိုင်းသည် ကောင်းသော အကျိုးရလဒ်များအဖြစ် တစ်နေ့ သင့်ထံပြန်လာပါလိမ့်မည်။ ရှစ်တန်းတုန်းက ဗိုလ်ကျခဲ့သူကော ဘာ

ဖြစ်သွားပါသနည်း။ ကိုးတန်းမှာ ဗိုလ်ကျနေသူနှင့် တွေ့သွားခဲ့ပါသည်။

[မူရင်း။ ။ Mike Buetelle ၏ Asa Man Soweth]

အဖေ

ကျွန်တော်

၄ နှစ်သားတုန်းက ငါ့ဖေဖေကြီး ဘာမဆို လုပ်
တတ်တယ်။

၅ နှစ်... ငါ့ဖေဖေကြီး မသိတာ ဘာမှ မရှိဘူး။

၆ နှစ်... ငါ့အဖေက မင်းအဖေထက် တတ်တယ်
ကွ။

၈ နှစ်... တို့အဖေက အကုန်လုံးတော့လည်း အတိ
အကျ မသိဘူး။

၁၀ နှစ်... အဖေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့ အခုနဲ့က
တခြားစီပဲ။

၁၂ နှစ်... အင်း အဲဒါတော့ အဖေလည်း ဘယ်သိပါ
မလဲ၊ သူက အသက်သိပ်ကြီးပြီဆိုတော့ ကလေးတုန်းက
အကြောင်းတွေ မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး။

၁၄ နှစ်... အဖေတော့ ထည့်ပြောမနေနဲ့၊ သူက ရှေး ရိုးသမားကြီး။

၂၁ နှစ်... အဘိုးကြီးလား... ထားပါ၊ အောက်နေပြီ၊ လုံးဝ အောက်နေပြီ။

၂၅ နှစ်... အဖေလည်း နည်းနည်းပါးပါတော့ သိတယ်၊ မသိလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ၊ လူကြီးပဲဟာ။

၃၀... အဖေကို နည်းနည်းပါးပါး မေးမြန်းကြည့်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ ဘာပဲပြောပြော သူက အတွေ့အကြုံ အများကြီးရှိတယ်။

၃၅ နှစ်... အဖေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှပဲ ဒီကိစ္စအတွက် ငါတစ်ခုခု လုပ်နိုင်မယ်။

၄၀... အဖေသာဆိုရင် ဒီကိစ္စ ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ မသိဘူး၊ အဖေက အတွေ့အကြုံ စုံတယ်၊ အမြော်အမြင်လည်း ရှိတယ်။

၅၀... ဒီကိစ္စ အခုနေသာ အဖေနဲ့တိုင်ပင်ခွင့်ရမယ် ဆိုရင် ဘယ်လောက် ပေးရပေးရ ငါပေးပါတယ်။ အဖေ အရည်အချင်းတွေ သူရှိတုန်းက ကောင်းကောင်း သတိမထားခဲ့မိတာ သိပ်နှမြောစရာကောင်းတယ်၊ တကယ်ဆို ငါ အဖေဆီက အများကြီး ရလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်။

[မှရင်။ ။ Ann Landers ၏ My Father When I Was...]

တစ္ဆေလောကကြီးရေ

ကျွန်မသား စကော့ နေသည့် ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးက အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု ပြောလို၍ အိမ်သို့ လာရောက်လိုကြောင်းနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်မည့်အချိန်ကို ပြန်ကြားပေးပါရန် ဖုန်းဆက်ပြောဆိုသည်။

စကော့၏ ကျောင်းဆင်းပွဲကလည်း ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်ဖြစ်ရာ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဆက်သွယ်ခြင်းမှာ ယင်းကိစ္စနှင့် ဆက်စပ် ပတ်သက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယူဆမိသည်။ သို့သော် စကော့တစ်ယောက် ကျောင်းမှာ မဟုတ်တရုတ် တစ်ခုခုများ လုပ်ခဲ့လေသလားဟူ၍လည်း စိတ်ထဲ တွေးပူမိသေး၏။ သို့နှင့် သတင်းကောင်းပဲ ကြားပါရစေဟု ကျိတ်ဆုတောင်းကာ ဆရာကြီး အလာကို စောင့်မျှော်နေခဲ့သည်။

သတင်းက သတင်းကောင်း အစစ် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းဆင်းပွဲတွင် ကျောင်းသားများကိုယ်စား နှုတ်ဆက် စကား ပြောကြားရန်အတွက် စကော့အား ရွေးချယ် အပ် နှင်းကြောင်း ကြားသိရသည်။ ထို့နောက် ဆရာကြီးက သား၏ အောင်မြင်မှုကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ကျောင်း ဆင်းပွဲနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အမှတ်တရ စာတစ်ပုဒ် ရေး သားပေးပါရန် ကျွန်မအား မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ကျွန်မက လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါကြောင်း ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။ သားအတွက် ကျွန်မ တကယ် ပင် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်နှိပ်စက်ရှေ့မှာ ထိုင်ကာ စကော့ ဖြတ်သန်းခဲ့ ရသည့် ဘဝခရီးလမ်းအကြောင်း ပြန်ပြောင်း တွေးတော ရင်း သူ့ဘဝအတွက် သည်ကျောင်းဆင်းပွဲ၏ ထူးခြား အရေးပါလှပုံကို ကျွန်မ ထင်လင်းစွာ မြင်လာသည်။ စကော့နှင့် သူ၏ အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းများသည်သူတို့ အတွက် လုံးဝစိမ်းနေသေးသည့် လက်တွေ့လူ့လောက ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြရတော့မည် ဖြစ်သည်။ သူ တို့ကို ကျွန်မတို့ နေ့စဉ် ပုံမှန် လိုက်လံထိန်းကျောင်းပေး နေနိုင်မည် မဟုတ်တော့၊ အကြံပေးခြင်း၊ ဖေးမကူညီခြင်း များလည်း မပြတ် လုပ်နေနိုင်မည် မဟုတ်တော့။

သို့နှင့် သူတို့ နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ တွေ့ကြရတော့မည်

ကမ္ဘာလောကကြီးထဲ ကျွန်မ စာတစ်စောင် ယခုလို ရေး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကမ္ဘာလောကကြီးရေ...

တို့ကလေးတွေ ဒီနေ့ ကျောင်းဆင်းကြတော့မယ်။ ကာလအတန်ကြာဟဲ့အထိ မင်းကို သူတို့ နားလည်နိုင် ကြဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း သူတို့ကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံပေးပါလို့ ငါ မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်။

မင်းသိတဲ့အတိုင်း သူတို့က လောလောဆယ် အချိန် ထိ ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် ဗိုလ်လုပ်နေခဲ့ကြတာ။ သူတို့ ခံစားချက်တွေ၊ ဝေဒနာတွေမှန်သမျှ မိဘက မပြတ်အကဲ ခတ်ပြီး ဖြေဖျောက်ပေး ကုစားပေးနေခဲ့တာ။ နက်ဖြန် သန်ဘက်က စပြီး အခြေအနေတွေက လုံးဝ ခြားနားသွား တော့မှာ။ အရင်တစ်ခါမှ မကြုံဘူးတဲ့ စွန့်စားခန်း အသစ် တစ်ခု စတင်ရတော့မှာ။ ဒီစွန့်စားခန်းခရီးမှာ ဒုက္ခဆင်းရဲ တွေ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ စရာတွေလည်း ကြုံရလိမ့်မယ်။ သူနိုင် ငါနိုင် ယှဉ်ပြိုင်ရတဲ့ တိုက်ပွဲတွေလည်း ဆင်နွှဲရလိမ့် မယ်။ ဒီခရီးလမ်းကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ဖို့အတွက် သူတို့ မှာ ယုံကြည်မှုတွေ၊ မေတ္တာတရားတွေ၊ ခံနိုင်ရည်တွေ၊ သိနားလည်မှုတွေ အများကြီး လိုအပ်လိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့်မို့ သူတို့လေးတွေကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံနေရတာပဲ ကမ္ဘာလောကကြီးရေ။

သူတို့သိသင့်သိထိုက်တဲ့အရာတွေ သိအောင် တတ်အောင် သင်ပြပေးစမ်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးပြုပြီး တတ်နိုင်သမျှ ညာညာတာတာတော့ ကိုင်တွယ်ပါနော်။

လောကကြီးမှာလူတိုင်း သမာသမတ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ တရားသဖြင့် လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မမှန်မကန်တဲ့ လူတွေလည်း ရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့သိဖို့ လိုသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက် ရှိတိုင်း ဇာတ်လိုက် လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ လိမ်ညာ ကောက်ကျစ်တဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက် ရှိတိုင်း လေးစားကြည်ညိုစရာကောင်းတဲ့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးမယ့် ရန်သူတစ်ယောက် ရှိတိုင်း ကိုယ့်ကို ကူညီရိုင်းပင်းမယ့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ် ဆိုတာလည်း သင်ကြားပေးစေချင်တယ်။

အချိန်တော့ ပေးရမှာပေါ့၊ လောကကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်ရှာ ငွေတစ်ကျပ်ဟာ အလကားရတဲ့ ငွေတစ်ရာထက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ အရှုံးကို အပြုံးမပျက် ခံယူတတ်မှ အောင်နိုင်ချိန်မှာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ

ပျော်ရွှင်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေလည်း သူတို့သိနားလည်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်တယ်။

ဖြစ်နိုင်ရင် သူတို့မှာ ဝန်တိုမရွေ့ရစိတ်တွေ ကင်းစင်အောင်၊ သူတစ်ပါးရဲ့ အဆင်ပြေမှု၊ အောင်မြင်မှု အတွက်လည်း မုဒိတာပွားတတ်အောင် သင်ကြားပေးစေချင်တယ်။ မအောင်မြင်မှုနဲ့ ကြုံရတဲ့အခါမျိုးမှာ အရှုံးဒဏ်ကို ကြုံကြခံနိုင်တဲ့ ဇွဲသတ္တိရှိဖို့နဲ့ အောင်မြင်တဲ့အထိ ဆက်ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒ ဆက်လက်ပြင်းပြနေတတ်ဖို့လည်း သင်ကြားပေးပါ။ ပြီး သိမ်မွေ့သူကို သိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံတတ်ဖို့၊ မာကျောသူနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ကိုယ်လည်း မာကျောနိုင်ဖို့ လမ်းညွှန်ပေးပါ။

အများနောက် ရောယောင်မလိုက်ဘဲ ကိုယ့်အသိဉာဏ်၊ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အလုပ်လုပ်တတ်ဖို့၊ ဘယ်သူ့စကားကိုမှ နားပိတ် မထားသော်လည်း ကြားသမျှကိုတော့ အမှန်တရားဆိုတဲ့ ဆန်ခါနဲ့ စစ်ပြီးမှ လက်ခံမှတ်သားတတ်ဖို့၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲချိန်မှာလည်း အပြုံးမပျက်နေတတ်ဖို့၊ သို့သော် မျက်ရည်ကျခြင်းကိုလည်း ရှက်စရာလို မယူဆဖို့၊ ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ရှုံးနိမ့်ခြင်းမှာလည်း ဂုဏ်ကျက်သရေ ရှိနေတတ်ပြီး အောင်မြင်လျက် စိတ်ပျက်ချခြင်း ဆိုတာမျိုးလည်း ရှိကြောင်း သိရှိဖို့ကိုပါ သင်ကြားပေးစေချင်တယ်။

အမြဲ မကောင်းပြောတတ်တဲ့ လူတွေကို ဂရုမစိုက်
ဖို့ စကားချိုလွန်းသူကို သတိထားဖို့။

ကိုယ့်ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ ကြွက်သားကို ကြေး အမြင့်
ဆုံး ပေးသူထံ ရောင်းချတတ်ဖို့၊ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားနဲ့
ဝိညာဉ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ဈေးနှုန်းမသတ်မှတ်ဖို့တွေ
လည်း သင်ဖို့လိုလိမ့်မယ်။

အကယ်၍ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ သူတစ်ပါး
နှိုင်းယှဉ်တာမျိုး မလုပ်ဖို့လည်း သင်ပြပေးစေချင်တယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်ထက် ကြီး
ကျယ်တဲ့လူ၊ ကိုယ့်ထက် နိမ့်ပါးတဲ့လူတွေဆိုတာ အမြဲ
ရှိနေမှာ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်စံချိန် ကိုယ် ချိုးနှိမ်အောင်၊
ကိုယ့် ယခင်ဆောင်ရွက်ချက်တွေထက် ထူးခြားသာလွန်
အောင် ပြိုင်ဆိုင်ကြိုးစားဖို့သာ သူတို့ကို သင်ကြားစေ
ချင်တယ်။

ပြီးတော့လောကကြီးမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အလောင်း
အစား လုပ်ရတဲ့ အခါမျိုးရှိသလို အံ့စားတုံးကို လက်လွှဲ
ပေးလိုက်ရတဲ့အခါမျိုးလည်း ရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့ သိဖို့
လိုလိမ့်မယ်။

လောကကြီးရေ... သူတို့ကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်
ဆံပါကွာ။ ဒါပေမဲ့ အလိုတော့ မလိုက်နဲ့၊ သိပ်လည်း မျက်
နှာသာ မပေးနဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မီးဒဏ်ကို နာနာ

ခံပြီးမှ အသားကောင်းတဲ့ သံမဏိဖြစ်မှာကိုး။ ဒီအတွက်
သူတို့မှာ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်တဲ့စိတ် ထက်သန်ပြင်းပြ
စွာရှိဖို့ မွေးမြူလေ့ကျင့်ပေးပါ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်
စိတ်ရှိမှ လူသားတစ်ရပ်လုံးအပေါ် ယုံကြည်တဲ့စိတ် သူ
တို့မှာ ကိန်းအောင်း လာလိမ့်မယ်။

မှာလိုက်တာတွေက သိပ်များနေပြီလားပဲ လောက
ကြီးရေ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတတ်နိုင်သမျှတော့ လုပ်ပေးနော်။
သူတို့က နုနယ်သေးတဲ့ လူငယ်လေးတွေ...၊ ငါတို့ရဲ့
ကလေးတွေပါ။

[မူရင်း။ ။ Avril Johannes ၏ Dear World]

နပိုလီယန် နှင့် သားမွေးဆိုင်ရှင်

ဒေါသဖြင့်လည်း နောက်ကြောင်းပြန် မကြည့်နှင့်၊
ကြောက်စိတ်ဖြင့်လည်း ရှေ့ရေမတွေးတောနှင့်၊
ပညာသတိဖြင့်သာ
ဝန်းကျင်ကို ရှုမြင်ပါ။
(ဂျိမ်းစ်သာဗာ)

ရုရှားပြည်ကြီးကို နပိုလီယန် ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်
စဉ်ကာလ။ မြို့ကလေး တစ်မြို့တွင်း စစ်ခင်းကြစဉ် နပို
လီယန်နှင့် သူ့နောက်လိုက်နောက်ပါတွေ အမှတ်မထင်
လူစုကွဲသွားကြသည်။

ရုရှား ကော့ဆက်စစ်သားတစ်ခုက သူ့ကို မြင်သွား
ပြီး နောက်က တရကြမ်းလိုက်သည်။ ကွေ့ကောက်သော

လမ်းသေး လမ်းသွယ်များကြား အသက်ကို လှ၍ ပြေးလာခဲ့ပြီး လမ်းမြှောင်တစ်ခုထဲရှိ သားမွေးထည် အရောင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် အလစ်ဝင်ခဲ့သည်။

ဆိုင်ရှင်ကို မြင်တော့ “ကယ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ကယ်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်ဘယ်မှာပုန်းရမလဲ” တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော လေသံဖြင့် နပိုလီယန် အမောတကောမေးသည်။

ဆိုင်ရှင်က “အဲဒီထောင့်က သားမွေးပုံကြီးအောက် အမြန်ဝင်” ဟုဆိုပြီးနောက် နပိုလီယန်အား အပေါ်မှ သားမွေးတွေ တစ်ထပ်ကြီး ဖုံးဖိပေးထားသည်။

ဖုံးမိပြီးရုံရှိသေး ကော့ဆက်တွေ အခန်းထဲ အော်ဟစ် ပြေးဝင်လာကြသည်။ “ဘယ်မလဲဟေ့၊ ဒီဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတာ ငါတို့မြင်လိုက်တယ်”

ဆိုင်ရှင်က ငြင်းသည်။ သို့သော် သူတောင်းပန်နေသည့်ကြားကပင် ကော့ဆက်တွေ တစ်ဆိုင်လုံး ဆွဲလွဲမွှေနှောက်ကာ နပိုလီယန်ကို ရှာကြသည်။ သားမွေးပုံကြီးကို စားတွေနှင့် တစွပ်စွပ် ထိုးကြည့်ကြသည်။ မတွေ့။ နောက်ဆုံး သူတို့ လက်လျှော့ပြီး ထွက်သွားကြသည်။

အတော်ကြာတော့မှ နပိုလီယန် သားမွေးပုံအောက်မှ တွား၍ ထွက်လာသည်။ သူ ဘာအဏ်ရာမှ မရခဲ့။ သည်အခိုက်မှာပင် သူ့ကိုယ်ရံတော်တွေ ဆိုင်ဝ ရောက်လာသည်။

သည်အချိန် သားမွေးဆိုင်ရှင်က နပိုလီယန်အား ကြည့်ကာ မရဲတရဲနှင့် မေးသည်။

“ဒီလောက် ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အားမနာပါးမနာ မေးတယ်လို့တော့ သဘောမထားပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ သားမွေးပုံအောက် ရောက်နေတဲ့အချိန်၊ နောက်တစ်ခဏမှာ အဆုံးစီရင်ခံရနိုင်တယ်လို့ သိနေရတဲ့အချိန်က ဘယ်လို ခံစားရပါသလဲ ခင်ဗျာ”

နပိုလီယန် ဆတ်ခနဲ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီး သားမွေးဆိုင်ရှင်အား ဒေါသနှင့် ပြောသည်။

“နပိုလီယန် ဧကရာဇ်တစ်ယောက်လုံးကိုမထိလေးစား မေးရသလား၊ ရိုင်းဖျတ် ဒီသတ္တဝါကို ဖမ်း၊ မျက်နှာကို ပဝါစည်းပြီး ချက်ချင်းသုတ်သင်စမ်း၊ ငါ ကိုယ်တော်မြတ် ကိုယ်တိုင် ဒီကောင်ကို ပစ်မိန့်ပေးမယ်”

ကိုယ်ရံတော် စစ်သည်တွေ သားမွေးဆိုင်ရှင်အား ဝိုင်းချုပ်ပြီး အပြင်သို့ တရွတ်ဆွဲ ခေါ်သွားကြသည်။ သူ့ကို နံရံမှာ ရပ်စေကာ မျက်နှာကို ပဝါစည်းသည်။

သားမွေးဆိုင်ရှင်သည် ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ သို့သော် စစ်သားတွေ တန်းစီသံ၊ ပစ်ခတ်ရန်အတွက် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ ပြင်ဆင်ကြသံတွေ သူ ကြားနေရသည်။ လေတိုးသဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေ လှုပ်ခတ်

သွားတာ၊ ပါးပြင်က အေးစက်သွားတာ၊ ပြီးတော့ သူ့အား
တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတာတွေလည်း သူ သတိပြုမိ
နေသည်။

ထို့နောက် နပိုလီယန် လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်ပြီး
တစ်ဆင့်ချင်း အမိန့်ပေးသံ သူကြားရသည်။

“အသင့်ပြင်... ချိန်...”

• လောလောဆယ် သူ သိမှတ်နေရသည့် အကြား
အာရုံ၊ အထိအတွေ့ အာရုံကလေးသည်ပင် အချိန်အနည်း
ငယ်အတွင်း သူ့ထံမှ ထာဝရနတ်ပယ်ခြင်း ခံရတော့မည်
ဟူသည်ကို တွေးမိကာ အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သည့်
ဝေဒနာတစ်ခု သူ့ကို လွှမ်းမိုးလာပြီး ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်
ရည်တွေတွေ စီးကျလာသည်။

အတော်ကြီး ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ
ပြီးနောက်တွင် သူ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည့် ခြေသံများ
သားမွေးဆိုင်ရှင် ကြားရသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာမှာ
စည်းထားသည့် အဝတ်ကို ဖြေပေးသည်။ ရုတ်တရက်
တိုးဝင်လာသည့် နေရောင်ကြောင့် သူ့အမြင် အာရုံတွေ
မသဲကွဲသေး။ သို့သော် မှုန်ရီဝိုးဝါး ဖြစ်နေသေးသည့်
ကြားကပင် သူ့အား ဖောက်ထွင်းမတတ် စူးစိုက်ကြည့်
နေသည့် နပိုလီယန်၏ မျက်လုံးအစုံကို သူမြင်နေသည်။

သည်မျက်လုံးများကား သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကို တစ်ထောင့်
တစ်ဌာနမကျန် အသေးစိတ် ဖော်ထုတ် သိမြင်သွားသည့်
ဟန်ပင်။

သည့်နောက် နပိုလီယန်၏ လေသံအေးအေးနှင့်
ပင် ပြောလိုက်သည်။ “ကဲ... အခုတော့ မင်းသိပြီ မဟုတ်
လား” တဲ့။

[မှုရင်း။ ။ Steve Andreas ၏ Napoleon and the
Furrier]

ထောင်းဘွိုင်ဇာတ်လမ်း

ကျွန်တော် ကိုယ်ပိုင် ဆက်သွယ်ရေးကုမ္ပဏီ တစ်ခု ထူထောင်တော့ တယ်လီဖုန်း တပ်ဆင်လိုသူများ ရှာဖွေ စည်းရုံးပေးမည့် အရောင်းသမားတွေ လိုလာသည်။ သို့ နှင့် ကျွမ်းကျင်သော အရောင်းသမားများ အလိုရှိကြောင်း ကြော်ငြာကာ အလုပ်လျှောက်လာသူများအား အင်တာ ဗျူး ပြုလုပ်သည်။

အလုပ်အတွက် ကျွန်တော် ရည်မှန်းထားသည်မှာ တယ်လီဖုန်းလုပ်ငန်းဘက်တွင် အတွေ့အကြုံရှိပြီးသော အရောင်းသမားမျိုး ဖြစ်သည်။ နယ်မြေဈေးကွက်ကို သိ ရမည်၊ ဈေးကွက်တွင် ရရှိနေသည့် ဆက်သွယ်ရေးစနစ် အမျိုးမျိုးအကြောင်း သိရမည်။ မိမိလုပ်ငန်းကို ကျွမ်း ကျင် ပိုင်နိုင်သည့် အသွင်အပြင်မျိုး ရှိပြီး တက်တက်ကြွ ကြွ လုပ်ကိုင်တတ်သူလည်း ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်တော့်မှာ

သူတို့ကို လေ့ကျင့်ပေးနေဖို့အချိန်လည်း မရှိရာ ခန့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အလုပ်သူ တန်းလုပ်နိုင်သူမျိုး ရဖို့အရေးကြီးနေသည်။

အင်တာဗျူးတွေ လုပ်နေသည့်တစ်နေ့ ကျွန်တော် ရုံးခန်းသို့ ကောင်းဘွိုင် (နွားကျောင်းသား) တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ နွားကျောင်းသားဖြစ်ကြောင်း သူ့အဝတ်အစား အဆင်အပြင်ကို ကြည့်၍ ကျွန်တော် သိခြင်း ဖြစ်သည်။ ကော်ဂျူရှင်းဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားသည်။ ဂျက်ကက် အင်္ကျီကလည်း ကော်ဂျူရှင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘောင်းဘီအရောင်နှင့်တော့ တခြားစီ။ ရုပ်အင်္ကျီလက်တိုက နှိပ်ကြယ်သီးနှင့်။ လည်စည်းက ရင်ဘတ် အလယ်လောက်ထိပဲ ရောက်ပြီး လည်စည်းအထုံးက လက်သီးဆုပ်မက ရှိနေသည်။ ပြီး ခြေထောက်မှာ ကောင်းဘွိုင်ဖိနပ်နှင့်၊ ခေါင်းမှာက ဘေ့စ်ဘော ဦးထုပ်နှင့်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုရှိမလဲ စာဖတ်သူ စဉ်းစားမိပါလိမ့်မည်။ မှန်သည်။ “ဒီလူကတော့ ငါလိုချင်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူး”ပဲပေါ့။ သူက ကျွန်တော့်စားပွဲရှေ့က ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး စကားပြောသည်။

“မစ္စတာ... ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်း လုပ်ငန်းမှာ

ကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”တဲ့။ သူ့လေသံက ကောင်းဘွိုင်လေသံ အပြည့်။ ဘစ်ဇေနစ်(စ) (လုပ်ငန်း)ကို ဘင်နက် (စ) ဟု ရှိပဲ ဆိုသည်။

ကျွန်တော် အလိုရှိသည်မှာ သူလိုလူမျိုး မဟုတ်သည့်အကြောင်း သိပ်လည်း ရိုင်းရာမကျအောင် ဘယ်လို ပြောရပါမလဲ။ ကျွန်တော်စဉ်းစားရင်း သူ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို မေးမြန်းမိသည်။ သူက အိုကလာဟိုးမား ပြည်နယ် တက္ကသိုလ်မှ စိုက်ပျိုးရေးပညာဘွဲ့ ရခဲ့သည့် အကြောင်း၊ အဲသည်နောက်တွင် ဘာတဲလ်စမီးမြို့ရှိနွားခြံ တစ်ခုတွင် နွားကျောင်းသားအဖြစ် တစ်နေ့ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ ထို့နောက် အဲသည်အပိုင်းတွေက ပြီးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ လောလောဆယ်တွင် ‘လုပ်ငန်း’ တစ်ခုခုကို အောင်မြင်အောင်လုပ်ဖို့ သူ စိတ်အားထက်သန်နေကြောင်း၊ လုပ်ကိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးရမည်ဆိုလျှင် သူ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အလေးအနက် ထပ်မံပြောဆိုသည်။

အဲသည်နောက် ကျွန်တော်တို့ စကားဆက်ပြော ဖြစ်ကြသည်။ သူက ‘အောင်မြင်မှု’ အကြောင်းနှင့် ‘လုပ်ကိုင်ခွင့်ပေးလျှင် ကျေးဇူးတင်မည့်အကြောင်း’ များကို ပင် ထပ်လောင်းပြောဆိုနေရာ နောက်ဆုံး၌ သူ့အား သူတောင်းသည့်အတိုင်း အခွင့်အရေးပေးရန် ကျွန်တော်

ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

သည့်နောက် သူ့အား ကျွန်တော် သူ့အတွက် နှစ်ရက် အချိန်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဲသည်နှစ်ရက်အတွင်း အသေးစား တယ်လီဖုန်းစနစ်တစ်မျိုး ရောင်းချပုံ ရောင်းချနည်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူသိသင့်သိထိုက်သည့် အရာမှန်သမျှ သင်ကြားပေးမည်ဖြစ်ပြီး ၎င်းနောက်တွင်မူ သူ့တစ်ကိုယ်တည်းပဲ ဆက်၍ လှုပ်ရှားရမည်ဖြစ်ကြောင်းများ ပြောပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော် စကားဆုံးတော့ သူက မေးသည်။ သည်လုပ်ငန်းဖြင့် သူ ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရနိုင်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆသလဲ... ဟူ၍။

“အခု ခင်ဗျား ပုံစံရယ်၊ လောလောဆယ် လုပ်ငန်းဗဟုသုတ နည်းသေးတာရယ်နဲ့ တွက်ပြီး ပြောရရင်တော့ အလွန်ဆုံး တစ်လမှာ ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ လောက်ပဲ ရနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ” ဟု ကျွန်တော်ပြောလိုက်ပြီး အသေးစား တယ်လီဖုန်းစနစ်တစ်ခု တပ်ဆင်ပေးရတိုင်း သူ့အား ဒေါ်လာ ၂၅၀ ကော်မရှင်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်လတွင် အလားအလာရှိသူ ၁၀၀ ခန့် သူ သွားရောက်တွေ့ဆုံက တယ်လီဖုန်း လေးလုံးမျှ ရောင်းထွက်နိုင်သဖြင့် ကော်မရှင်ငွေ ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ သူ ရလိမ့်မည် ဖြစ်

ကြောင်းများ ရှင်းပြသည်။

အလုပ်အတွက် သူ့ကို လခမပေးဘဲ ကော်မရှင်ကြေး သက်သက်ဖြင့်သာ ကျွန်တော် ငှားရမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက သည်အစီအစဉ်ကို သိပ်သဘောကျကြောင်း၊ နွားကျောင်းသားအဖြစ် တစ်လလျှင် ဒေါ်လာ ၄၀၀ မျှသာ သူ အများဆုံး ရခဲ့ကြောင်း၊ သည်ထက်မက ရအောင် ကြိုးစားဖို့ သူ အသင့်ရှိကြောင်းများ ပြန်ပြောသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် တယ်လီဖုန်း လုပ်ငန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သိသင့်သိထိုက်သမျှ အချက်အလက်ကို သူခေါင်းထဲ သွင်း၍ရသမျှ ကျွန်တော် ထည့်သွင်းပေးသည်။ လူက အသက် ၂၂ နှစ်။ နွားကျောင်းသားအလုပ်မှလွဲ၍ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးသည့်အပြင် တယ်လီဖုန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်းကောင်း၊ အရောင်းပညာနှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်းကောင်း ဘာဗဟုသုတမျှ မရရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ချက်ချင်းလက်ငင်း များများစားစားကြီးတော့ သင်ပေး၍မရ။ ပြီး သူ့ရုပ်က တယ်လီဖုန်းများ လိုက်လံတပ်ဆင်ပေးသည့် ကိုယ်စားလှယ်ရုပ်မျိုးလည်း တစိုးတစိမျှ မပေါက်။

ခြုံပြောရလျှင် သူ့ပုံစံက ကျွန်တော် လိုချင် မြင်ယောင်ထားသော ကျွန်တော်ကုမ္ပဏီ အရောင်းသမား ရုပ်လက္ခဏာနှင့် တခြားစီဖြစ်နေသည်။ သို့သော် အရေး

ကြီးသော အရည်အချင်းတစ်ခုတော့ သူ့၌ ရှိနေသည်။
ယင်းက 'အောင်မြင်လိုစိတ် အလွန်အမင်း ပြင်းပြထက်
သန်နေခြင်း' ဖြစ်သည်။

နှစ်ရက်သင်တန်း ပြီးစီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော်
က 'ကောင်းဘွိုင်' ဟူ၍ ထိုနေ့က စတင်ခေါ်ဝေါ်လိုက်
သော ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်လေးသည် သူ့အတွက် သတ်မှတ်ပေး
ထားသည့် ရုံးခန်းလေးထဲ သွားကာ စာတစ်ရွက်မှာ အ
ချက် လေးချက် ချရေးသည်။

၁။ လုပ်ငန်းလောက၌ ငါ အောင်မြင်ရမည်။

၂။ တစ်လလျှင် လူ ၁၀၀ ငါ တွေ့ဆုံမည်။

၃။ တစ်လလျှင် တယ်လီဖုန်း လေးလုံး ရောင်းချ
ရစေမည်။

၄။ တစ်လလျှင် ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ မှချ ရရမည်။

သည်လိုရေးပြီးနောက် စာရွက်ကို ရုံးခန်းနံရံရှိ သူ
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် ကပ်ကာ အရောင်း ကိုယ်
စားလှယ်အလုပ်ကို စတင်သည်။

တစ်လပြည့်သည့်အချိန်၌ သူ ရောင်းချတပ်ဆင်
ပေးရသည့် တယ်လီဖုန်း အရေအတွက်သည် သူ ကြွေး
ကြော်ထားသကဲ့သို့ လေးလုံးမဟုတ်၊ ပထမဆယ်ရက်
တည်းမှာပင် ခုနစ်လုံးတိတိ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရ
သည်။ ထို့ပြင် အလုပ်ဝင်စဉ်က တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာ

၁၂၀၀၀ ရရှိ မျှော်လင့်ခဲ့သော ၎င်း 'ကောင်းဘွိုင်' သည်
တစ်နှစ်ပြည့်ချိန်၌ ကော်မရှင် ဒေါ်လာခြောက်သောင်း
ကျော်မျှ ရရှိသွားခဲ့သည်။

သုံးနှစ်ကြာသည့် အခါ၌မူ သူက ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီ
တစ်ဝက်ကို ပိုင်ဆိုင်လျက် ရှိချေပြီ။ နောက်တစ်နှစ် အ
ကုန်တွင် နောက်ထပ် ကုမ္ပဏီသုံးခု ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။
အဲသည် ကာလလောက်တွင်တော့ သူနှင့် ကျွန်တော်လုပ်
ငန်း ပါတနာများအဖြစ်မှ ခွဲခွာခဲ့ကြသည်။ သည်အချိန်သူ
က သူကြိုက်သည့် အနက်ရောင် ပစ်ကပ်ထရပ်ကားကို
ဒေါ်လာ သုံးသောင်းနှစ်ထောင်ပေးပြီး ဝယ်စီးနေပြီ။
ဒေါ်လာ ၆၀၀ တန် ကောင်းဘွိုင်စတိုင် ဝတ်စုံတွေ၊ ဒေါ်
လာ ၅၀၀ တန် ကောင်းဘွိုင်ဖိနပ်တွေ၊ မြင်းခွာပုံ စိန်
လက်စွပ်တွေ ဝယ်၍ ဆင်ယင်နေပြီ။ လုပ်ငန်းလောက
ထဲတွင် သူ တကယ် အောင်မြင်သွားခဲ့ပြီ။

ကောင်းပြီ။

“ကောင်းဘွိုင်” အဘယ်ကြောင့် အောင်မြင်ခဲ့ရသ
နည်း။ သူသည် အလုပ်ကြိုးစားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍
လော။ မဟုတ်။ ယင်းက အထောက်အကူပြုသော အချက်
မျှလောက်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် သူက သူများထက်
သိပ်တော်နေ၍လား၊ ဒါလည်း မဟုတ်။ အလုပ် ဝင်စ
တုန်းကဆိုလျှင် သူသည် တယ်လီဖုန်းလုပ်ငန်းကို နှုတ်

တစ်လုံးမျှ သိသူပင် မဟုတ်၊ ဒါဖြင့် ဘာလဲ။ ဘာကြောင့် သူ့အောင်မြင်ခဲ့သလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့မှာ “အောင်မြင်ရမည်” ဟူသောစိတ်ဓာတ်စွဲမြဲပြင်းထန်နေခြင်းကြောင့် ပဲဟု ဆိုချင်သည်။

အသေးစိတ် စိစစ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ကောင်းသွိုင့်သည်

အောင်မြင်ဖို့ဆိုသော အချက်ကိုပဲ အာရုံစိုက်သည်။ သူ့ဘာလို့ချင်သည်ဆိုတာ သူသိသည်။ အဲသည် အရာနောက်ကို သူလိုက်သည်။

သူ့မှာ တာဝန်ယူတတ်သောစိတ် ရှိသည်။ သူ့အရင်က ဘာလဲ၊ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်က လာသလဲ၊ အဲသည် အချက်တွေ သူ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သည်။ နွားခြံလုပ်သားဘဝနှင့် ကွဲပြားသောဘဝကို လိုချင်လျှင် ဘာတွေ လုပ်ရမည်ဆိုတာ သူ သိသည်။ သိသည့်အတိုင်းလည်း လုပ်သည်။

သူ့မှာ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာသည်။ လုပ်ငန်းလောကမှာ အောင်မြင်ကြီးပွားအောင် လုပ်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း နွားခြံလုပ်သားဘဝမှ သူ ထွက်ခဲ့သည်။ အောင်မြင်ရန် အခွင့်အလမ်းရှိသည့် နေရာသို့ သူ လာခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ပြောင်းလဲပစ်သည်။ ယခင်ပုံစံအတိုင်း

ဆက်နေ၍ မကြီးပွားနိုင်တာ သူသိသည်။ ထို့ကြောင့် နေရာပြောင်းသည်။ အလုပ်ပြောင်းသည်။ အောင်မြင်ဖို့ အတွက် လုပ်ရန် လိုအပ်သည့် အရာမှန်သမျှ ‘ပြောင်းလဲ’ လုပ်ကိုင်သည်။

သူ့မှာ အနာဂတ် မျှော်မှန်းချက် ရှိသည်။ ပန်းတိုင် ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အောင်မြင်မည့်သူတစ်ဦးအဖြစ် သူ ကြိုတင် မှန်းဆမြင်ယောင်ထားသည်။ သူ့မှာ တိကျသော ပန်းတိုင်တွေ စာရွက်မှာ ရေးချထားတာ ရှိသည်။ ရေးပြီး သိမ်းမထား၊ နေ့စဉ်မြင်ရသည့် နေရာမှာ ထင်ထင်ရှားရှား ကပ်ထားသည်။ အဲသည်ပန်းတိုင်တွေက သူ့အာရုံထဲ စွဲမြဲခဲ့သည်။

ပန်းတိုင်ရောက်အောင် အားထုတ်စရာရှိသမျှ သူ အားထုတ် ကြိုးပမ်းသည်။ အခက်အခဲ ကြီးမားချိန်မှာလည်း သူ နောက်မဆုတ်၊ နွဲ့မလျှော့။ တယ်လီဖုန်း တပ်မလားဟု လိုက်လံစပ်ဟပ် ရောင်းချသော အလုပ်သည် လွယ်ကူသော အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်။ အခြား အရောင်းသမားများနည်းတူ သူ့မှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လိုမှ ရောင်းမထွက်သည့်အခါမျိုး ကြုံရတတ်သည်။ သို့သော် သူတကာထက် ပိုကြိုးစားသည်။ အခက်အခဲတွေ ပိုရင်ဆိုင်သည်။ အရောင်းသမားမှန်း သိသည့်နှင့် တံခါးတွေ ငြောင်းခနဲ ပိတ်သွားတာ၊ တယ်လီဖုန်း

ကို ဂွမ်းခနဲချသွားတာတွေ သူများထက်ပို၍ သူ တွေ့ရသည်။ သို့သော် သူ လက်လျှော့မသွား။

ပြီးတော့ သူမေးသည်။ တောင်းသင့် တောင်းထိုက်တာတွေ တောင်းသည်။ ဒါလည်း အရေးကြီးသည်။ ကျွန်တော့်ထံမှာ သူ 'ကြိုးစားခွင့်' တောင်းခဲ့သည်။ တောင်းသဖြင့် သူရသည်။ သည်လိုပဲ တွေ့သမျှ လူတကာကို တယ်လီဖုန်းအကြောင်း စကားစပ်ကြည့်သည်။ တယ်လီဖုန်း မရှိသူကို တပ်ပါလားဟုပြောသည်။ ရှိပြီးသားသူကို သူ့ကုမ္ပဏီက တယ်လီဖုန်း ပြောင်းတပ်ကြည့်မလား သူမေးသည်။ မေးတာ ပြောတာ တောင်းခံတာတွေက အကျိုးရလဒ် တစ်စုံတစ်ရာတော့ ထွက်စမြဲ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူ့မှာ တစ်ဖက်လူကို ဂရုစိုက်တတ်သော စိတ် ရှိသည်။ အလုပ်ရှင်ဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကို သူ ဂရုစိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် စဉ်းစားသည်။ တယ်လီဖုန်း တပ်ဆင်မည့်သူများကို သူ ဂရုစိုက်သည်။ သူတို့ကိစ္စတွေ အဆင်ပြေအောင် ကူညီသည်။ မိမိအရေးထက် ဝယ်သူအရေးကို အလေးထားဆောင်ရွက်သည့်အခါဝယ်သူတို့ စေတနာက တစ်ကျော့ပြန်လာကာ သူ့အရေးကိစ္စအောင်မြင်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။

နောက်ထပ် အရေးကြီးသော အချက်က ကောင်း

ဘွိုင်းသည် နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ငါ အောင်မြင်ရမည်ဟုသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် လုပ်ငန်းစတင်တတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် အိမ်ရှေ့တံခါး ဖွင့်သည်နှင့် သည်ကနေ့သည် ငါ့အတွက် ကောင်းသော အခြင်းအရာတွေ သယ်ဆောင်လာမည့်နေ့ ဖြစ်သည်ဟု သူ့စိတ်မှ ထက်သန်ယုံကြည်စွာ နေ့သစ်ကို သူကြိုသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေနေ သူ့အတွက်တော့ အဆင်ပြေရမည်ဟု သူယုံကြည်သည်။ အရုံးကို သူ ဘယ်တော့မျှ မတွေး၊ အောင်မြင်မည့်အရေးသာ သူတွေးသည်။ အောင်မြင်မည်ကိုသာ တွေးကာ အောင်စိတ်အပြည့်နှင့် အလုပ်လုပ်သောသူသည်လူတကာထက် ပို၍ အောင်မြင်မှု ရတတ်တာ သဘာဝဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် ကောင်းဘွိုင်းအောင်မြင်ခဲ့၏။

သူသည် ဒေါ်လာ သန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာခဲ့သည်။ သည်ငွေတွေ အားလုံးလည်း ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် နောက်၌ သည်လောက် အမြောက်အမြားပင် သူ ပြန်လည်ရရှိခဲ့သည်။ သို့သော် အောင်မြင်မှုဥပဒေသများကို သိနားလည်ခဲ့သူ၊ လက်တွေ့ကျင့်သုံးတတ်ခဲ့သူများအဖို့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အရုံးနှင့် ကြိုသော်လည်း စိုးရိမ်စရာ မရှိပါ။ သည်နည်းလမ်းတွေသည် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ကျင့်သုံး အောင်မြင်နိုင်

သော နည်းလမ်းများသာ ဖြစ်သည်။

‘ကောင်းဘွိုင်’၏ ဇာတ်ကြောင်းသည် လူတကာ
အတွက် အားတက်ဖွယ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက် အောင်မြင်ကြီးပွားရန်အတွက်
ကျောထောက်နောက်ခံ ကောင်းစရာ မလို၊ ပညာ အရည်
အချင်း ကြီးကြီးမားမား မလို၊ လုပ်ငန်းအတတ်ပညာတွေ၊
ကျွမ်းကျင်မှု အရည်အသွေးတွေလည်း ပါလာစရာမလို၊
အောင်မြင်ကြီးပွားလိုစိတ်သာ ကြီးမားပြင်းထန်နေဖို့ လို
ကြောင်း ကောင်းဘွိုင်က သက်သေထူလျက်ရှိပေသည်။

[မူရင်း။ ။ Larry Winget ၏ The Cowboy's Story]

အခတ်အခဲဆိုတာ ဘာလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ

ကြီးမားသည့် အဆီးအတားဟူသည်
သင့်မျက်စိကို ပန်းတိုင်မှ လွှဲဖယ်လိုက်မိစဉ်
မြင်ရတတ်သည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာတို့ကို ဆိုပေသည်။
[ဟင်နရီဖို့ဒ်]

စဉ်းစားပါ။

သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။

* ဖရက်(ဒ)အက်စတယ် ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန်အတွက်
စမ်းသပ်ခံသည့်အခါ အမ်ဂျီအမ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ စစ်ဆေး
သူက “သရုပ်ဆောင်တတ်၊ ထိပ်နည်းနည်းပြောင်သည်၊
အနည်းအကျဉ်းသာ က တတ်သည်” ဟူ၍ မှတ်ချက်ပေး
သည်။ အဲသည် မှတ်ချက်ပေးတုန်းက ၁၉၃၃ ခုနှစ်။ အဲ
သည်နှစ်မှာပင် သူနာမည်စရသည်။ သည့်နောက်တော့

ဟောလိဝုဒမှာ အကျော်ကြားဆုံး ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ ကမ္ဘာမှာ အက အကောင်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ချီးမွမ်းပြောဆိုခြင်း ခံရသည်။

အက်စတယ်က အမ်ဂျီအမ်မှ မှတ်ချက်ကို သူ့အိမ်ရှိ မီးလင်းဖိုထိပ်တွင် အမှတ်တရ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့သည်။

* ကျွမ်းကျင်သူဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်က ဗင်းဆင့်လွန်ဘာဒီ သည် ဘောလုံးပညာ မည်မည်ရရ မတတ်၊ စိတ်အားထက်သန်မှုလည်း မရှိဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

လွန်ဘာဒီသည် အမေရိကန် ဘောလုံး (ရပ်ဂဘီ) လောကတွင် ထူးချွန် ထင်ရှားသော အားကစားသမား တစ်ယောက် ဖြစ်သကဲ့သို့ နည်းပြတစ်ဦးအဖြစ်လည်း လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

* ဆော့ဇရတီး(စ) အား လူငယ်များကို စာရိတ္တ ပျက်စေသူဟူ၍ မလိုသူတို့၍ စွပ်စွဲခဲ့ဖူးသည်။

ဆော့ဇရတီး(စ)၏ ကိုယ့်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ ဩဝါဒများကို ယနေ့တိုင် ကမ္ဘာက ဆည်းပူးရဆဲ ဖြစ်သည်။ ပလေတို၊ အရစ္စတိုတယ် စသည့် ဆော့ဇရတီး(စ)၏ တပည့်စဉ်ဆက်တို့သည် ဥရောပနှင့်တကွ ကမ္ဘာကိုပါ အသိပညာ ဖြန့်ဖြူးပေးစေသည့် ပညာရေးသမားကြီးများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

* ပီတာ ဂျေ ဒင်နီယယ် စတုတ္ထတန်းမှာ ရှိစဉ်က သူ့ဆရာမ မစ္စစ် ဖိလစ်(ပ)(စ)က...

“ပီတာဂျေဒင်နီယယ်၊ မင်းဟာ အလကား အသုံးမကျတဲ့ ပန်းသီးပုပ်ပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ အမြဲပြောလေ့ရှိခဲ့သည်။

ပီတာသည် အသက် ၂၆ နှစ်အထိ စာလုံးဝမတတ်သလောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့အား သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က နပိုလီယန်ပေးလ်၏ အကြံဉာဏ်ဖြင့် ကြီးပွားရေး စာအုပ်ကို ညလုံးပေါက် ဖတ်ပြပြီးသည့် နောက်တွင် သူ့ဘဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ယခုအခါ ခွဲသူသည် ယခင် သူ့အမြဲရန်ဖြစ်လေ့ရှိခဲ့သည့် လမ်းဆုံ လမ်းခွဲများကို ပိုင်ဆိုင်လျက် ရှိသည်။ စာလည်း ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ခဲ့ရုံမက စာအုပ်စာတမ်းများပင် ရေးသား ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ နောက်ဆုံးထုတ်စာအုပ်မှာ Mrs. Phillips, You Were Wrong! (ဆရာမ ပြောတာမှားသွားပြီ) ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

* လူဝီဆာ မေ အယ်လကော့(တ) အား သူမ၏ မိသားစုက အပ်ချုပ်သမ အလုပ်၊ အိမ်ဖော်အလုပ်များ လုပ်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့ကြဖူးသည်။

လူဝီဆာသည် Little Women ဝတ္ထုအပါအဝင်

လူငယ်စာပေ အများအပြား ရေးသားပြုစုခြင်းဖြင့် ထင်ရှားသော စာရေးဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

* ဘေထိုးဗင် သည် တယောကို အချိုးတကျမကိုင် တတ်ခဲ့၊ ထို့ပြင် တေးဂီတနည်းစနစ်များ ကျွမ်းကျင်အောင် လုပ်ဖို့ထက် ကိုယ်ပိုင်သံစဉ် ရေးဖွဲ့ရန်သာ အားသန်နေ တတ်သည်။ ပြီး သူ့ဆရာကလည်း သူ့အား တေးဂီတ ရေးဖွဲ့သီကုံးသူ (composer) တစ်ဦးဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိဟု ဆိုခဲ့သည်။

သို့သော် နောင်တစ်နေ့၌ ဘေထိုးဗင်သည် ကမ္ဘာ တေးဂီတ သမိုင်းတွင် အထင်ရှားဆုံး ပါရမီရှင်၊ ပညာ ရှင်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

* အင်နရီကို ကာရူဆို အား မိဘများက အင်ဂျင် နီယာ ဖြစ်စေချင်ကြသည်။ သူ့ဆရာကလည်း သူ့မှာ အသံမရှိ၊ သီချင်းဆိုသမား မဖြစ်နိုင်ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

ကာရူဆိုသည် ၂၀ ရာစုနှစ်၏ အထင်ရှားဆုံး အဆို တော် တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အလားတူပင် ...

* အီဗော်လူးရှင်း သီဝရီ၏ ဖခင်ကြီး ချားလ်(စ) ဒါဝင် သည် သူ့ဆရာများနှင့် သူ့ဖခင် ကိုယ်တိုင်က ဉာဏ်ရည်နိမ့်သူတစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

* ဖန်တီးမှု အနုပညာလောကတွင် ထိပ်သီးတစ်ဦး

ဖြစ်လာသော ခေါ်ဒစ္စနေ သည် စိတ်ကူးဉာဏ် ခေါင်းပါး သည်ဟူသော မှတ်ချက်ဖြင့် သတင်းစာအလုပ်မှ ထုတ် ပယ်ခြင်း ခံရဖူးသည်။ ထို့ပြင် ကလေးလူကြီးတကာတို့ လာရောက်လည်ပတ်ကြသော ဒစ္စနေ အံ့ဖွယ်ကမ္ဘာ လုပ်ငန်းကြီး အောင်မြင်စွာ မတည်ထောင်နိုင်မီ စီးပွားအကြိမ် ကြိမ် ပျက်ခဲ့ဖူးသည်။

* ဓာတ်စက်၊ လျှပ်စစ်မီးသီး စသည်တို့အပါအဝင် တီထွင်မှုပေါင်း ၁၃၀၀ မျှပြုလုပ်ခဲ့သည့် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အက်ဒီဆင် အား သူ့ဆရာများက အလွန်ထုံထိုင်းသူ၊ ဘာစာမျှ သင်၍ မရသူဟူ၍ မှတ်ချက်ချဖူးခဲ့သည်။

* နှစ်ဆယ်ရာစု၏ အကြီးကျယ်ဆုံး သိပ္ပံပညာ ကျော် အယ်လဘတ် အိုင်စတိုင်း သည် အသက် ၄ နှစ် အရွယ်ထိ စကားမပြောတတ်ခဲ့။ အသက် ၇ နှစ်သားအထိ စာမဖတ်တတ်ခဲ့။ သူ့ဆရာကလည်း သူ့အား ဦးနှောက် လေးသူ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ချို့တဲ့သူ၊ ရူးတူးကြောင် တောင် အတွေးများဖြင့် နှစ်မျောနေတတ်သူဟူ၍ မှတ် ချက်ချခဲ့သည်။

၎င်းတို့သာမဟုတ်

* ဓာတုဗေဒနှင့် ပိုးမွှားဗေဒ ပညာရှင်ကြီး လူဝီ ပါစကာ သည်လည်း ကျောင်းနေစဉ်က သာမန်မျှသာ ဖြစ်ပြီး နောင်တွင် ပါရဂူတစ်ဆူဖြစ်လာမည့် ဓာတုဗေဒ

ဘာသာရပ်၌ပင် ကျောင်းသား ၂၂ ယောက်ထဲတွင် အဆင့် ၁၅ ရှိခဲ့သည်။

* ရူပဗေဒ ပညာနယ်ပယ်၌ ကြီးကျယ်လှသော သဘောတရားသစ်များကို ဖော်ထုတ်ခဲ့သူ ၁၈ ရာစု အင်္ဂလိပ် တွေးခေါ်ရှင် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အိုက်ဇက်နယူတန် သည်လည်း အခြေခံပညာအဆင့်တွင် အလွန်စာညံ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

* ‘တွေးတောသူ’ ပန်းပုရုပ်ဖြင့် ကမ္ဘာသိ ထင်ရှားသူ ပန်းပုဆရာကြီး ရိုဒင် အား သူ့ဖခင်က ငါ့မှာ ကျပ်မပြည့်တဲ့ သားတစ်ယောက် မွေးထားရတယ်ဟု ပြောဖူးသည်။ ရိုဒင်သည် အနုပညာကျောင်းသို့ ဝင်ခွင့်လျှောက်ထားရာ သုံးကြိမ်တိတိ အပယ်ခံရသည်။ သူ့ဦးလေးက မူ ဒီကောင်က ဘာပညာမှ သင်လို့မရဘူးဟူ၍ မှတ်ချက်ချသည်။

* ‘စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး’ ဝတ္ထုကြီးဖြင့် ကမ္ဘာက လေးစားရသော ရုရှားစာရေးဆရာကြီး တော်စတိုင်းသည် ကောလိပ်ကျောင်းမှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ထွက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ သူ့အား စာသင်၍မရ၊ စာသင်ချင်စိတ်လည်း သူ့မှာ မရှိဟူ၍ မှတ်ချက်ချခြင်း ခံရသည်။

* မော်တော်ကား ပညာရှင် အမေရိကန် စက်မှုလုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီး ဟင်နရီနိုဒ်သည် အကြီးအကျယ်

ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့်အဆင့် မရောက်မီက ငါးကြိမ်တိတိ စီးပွားပျက်ခဲ့ဖူးသည်။

* နှစ်ဆယ်ရာစု ပထမပိုင်း ကာလ၏ အထင်ရှားဆုံး လူသားတစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံရသူ ဆာဝင်စတန်ချာချီ သည် ခြောက်တန်းတွင် စာမေးပွဲကျခဲ့သည်။ ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးလည်း နိုင်ငံရေး နယ်ပယ်တွင် ရှုံးပွဲတွေ အလီလီ ဆင်နွှဲခဲ့ရပြီး အသက် ၆၂ နှစ်တွင်မှ ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ်ရာထူးကို ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

* ‘ယောနသံစင်ရော်’ ဝတ္ထုဖြင့် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့သည့် စာရေးဆရာ ရစ်ချတ်ဘတ်(ခ)သည် အစပိုင်းက သည်ဝတ္ထုလေး တပိုက်ပိုက်နှင့် စာအုပ်တိုက်တကာ လည်ခဲ့ရသည်။ ထုတ်ဝေသူ ၁၈ ဦး တိတိက သူ့စာအုပ်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင်မှ မက္ကစီလန် စာအုပ်တိုက်မှ လက်ခံထုတ်ဝေခဲ့ရာ အကြီးအကျယ် အောင်မြင်ကျော်ကြားသွားခဲ့ပြီး နောက်ငါးနှစ်အတွင်း အမေရိကန် တစ်ပြည်တည်းမှာပင် စောင်ရေ ၇ သန်းကျော် ရောင်းချခဲ့ရသည်။

* အလားတူ အလားတူ အဲသည်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေ အများအပြားပင် ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် အကယ်၍ သင့်မှာ လောလောဆယ် မအောင်မြင်မှု၊ ဆုံးရှုံးမှု၊ အရေးနိမ့်မှုများ ကြုံနေရသည်

၁၅၀

ဖေမြင့်

ဆိုငြားအံ့၊ ထိုအတွက် စိတ်ပျက်လက်လျှော့လိုစိတ်များ
လည်း ဖြစ်ပေါ်မည်ဆိုငြားအံ့၊ သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း
တွေ့ကာ၊ ထို့နောက် သူတို့အကြောင်းတွေ အသေးစိတ်
လိုက်လံ လေ့လာကာ၊ စိတ်သစ် အားသစ်တွေ မွေးပြီး
ကြိုးစားကြည့်စမ်းပါဟု အကြံပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

[မှရင်း။ ။ Jack Canfield နှင့် Mark V. Hansen တို့၏
Consider This]

သင်္ဃာတိ သက်တမ်းအတွင်းမှာ သင်္ဃာတိ လုပ်ဆောင်သွားမည်လဲ

လူ့သက်တမ်း တစ်ခုဆိုသည်မှာ ရှည်လျားလှသည်
ဟု မဆိုသာ။ လူ့ အတော်များများပင် ဘာမျှ ရေရေရာ
ရာ လုပ်လိုက်ရသည် မရှိဘဲ တစ်ဘဝ ကုန်လွန်သွားတတ်
ကြသည်။

သို့သော် ရည်မှန်းချက်နှင့် ထက်သန်မှုသာ ပြည့်
ပြည့်ဝဝ ရှိမည်ဆိုက မရှည်လျားသော ထိုဘဝသက်တမ်း
အတွင်းမှာပင် ကိစ္စရပ် မြောက်မြားစွာ လုပ်ကိုင် ဆောင်
ရွက် သွားနိုင်ကြပါသည်။

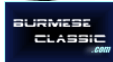
အောက်တွင် ဖော်ပြမည့် ဂျွန်ဂေးဒါ၏ လုပ်ဆောင်
ချက်များကို ကြည့်လျှင် စာဖတ်သူအနေနှင့် မိမိဘဝ

အတွက် စဉ်းစားဆင်ခြင်စရာ များစွာ ရရှိလာလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

ဂျွန်ဂေါ့ဒါဒ်ဆိုသည်က စာပေဝါသနာပါသလောက် စွန့်စားသွားလာမှုကိုလည်း အလွန်နှစ်သက်သော လူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရှေးက ရှိခဲ့သည့် ရှာဖွေစွန့်စား ခရီး သွားသူကြီးများကို သူ အားကျသည်။ National Geo-graphic လို မဂ္ဂဇင်းမျိုးကို ဖတ်ကာ ကမ္ဘာတစ်လွှားမှ ထူးခြားသည့် နေရာဒေသများသို့ သွားချင်လာချင်သည်။ ကမ္ဘာပညာရှိတွေ၏ သုတရသ စာပေတွေကိုလည်း နှံ့စပ် စုံလင်အောင် သူ ဖတ်ကြည့်ချင်သည်။ သည့်ပြင် သည့် ပြင်လည်း သူ လုပ်ကြည့်ချင်တာတွေက အများကြီး။

အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်၌ ဂျွန်ဂေါ့ဒါဒ် မီးဖိုချောင် စားပွဲလေးမှာ ထိုင်ကာ MyLifeList ဟု ခေါင်းစဉ်တပ် လျက် တစ်သက်တာအတွင်း သူ လုပ်ဆောင်သွားမည့် အရာများ စာရင်းကို ချရေးသည်။

သည်စာရင်းထဲတွင် သူ လုပ်ကိုင်ချင်သည့် အရာ သို့မဟုတ် သူ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ပေါင်း ၁၂၇ ခုတိတိ ပါဝင်သည်။ သည်ပန်းတိုင်တွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု အ

ရောက် လှမ်းခဲ့ရာ အသက် ၇၀ အရွယ် (၁၉၉၂ ခုနှစ်)၌ ၁၁၀ ခုတိတိ အောင်မြင်ပြီးစီးခဲ့သည်။

သူ့စာရင်းကို လေ့လာကြည့်ပါ။ အမှန် (✓)အမှတ် အသား ရေးခြစ်ထားသော နံပါတ်တွေသည် သူ လုပ် ကိုင် ဆောင်ရွက်ပြီးတာတွေ ဖြစ်သည်။

စူးစမ်းလေ့လာမည့် မြစ်ကြီးများ

- ✓ ၁။ နိုင်းမြစ် (အီဂျစ်) (အာဖရိက)
- ✓ ၂။ အမေရိမြစ် (ဘရာဇီးလ်) (တောင်အမေရိက)
- ✓ ၃။ ကွန်ဂိုမြစ် (အလယ် အာဖရိက)
- ✓ ၄။ ကိုလိုရာဒိုမြစ် (အမေရိကန်ပြည်)
- ၅။ ယန်စီမြစ် (တရုတ်ပြည်)
- ၆။ နိုက်ဂျာမြစ် (အနောက် အာဖရိက)
- ၇။ အာရ်နိုက်မြစ် (ပင်နီစူလား) (တောင်အမေရိက)
- ✓ ၈။ ရီယိုကိုကိုမြစ် (နီကရာဂွါ) (အလယ်အမေရိက)

ကနဦးယဉ်ကျေးမှုစနစ်များအကြောင်း သွားရောက်လေ့လာမည့် တိုင်းပြည်ဒေသများ

- ✓ ၉။ ကွန်ဂို
- ✓ ၁၀။ နယူးဂီနီကျွန်း
- ✓ ၁၁။ ဘရာဇီးလ်
- ✓ ၁၂။ ဘော်နိုယိုကျွန်း

- ✓ ၁၃။ ဆူဒန် (ဆူဒန်တွင် သဲမှန်တိုင်းဖုံး၍ သေဆုံးလုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့သည်။)
- ✓ ၁၄။ ဩစတြေးလျ
- ✓ ၁၅။ ကင်ညာ
- ✓ ၁၆။ ဖိလစ်ပိုင်
- ✓ ၁၇။ တန်ဂဲနီယီကာ (ယခု တန်ဇနီးနီးယား)
- ✓ ၁၈။ အီသီယိုးပီးယား
- ✓ ၁၉။ နိုက်ဂျီးရီးယား
- ✓ ၂၀။ အလာစကာ

တက်မည့်တောင်များ

- ၂၁။ ဧဝရက် (နီပေါ-တိဘက်နယ်စပ်)
- ၂၂။ အာကွန်ကာဂွါ (အာဂျင်တီးနား)
- ၂၃။ မက္ကင်လေ (အလာစကာ) (အမေရိကန်ပြည်)
- ✓ ၂၄။ ဟွစကာရန် (ပိရူး)
- ✓ ၂၅။ ကီလီမန်ဂျာရီး (တန်ဇနီးနီးယား)
- ✓ ၂၆။ အာရာရတ် (တူရကီ)
- ✓ ၂၇။ ကင်ညာ (ကင်ညာ)
- ၂၈။ ကွတ်(ခ) (နယူးဇီလန်)
- ✓ ၂၉။ ပိုပိုကတက်ပက်တလ် (မက္ကဆီကို)
- ✓ ၃၀။ မက်တာဟွန်း (ဆွစ်-အီတလီ နယ်ခြား) (အဲလ်ပစ်တောင်တန်း)

- ✓ ၃၁။ ရိန်နီယာ (အမေရိကန်ပြည်)
- ✓ ၃၂။ ဖူဂျီ (ဂျပန်)
- ✓ ၃၃။ ဗီဆူးဗီယပ်(စ) (အီတလီ)
- ✓ ၃၄။ ဘရိမို (ဂျာဗားကျွန်း) (အင်ဒိုနီးရှား)
- ✓ ၃၅။ ဂရင်းတီတန်း(စ) (အမေရိကန်ပြည်)
- ✓ ၃၆။ ဘော်လဒီ (ကယ်လီဖိုးနီးယား) (အမေရိကန်ပြည်)

ဓာတ်ပုံသွားရိုက်မည့် နေရာများ

- ✓ ၃၇။ အီဂျစ်ကူး ရေတံခွန် (ဘရာဇီးလ်)
- ✓ ၃၈။ ဝီတိုရိယ ရေတံခွန် (ရိုဒေရှား) (တောဝက် အလိုက်ခံရသည်။)
- ✓ ၃၉။ ဆူသာလန် ရေတံခွန် (နယူးဇီလန်)
- ✓ ၄၀။ ယိုဆီမီတီး ရေတံခွန် (အမေရိကန်ပြည်)
- ✓ ၄၁။ နိုင်ယာဂရာ ရေတံခွန် (ကနေဒါ-အမေရိကန်)
- ✓ ၄၂။ မာကိုပိုလိုနှင့် အလက်ဇန္ဒား-သ-ဂရိတ်တို့၏ ခရီးလမ်းစဉ်များတစ်လျှောက်

ရေအောက်နှင့် ရွှံ့ညွှန်တောများ စူးစမ်းလေ့လာရေး

- ✓ ၄၃။ ဖလော်ရီဒါရှိ သန္တာကျောက်တန်းများ (အမေရိကန်)
- ✓ ၄၄။ ဂရိတ်ဘာရီယာကျောက်တန်း (ဩစတြေးလျ) (ပေါင် ၃၀၀ ရှိ ရုံးကောင်ကြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့)
- ✓ ၄၅။ ပင်လယ်နီ (အာရေဗျ)

၁၅၆

ဖေမြင့်

- ✓ ၄၆။ ဖိဂျီကျွန်းစု (အနောက်တောင် ပစိဖိတ်)
- ✓ ၄၇။ ဘဟားမားကျွန်းစု (အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစု)
- ✓ ၄၈။ အိုကီယန်နီကီး ညွှန်အိုင်နှင့်
အဲဗားဂလ်တ(စ) ညွှန်တောဒေသ (အမေရိကန်)

အလည်သွားရောက်မည့် နေရာများ

- ၄၉။ တောင်နှင့်မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းများ
- ✓ ၅၀။ တရုတ်တံတိုင်းကြီး
- ✓ ၅၁။ ပနားမားတူးမြောင်း နှင့် စူးအက်တူးမြောင်း
- ✓ ၅၂။ အီစတာကျွန်း (ပစိဖိတ်)
- ✓ ၅၃။ ဂလာပါဂိုဏ်းကျွန်းစု (ပစိဖိတ်)
- ✓ ၅၄။ ဗက်တီကင်မြို့တော် (ရောမမြို့နယ်နိမိတ်အတွင်း)
(ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးကို ဖူးမြော်ရန်)
- ✓ ၅၅။ တပ်(ချ) မဟာလ် (အိန္ဒိယ)
- ✓ ၅၆။ အီဖဲလ်မျှော်စင် (ပြင်သစ်)
- ✓ ၅၇။ သဘလူးဂရော့ကို ဥမင်
- ✓ ၅၈။ လန်ဒန်မျှော်စင် (အင်္ဂလန်)
- ✓ ၅၉။ ပီဆာမြို့ရှိ ယိမ်းစောင်းမျှော်စင် (အီတလီ)
- ✓ ၆၀။ ချီချင်အစ်ဇာရှိ သန့်စင်သော ရေတွင်းတော် (မက္ကဆီကို)
- ✓ ၆၁။ ဩစတြေးလျတိုက်ရှိ အိုင်ယား(စ) ကျောက်တုံးကြီး
(တက်ကြည့်ရန်)

နုလုံးသား အာဟာရ

၁၅၇

- ၆၂။ ရှော်ဒန်မြစ်ကို ဂါလီလဲပင်လယ်မှ ပင်လယ်သေအထိ
လိုက်ကြည့်ရန်၊
- ၆၃။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအားလုံးသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ရန်၊
(နိုင်ငံ ၃၀ သာ သွားရန် ကျန်တော့သည်။)

ရေဆင်းကူးမည့် ကန်ကြီးများ

- ✓ ၆၄။ ဝိတိုရိယအိုင် (အာဖရိက)
- ✓ ၆၅။ ဆူပီးရီးယားအိုင် (မြောက်အမေရိက)
- ✓ ၆၆။ တန်ဂန်ယီကာအိုင် (အာဖရိက)
- ✓ ၆၇။ တီတီကာကာအိုင် (တောင်အမေရိက)
- ✓ ၆၈။ နီကရာဂွါအိုင် (နီကရာဂွါ) (အလယ်အမေရိက)

အခြားစွမ်းဆောင်စရာများ

- ✓ ၆၉။ အီးဂဲလ် ကင်းထောက်အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်ရန်၊
- ✓ ၇၀။ ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် ရေအောက်သို့ လိုက်ပါရန်၊
- ✓ ၇၁။ လေယာဉ်တင်သင်္ဘောပေါ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့်
ဆင်းကြည့်တက်ကြည့်ရန်၊
- ✓ ၇၂။ ရေယာဉ်ပျံ၊ မီးပုံးပျံ၊ ဂလိုက်ဒါတို့
မောင်းနှင်ပျံသန်းကြည့်ရန်၊
- ✓ ၇၃။ ဆင်၊ ကုလားအုတ်၊ ငှက်ကုလားအုတ် နှင့်
မြင်းရိုင်းတို့ စီးရန်၊
- ✓ ၇၄။ ရေအောက် ပေ ၄၀ အထိ ရေငုပ်ဝတ်စုံမပါဘဲ ငုပ်ရန်၊
နှစ်မိနစ်ခွဲ တိတိ ရေအောက်တွင် အသက်အောင်နေရန်၊

၁၅၈

ဖေမြင့်

- ✓ ၇၅။ ၁၀ ပေါင် အလေးစီးသည့် ပုစွန်ထုပ်နှင့် ၁၀ လက်မ ရှည်သည့် ပင်လယ်ခရုကြီးများကို ကိုယ်တိုင်ဖမ်းရန်၊
- ✓ ၇၆။ ပလွေမှုတ် နှင့် တယောထိုးသင်ရန်၊
- ✓ ၇၇။ တစ်မိနစ်လျှင် စာလုံးရေ ၅၀ နှုန်း လက်နှိပ်စက်ရိုက်ရန်
- ✓ ၇၈။ လေထီးခုန်ကြည့်ရန်၊
- ✓ ၇၉။ ရေလွှာလျှောစီး၊ နှင်းခဲပြင်လျှောစီးများ သင်ရန်၊
- ✓ ၈၀။ သာသနာပြုအဖွဲ့နှင့် ခရီးလိုက်ပါရန်၊
- ✓ ၈၁။ သဘာဝဗေဒပညာရှင်ကြီး ဂျွန်မြူအာ သွားခဲ့သည့် လမ်းကြောင်းများအတိုင်း လိုက်ကြည့်ရန်၊
- ✓ ၈၂။ တိုင်းရင်းဆေးပညာ လေ့လာ၍ အသုံးဝင်သေးသည့် အချို့ဆေးဝါးနည်းနာများ ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရန်၊
- ✓ ၈၃။ လူအရောက်အပေါက်နည်းသော ဒေသများသို့ သွားရောက်၍ စူးစမ်းလေ့လာခြင်းနှင့် ဆေးဝါးကုသခြင်း များ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ရန် (ဆေး အကြံသင်တန်း တက်ခဲ့သည်။ ရှေးကျသော မျိုးနွယ်စုများအကြား သွားရောက်ကာ ဆေးဝါးကုသမှုများ ပြုခဲ့သည်။)
- ✓ ၈၄။ နာဗာဟိုနှင့် ဟိုပီအင်ဒီယန်းများအကြောင်း သွားရောက် လေ့လာရန်၊
- ✓ ၈၅။ ဆင်၊ ခြင်္သေ့၊ ကြွ၊ ကျားသစ်၊ တောင်အာဖရိက ကျွဲ၊ ဝေလငါး တို့အား ထူးထူးခြားခြား အမှတ်တရဓာတ်ပုံ များ ရိုက်ကူးရန်၊

နုလုံးသား အာဟာရ

၁၅၉

- ✓ ၈၆။ ဓားသိုင်းသင်ရန်၊
- ✓ ၈၇။ ဂျူဂျစ်ဆုသင်ရန်၊
- ✓ ၈၈။ လေယာဉ်မောင်းသင်ရန်၊
- ✓ ၈၉။ ရှိစ် ပရိတ်(ဒ) ပွဲတွင် မြင်းစီးရန်၊
- ✓ ၉၀။ ကောလိပ်တွင် သင်တန်းပို့ချရန်၊
- ✓ ၉၁။ ဘာလီကျွန်းမှ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပွဲတစ်ခု သွားကြည့်ရန်၊
- ✓ ၉၂။ ရေအောက်အနက်ပိုင်းသို့ စူးစမ်းလေ့လာရန်၊
- ၉၃။ တာဇ်ရှပ်ရှင်ကားထဲတွင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရန်၊
(သည်ဟာကိုတော့ ကလေးတုန်းက အတွေးဟု သူ ယခု သတ်မှတ်ထားသည်။)
- ၉၄။ မြင်း၊ ချင်ပန်ဒီမျောက်၊ ချီတာကျားသစ်၊ အိုစီလော့တော ကြောင်နှင့် ကိုယ့်တေးဝံပုလွေတစ်ကောင်စီ ပိုင်ဆိုင်မွေး မြူရန်၊ (ချင်ပန်ဒီ နှင့် ချီတာ မရသေး)
- ၉၅။ အပျော်ထမ်း ရေဒီယို အသံလွှင့် ဖမ်းသမားတစ်ဦးဖြစ် ရန်
- ✓ ၉၆။ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းတစ်လက် ကိုယ်တိုင်လုပ်ရန်၊
- ✓ ၉၇။ စာတစ်အုပ်ရေးရန်၊(နိုင်ငံမြစ် ခရီးစဉ်အကြောင်း ရေးပြီး)
- ✓ ၉၈။ National Geographic မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးရန်၊
- ✓ ၉၉။ ၅ ပေ အမြင့်ခုန်ရန်၊
- ✓ ၁၀၀။ ၁၅ ပေ အလျားခုန်ရန်၊
- ✓ ၁၀၁။ တစ်မိုင်ကို ၅ မိနစ်နှင့် အရောက်ပြေးရန်၊

၁၆၀

ဖေမြင့်

- ✓ ၁၀၂။ ကိုယ်အလေးချိန် ၁၇၅ ပေါင် ပုံမှန်ရှိရန်၊ (ယခုထိရှိဆဲ)
- ✓ ၁၀၃။ အိပ်ထ (sit-up) ၂၀၀၊ ဆွဲတင် (pull-up) ၂၀ လုပ်ရန်၊
- ✓ ၁၀၄။ ပြင်သစ်၊ စပိန်၊ အာရဗီ ဘာသာများ သင်ရန်၊
- ၁၀၅။ ကိုမိုဒိုကျွန်း (အင်ဒိုနီးရှား)တွင် ဖွတ်နဂါးကြီးများ (dragon lizard) အကြောင်း လေ့လာရန်၊
- ✓ ၁၀၆။ ဒိန်းမတ်ရှိ အဘိုး ဆော်ရင်ဆင်မွေးရပ်မြေကို အလည်သွားရောက်ရန်၊
- ✓ ၁၀၇။ အင်္ဂလန်ရှိ အဘိုး ဂေါ့ဒ်ဒါး မွေးရပ်မြေကို အလည်သွားရောက်ရန်၊
- ✓ ၁၀၈။ ကုန်တင်သင်္ဘောတစ်စင်းတွင် သင်္ဘောသားအဖြစ် လိုက်ပါရန်၊
- ၁၀၉။ ဗြိတိသျှ စွယ်စုံကျမ်းကြီးကို အစအဆုံးဖတ်ရန်၊ (အုပ်တွဲတိုင်းကို အများအပြား ဖတ်ရှုပြီး)
- ✓ ၁၁၀။ သမ္မာကျမ်းစာကို တစ်လုံးမကျန် ဖတ်ရှုရန်၊
- ✓ ၁၁၁။ ရှိတ်စပီးယား၊ ပလေတိုး၊ အရစ္စတိုတယ်၊ ဒစ်ကင်း၊ သောရီး၊ ပိုး၊ ခူးဆိုး၊ ဘောကွန်၊ ဟဲမင်းဝေး၊ မတ်တို့နီး၊ ဘာရီးစ်၊ ကွန်းရက်၊ တာလ်မေ့ချ်၊ တော်စတိုင်း၊ လောင်းဖဲလိုး၊ ကိ(တ)(စ)၊ ဂွမ်တီးယား နှင့် အီမာဆင် တို့၏ စာများ လေ့လာရန်၊ (စာအုပ်တိုင်း အကုန်အစင် မဟုတ်)

နှလုံးသား အာဟာရ

၁၆၁

- ✓ ၁၁၂။ ဂီတဆရာကြီးများဖြစ်သည့် ဘတ်(ခ)၊ ဘောထိုးဗင်၊ ဒီဘပ်ဆီး၊ အီဘတ်၊ မင်ဒဲလ်ဇွန်၊ လာလို၊ ရင်(မ)စကီး ကော်ဆာကော့မ်း၊ ရက်(စ)ပီဂျီ၊ လစ် (Liszt)၊ ရတ်ချ်မင်နီ နေ့ဘမ်း၊ စထရာဗင်စကီး၊ တော့(ခ)၊ ချိုင့်ကော့(ဖ)စကီး၊ ဟဒီတို့၏ ဂီတတေးသွားများကို အကျွမ်းဝင်အောင် လေ့လာရန်၊
- ✓ ၁၁၃။ လေယာဉ်၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်၊ ထရက်တာ၊ လှိုင်းစီးဘုတ်ပြား၊ ရိုင်ဖယ်၊ ပစ္စတို၊ ကနူးလှေ၊ မိုက်ကရိုစကုပ်၊ ဘောလုံး၊ ဘတ်စကက်ဘော၊ လေးမြား၊ နွားကျောင်းသားကိုင် ကြိုးကွင်းနှင့် ဘူမာရင်း လက်ပစ်တုတ် ကောက်တို့ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်တတ်ရန်၊
- ✓ ၁၁၄။ ဂီတတေးသွားများ ကိုယ်တိုင်ရေးသားရန်၊
- ✓ ၁၁၅။ ကလဲဒလွန်းတေးသွားကို စန္ဒရာဖြင့် တီးခတ်ရန်၊
- ✓ ၁၁၆။ မီးနင်းပွဲကြည့်ရန်၊ (ဘာလီ နှင့် ဆူရီနမ်တွင် ကြည့်ရှုပြီး)
- ✓ ၁၁၇။ အဆိပ်ပြင်းသော မြွေတစ်ကောင်ကို အဆိပ်ထုတ်ရန်၊ (ဓာတ်ပုံရိုက်စဉ် ဒိုင်းမွန်းဘက် မြွေတစ်ကောင်ထံ အကိုက်ခံရသည်။)
- ✓ ၁၁၈။ ပျိုင့်တူးတူး ရိုင်ဖယ်ဖြင့် မီးခြစ်ဆဲ မီးညှိရန်၊
- ✓ ၁၁၉။ ရုပ်ရှင် စတူဒီယိုတစ်ခုသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရန်၊
- ✓ ၁၂၀။ ချီအော့(ပ) ပိရမစ်ကြီးကို တက်ကြည့်ရန်၊

၁၆၂

ဖေမြင့်

- ✓ ၁၂၁။ စူးစမ်းလေ့လာသူများ ကလပ်၊ စွန့်စားသူများကလပ်
တို့တွင် အသင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်လာရန်၊
 - ✓ ၁၂၂။ ပိုလို ကစားတတ်အောင် သင်ရန်၊
 - ✓ ၁၂၃။ ဂရင်းကင်ညွန့် ချောက်နက်ဒေသအတွင်း
ခြေကျင်လည်းကောင်း၊ လှေစီး၍လည်းကောင်း
ခရီးနှင်ရန်၊
 - ✓ ၁၂၄။ ရေကြောင်းခရီးဖြင့် ကမ္ဘာပတ်ရန်၊
(လေးကြိမ်တိတိ ပတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။)
 - ၁၂၅။ လကမ္ဘာကို အလည်သွားရောက်ရန်၊
(တစ်နေ့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ဆဲ)
 - ✓ ၁၂၆။ အိမ်ထောင်ပြုရန်၊ သားသမီး မွေးရန်၊
(ကလေးငါးယောက် ရှိသည်။)
 - ၁၂၇။ ၂၁ ရာစုအထိ နေထိုင်သွားရန်၊
(၂၁ ရာစုအဝင်တွင် သူ့အသက် ၇၅ နှစ် ရှိလိမ့်မည်။)
- [မှတ်ချက်။ ။ John Goddard ၏ ကိုယ်တိုင်ရေးသား
ချက်ကို ပြန်လည်ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။]

ဖေမြင့်

မူရင်းစာအုပ်နှင့်
မူရင်းစာအုပ် ပြုစုသူများအကြောင်း

Chicken Soup for the Soul အမည်ရှိ မူရင်း
စာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုသူ Jack Canfield နှင့် Mark
Victor Hansen တို့သည် အမေရိကန်ပြည်၌ ထင်ရှား
သော စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေး ပါရဂူများ ဖြစ်သည်။
၎င်းတို့ပြုစုသည့် မိမိကိုယ်ကို လေးစားယုံကြည်ရေး၊
လူရည်လူသွေး မြင့်မားရေးနှင့် ဘဝအောင်မြင်တိုးတက်ရေး
ဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများမှာ အရောင်းရတွင်ကျယ်ဆုံး
စာအုပ်များ စာရင်းတွင်ပါဝင်ပြီး ရေဒီယို၊ ရုပ်မြင်သံကြားတို့မှ
ထုတ်လွှင့်လျက်ရှိသည့် ၎င်းတို့၏ ဟောပြောပို့ချချက်များမှာ
လည်း လူကြိုက်များလှသည်။

လူငယ်လူရွယ်များ၊ မိဘများ၊ ဆရာ ဆရာမများ၊ ဇနီး
ခင်ပွန်းများ၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများ စသည့် ဘဝကဏ္ဍ အသီး
သီးတို့အတွက် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာနှင့် လုပ်ငန်းခွင် ဆောင်ရွက်မှု
ဆိုင်ရာ စွမ်းရည် တိုးမြှင့်ရေး သင်တန်းအမျိုးမျိုး ဖွင့်လှစ်
သင်ကြား လေ့ကျင့်လျက် ရှိရုံမက၊ အမေရိကန်ရှိ ထိပ်သီး

၁၆၄

ဖေမြင့်

ကုမ္ပဏီကြီးများ၊ လုပ်ငန်း အဖွဲ့အစည်းကြီးများအတွက် လည်း သီးသန့် အလုပ်ရုံ ဆွေးနွေးပွဲနှင့် အထူးဟောပြောပို့ချ ချက်များစွာကို တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိသည်။

Chicken Soup for the Soul မှာ လူနှလုံးသားကို အာဟာရ ဖြည့်တင်းပေးမည့် ပုံပြင်၊ ဝတ္ထု၊ စာညွန့်နှင့် ဘဝ အတွေ့အကြုံပေါင်းများစွာတို့ကို ရှာဖွေစုစည်း ရေးသား တင်ပြ ပေးထားခြင်းဖြစ်ရာ နိုင်ငံတကာ၌ အကြီးအကျယ် လူကြိုက်များ ထင်ရှားခဲ့သည်။ စောင်ရေပေါင်း သန်းချီ၍ ရောင်းချရပြီး နိုင်ငံခြားဘာသာ အမျိုးပေါင်း ၂၀ ကျော်သို့ လည်း ပြန်ဆိုခဲ့ကြသည်။

Chicken Soup စာအုပ်ပါ အရေးအသားများကို နှစ်ခြိုက်သူ များလွန်းလှသဖြင့်၊ အလားတူ နှလုံးသား အာဟာရ ဖြည့်တင်းစာများ ဆက်လက်စုစည်းပြီး နောက်ထပ် Chicken Soup စာအုပ်တွဲများ စီစဉ်ထုတ်လုပ်ခဲ့ရာ ယခု အခါ၌ ထုတ်ဝေပြီးနှင့် ထုတ်ဝေရန် ပြင်ဆင်ဆဲ Chicken Soup စာအုပ်ပေါင်းမှာ တစ်ဒါဇင်ခန့်မျှ ရှိသည်။

ယခု မြန်မာပြန်စာအုပ်ငယ်မှာ Chicken Soup for the Soul ပထမဆုံးထုတ် စာအုပ်နှင့် ၎င်းနောက်ထွက် သည့် A 2nd Helping of Chicken Soup for the Soul တို့မှ ရွေးချယ် ကောက်နုတ် ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ် ပါသည်။

ဖေမြင့်

လူသည် မနက်ထက် ညမှာ ပညာရှိရှိရမည်။

မနောထက် သည်ကနေ့

အသိဉာဏ်သာရမည်။

အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ

ဦးနှောက်အလေးချိန်

ပိုစီးလာရမည်။

သည်အတွက် ဘာလုပ်မည်နည်း။

တစ်နည်းသာရှိသည်။

“စာဖတ်ပါ” ဒါပဲ။

ဖေမြင့်

စာဖတ်သမား၏

မှတ်စုများ

စာအုပ်ဖြုတ်ချက်အမှတ် ၃၈၄/၂၀၀၃ (၅)